EDITURA
DACIA

Lei 14,–

ANGELA RADU • ADEVĂRUL DESPRE DORA

34

ANGELA RADU

Adevărul despre Dora

Editura Dacia

Coperta de IOAN HORVAT BUGNARIU

ANGELA RADU

ADEVĂRUL DESPRE DORA

ROCHIA DE DANTELĂ VIȘINIE

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1984

ADEVĂRUL DESPRE DORA

1

Telefonul sună prelung, dar sora nu era în cabinet, astfel încît doctorița Mariana Cristescu, plictisită de veșnicele absențe ale colaboratoarei ei, lăsă pe birou tensiometrul și ridică receptorul.

— Doctorița Cristescu la telefon, da, bună ziua tovarășe doctor. Ascult! Am mult de lucru, da, este aglomerație. E vorba de o consultație? Altceva? Bine, dacă nu puteți spune la telefon, veniți aici. Peste vreo două ore. Sper să termin. Vă aștept! La revedere!

După ce închise telefonul, doctorița se gîndi un moment la scurta convorbire cu colegul ei, apoi, cu un efort, se întoarse la bolnavul care se afla pe canapeaua de consultații.

În sfîrșit, apăru și sora, abia suflînd, pe buze cu ultimele noutăți din vastul spital. Se întîmplau atîtea în sutele de încăperi ale clădirii și veștile zburau de la un etaj la altul, cu viteza nenumăratelor lifturi.

Sora tăcu, totuși, și se așeză cuminte pe scaunul ei, în fața condicii de consultații. Se știa vinovată de lunga absență din cabinet și mai știa că atunci cînd doctorița se spală îndelung pe mîini și se șterge cu grijă, gîndește, face diagnosticul diferențial și dacă spune ceva și o deranjază se înfurie cu siguranță. Nu era greu de lucrat cu doctorița Cristescu, fiindcă citea și atunci se putea pleca din cabinet, dar avea și ea toanele ei, să n-o plictisești cu intervenții, s-o lași în pace cînd sînt bolnavi în cabinet și să taci cînd citește.

După plecarea pacientului, sora care îl condusese, fu surprinsă de gestul doctoriței, care îi făcuse semn să închidă ușa. Nelămurită, rămase în pragul cabinetului, uitîndu-se la doctoriță, așteptînd, nu-i venea să creadă că aceasta vrea să întrerupă consultațiile.

Prin ușa deschisă, cei care așteptau, puteau vedea însă orice mișcare a celor două femei, era riscant să nu le dea o explicație pentru întrerupere.

Doctorița gîndi că de astă dată sora, contrar obiceiului, pricepe greu și se decise să continue, dar cu un bolnav mai vechi, care nu-i solicita prea mult atenția.

După ce scrise rețeta, în timp ce bolnavul se îmbrăca, doctorița îi spuse sorei că vrea să facă o scurtă pauză.

— Să plec? întrebă sora, care știa că Mariana Cristescu prefera să fie singură și să se odihnească între două consultații, uneori.

— Rămîi, vreau să te întreb ceva, spuse doctorița spre surpriza sorei, care se așeză la locul ei, curioasă și bine dispusă.

— Îl cunoști pe doctorul Aldea?

— Chirurgul?

— Da, e venit de curînd, mi se pare!

— De cîteva luni. E tînăr și drăguț. Nu e însurat. Fetele spun că este un doctor foarte bun.

— Cum adică bun? Este capabil, sau se poartă frumos cu fetele?

— Am auzit că este un bun medic. Cu fetele e foarte serios, le ,ine din scurt și este pretențios. De ce vă interesează?

— O să vină la mine peste două ore și vroiam să știu și eu cîte ceva despre el.

— Spuneți ce vreți să știți și mă duc și întreb pe fetele de la chirurgie, pe Geta de la sala de operații de la etajul 4, sau pe Gabi de la sterilizare.

— Nu mai am nevoie de alte date, mi-ai spus destul, zise doctorița, voi puteți afla și cînd i-au crescut măselele de minte, își continuă ea gîndul. Să-i dăm drumul, se adresă însă sorei.

— Are o Dacie roșie, am uitat să vă spun, adăugă sora, în timp ce se ducea spre ușă să introducă un nou bolnav.

— Acuma îl știu, cred, zise doctorița, este foarte tînăr și merge cu viteză, l-am văzut de cîteva ori cînd veneam la spital, dar nu știam cine este.

— La mașină are un cățel!

— Un cățel?, se miră doctorița.

— De plastic. E agățat în față, la parbriz.

— Eu n-am observat, mai discutăm noi. Să continuăm consultațiile! Încurajată de succesul avut cu informația despre mașină, sora, se gîndea probabil deja la alte amănunte pe care le deținea, dar le omisese, nu era atentă la ce se spunea în cabinet și doctorița aproape regreta că a recurs la ajutorul ei. În orice caz, momentul fusese prost ales, acum nu mai putea face nimic cu Iuliana, nici n-o putea pune la punct, nici asculta, trebuia s-o ignore pur și simplu, ceea ce nu era prea elegant, după ce ea însăși o incitase. Pe de altă parte, dacă făcea pe misterioasa prea mult timp, ea, doctorița risca să-i trezească cine știe ce bănuieli și să declanșeze o suită de plictiseli.

Cînd și ultimul bolnav ieși pe ușa cabinetului, Mariana Cristescu încercă să reia discuția, dar fără să arate un interes deosebit. De fapt nu mai spera la noutăți, trebuia însă să epuizeze, să stingă focarul de excitație, produs de ea însăși în capul colaboratoarei ei.

— Dacă nu-mi spuneai de mașină nu-mi aminteam. De fapt, eu nu am făcut cunoștință cu el; mi-a dat însă telefon că vine să mă consulte în legătură cu un bolnav, minți doctorița.

— Husele de la mașină sînt tot roșii. O ia întotdeauna cînd pleacă pe Silvia, stau în același bloc și Silvia este acum registratoare la chirurgie. Vin și pleacă împreună. N-ar trebui să aibă încredere în el, ea este însă proastă deși fetele i-au spus că el a zis că nu se încurcă cu ea.

— Cum adică să nu aibă încredere? Ai zis înainte că e om serios...

— El a spus către fete, că dacă ar vrea, ar putea s-o zăpăcească pe Silvia, dar nu-l interesează.

— Am înțeles, dar de unde deduci că ea are încredere în el?

— I-a povestit cum s-a certat cu șefa și el s-a dus și i-a spus șefei. De atunci fetele nu-i mai spun nimic lui.

— Este tînăr și nu știe că nu-i bine să încaieri oamenii. Cred că nu are mai mult de 33—34 ani! Cu timpul va mai învăța unele lucruri, nu?

Intenționat, doctorița lăsa să decurgă convorbirea de la sine, se temea de creierul bine dotat, dar liber de preocupări al Iulianei. Iuliana Năzdrăvana, cum îi zicea cînd era bine dispusă, era capabilă să umble neobosită prin spital ore în șir, să se întrețină cu un număr incredibil de mare de persoane, să afle multe, să răspîndească la rîndul ei, în acest colos de spital, tot felul de amănunte din propriul ei cabinet. Cu Iuliana alături, doctorița se simțea ca un

pește în acvariu. Orice mișcare îi putea fi observată, comentată. Era incomod, dar era și bine. Se controla tot timpul.

În timp ce ele mai erau încă preocupate de persoana doctorului, ușa se deschise și în cabinet, pătrunse, sprinten, un tînăr în pantaloni și bluză de doc alb, pantofi albi, foarte sigur de el și întinse spre doctoriță o mînă pe care se mai vedeau urme de talc. Își scoase abia mănușile la terminarea unei operații și nu avusese nici răbdarea să se spele pe mîini, gîndi doctorița.

— Sînt doctorul Aldea. M-am grăbit să vin, să vă spun că putem pleca împreună dacă vreți. Ați terminat consultațiile?

— Da, am terminat, dar putem vorbi și aici, eu mai am o jumătate de oră de program și vă stau la dispoziție.

— N-aș putea să vă spun aici, zise el, uitîndu-se lipsit de tact și de politețe spre soră..

— N-am secrete față de ea, spuse doctorița, dar cînd Iuliana ofensată se prefăcea că se scoală să plece, fiindcă nu pleca niciodată cînd era de prisos în cabinet, doctorița îi făcu semn discret colegului ei. Acesta pricepu și imediat remedie dezastrul:

— De fapt, nu este cine știe ce, am un bolnav, o rudă a mea, pe care v-aș ruga, dacă puteți, să mergeți să-l vedeți azi, acum, după program.

— Nu pot să întîrzii la prînz, mă așteaptă copiii și soțul cu masa, zise doctorița, nelămurită totuși.

— După-masă se poate? Diseară, să zicem la orele 20, este bine? Vin să vă iau de acasă?

— Da, sper să fiu liberă. Îmi mai dați eventual un telefon înainte.

— Vă mulțumesc, la revedere!

— La revedere, spuse doctorița, mereu nedumerită, privind statura zveltă, mișcîndu-se cu multă cheltuială de energie, a tînărului ei coleg, care se îndreptă spre ușă și ieși rapid.

— Asta îmi trebuia diseară, o consultație, la cine știe ce capăt al orașului, se lamentă doctorița, sperînd că a păcălit-o pe Iuliana Năzdrăvana, întrebîndu-se însă ce o fi vrînd Aldea de era atît de misterios, tocmai el care se pare că nu obișnuiește să fie cu tact și nici discret. Un tînăr nițel cam zăpăcit, își zise Mariana Cristescu, dar simpatic, frumușel, tocmai bun să rupă inima tuturor fetelor din jurul lui. Își ascunse un zîmbet de ochii vigilentei ei colaboratoare, apoi oftă ușor.

2

La ora stabilită, mașina roșie opri în fața casei doctoriței și Mariana Cristescu coborî, ieșindu-i înainte, pentru a evita întîlnirea între soțul ei și doctorul Aldea, pe care nu o prevedea prea amicală, soțul ei fiind împotriva consultațiilor la ore nepotrivite. Iar ore nepotrivite i se păreau toate orele din zi și noapte.

Tînărul ei coleg nu era însă dispus să mai plece undeva, era nerăbdător să stea de vorbă, astfel încît femeia fu nevoită să-l invite în casă.

În timp ce se instalau în sufragerie, doctorița gîndea că trebuie să fie foarte prudentă cu acest coleg, care se dovedește foarte necontrolat, se poartă de parcă s-ar cunoaște de cînd lumea; desigur că nu-și face probleme cînd produce altora neplăceri și nu-și dă nici o osteneală să-și ascundă nerăbdarea, cînd este nerăbdător, ca acum de pildă. Un răsfățat, prost crescut, dar frumos și plăcut totuși.

Călare pe scaunul pe care i-l oferise, cu bărbia rezemată de spetează și legînîndu-se periculos (numai de nu mi-ar rupe scaunul, gîndea doctorița) acest domn Goe cu studii universitare și post universitare, începu să vorbească imediat ce colega lui se așeză jos:

— Mi s-a întîmplat ceva foarte neplăcut, vreau să vă povestesc și să mă ajutați. M-am gîndit că numai dumneavoastră mă puteți ajuta.

— Încă nu știu despre ce este vorba.

— Eu, poate știți, am venit de curînd în orașul acesta, abia mi-am dat examenul de specialist, sînt tînăr în meserie dar îmi place s-o fac cum trebuie. Îmi place să muncesc și să citesc, în fine nu sînt un chiulangiu, pe unde am trecut, prin clinicile pe unde am învățat vi se poate spune cine sînt.

Vorbea foarte serios, convins, doctorița era din ce în ce mai curioasă, dar nu-l întrerupea, era drăguț ca un copil care spune o poezie în fața musafirilor.

— Acum o săptămînă eram de gardă. Pe la două noaptea, m-a trezit sora că a venit o urgență. Abia mă culcasem, nu cred că dormisem mai mult de trei sferturi de oră. M-am sculat amețit puțin și fără prea mult chef, dar sora mi-a spus că este vorba de soția unui cumnat al medicului șef, doctorul Toader.

— Oho, șeful cel mare!

— Dumnealui în persoană, mai bine zis soția cumnatului lui. În fine, m-am dus la bolnavă, mă duceam la oricare, desigur, pentru mine toți bolnavii sînt egali, și am găsit-o pe targă în comă.

— Cred că am auzit și eu de cazul ăsta! A murit, nu?

— Da, a murit, dar stați să vedeți! Bolnava fiind inconștientă, am cerut date de la soț. Mi-a spus că a găsit-o în acea stare cînd a venit de la o ședință. L-am întrebat ce oră era și mi-a răspuns că în jur de ora unu. A avut o ședință, apoi s-a dus cu colegii la un local și, cînd s-a întors acasă, a găsit-o căzută jos în baie.

— Seara o lăsase perfect sănătoasă?

— Da, o lăsase bine cînd a plecat. L-am întrebat, cred că orice medic l-ar fi întrebat, dacă a mai avut astfel de stări. Mă gîndeam la o criză de amețeală sau de epilepsie. Mi-a spus că a mai avut crize. L-am întrebat cîte și mi-a zis că încă trei. Sigur că am vrut să știu cînd a fost prima criză, ca să-mi pot da seama dacă este vorba de o epilepsie veche, fără importanță, sau ceva recent. Ați fi făcut la fel, nu?

— Bineînțeles!

— Mi-a relatat că prima criză a fost în 7 Martie, a doua în 15 Mai, a treia în 30 Iunie. Am memorat datele, nu m-am mirat că le-a ținut minte, mi-am închipuit că se pregătise să mi le spună cînd a venit spre spital cu bolnava. M-am bucurat că am dat peste un aparținător inteligent, care îmi ușura munca. Știți ce greu se iau datele. Și cînd mai este și două noaptea, ești fericit cînd întîlnești un astfel de om. Am întrerupt interogatoriul și am cerut sorei o foaie de observație ca să și scriu cele culese. Am dat dispoziții să pună bolnava într-un pat și fiind convins că este vorba de o criză de epilepsie, nu i-am dat nimic, așteptînd să-și revină. Cred că am procedat corect, nu?

— Desigur!

— Între timp a sosit o altă salvare cu un bețiv lovit la cap, care sîngera, și m-am ocupat de el, am lăsat să fac foaia după ce-l pansez pe bețiv. Am terminat pansamentul și m-am dus din nou la bolnavă. Nu-și revenise. M-am așezat la masă și am început să scriu foaia. La istoricul bolii, l-am rugat din nou pe soț să-mi spună cînd a mai avut crize. Nu voiam să-mi bat eu capul să-mi amintesc. Știți cum se întîmplă, ți-e lene să faci un efort de memorie, mai ușor îți vine să mai întrebi odată. Nu procedați tot așa?

— Ba da. Dacă scriu treizeci de rețete pe zi, de treizeci de ori o întreb pe soră data zilei. Ea știe însă și cînd vede că am ajuns acolo, mi-o spune automat.

— Exact, este un fel de a-ți economisi energia. La fel am făcut și eu. Deci l-am întrebat pe soț din nou datele crizelor anterioare. Le știuse foarte bine, mi le servise prompt și mi le-a spus din nou, dar parcă mai puțin sigur. Atît am sesizat la început. Bolnava nu-și revenea și m-am gîndit că poate în cădere s-a lovit de ceva și este traumatizată cranian. Avea un păr foarte rar și mi s-a părut că se simte o umflătură în regiunea temporală stîngă. Am cerut o radiografie și am chemat pe șeful gărzii, doctorul Irimia. Pe soț l-am lămurit că nu este numai o simplă criză și că s-ar putea să fie nevoie de operație. Pe radiografie a ieșit fractură și ne-am gîndit să facem o gaură de trepan, să vedem dacă nu este hemoragie. Am dus-o în sala de operație, ne-am spălat și am trepanat-o. Am găsit un mare hematom extradural, l-am evacuat și ne-am chinuit să facem hemostaza și cred că am făcut-o perfect, la autopsie nu mai era sînge colectat. Cînd însă s-o ducă în salon, la lift, a făcut stop cardiac. Dacă nu întîrziam cu povestea spusă de soț, dacă nu ascundea faptul că s-a lovit, fiindcă am avut impresia că el știa de traumatism, era altceva, dar n-am mai putut s-o salvăm. Am fost consternați, știți cum te simți cînd nu dormi o noapte să faci ceva pentru un om și nu reușești să faci nimic. Te alegi numai cu oboseală și dezgust de meserie. Eu m-am dus și am băut o cafea, nu mai puteam să stau de vorbă cu nimeni. În ziua aceea nu am mai intrat în operație, m-am învîrtit prin secție, am făcut foi, pansamente, abia așteptam să mă duc acasă să dorm, să uit.

— Cunosc această stare!

— A doua zi a fost autopsia și m-am dus să asist. Cînd totul a fost gata, eu am trecut în camera alăturată. Așteptam pe șef care întîrziase să vină, dar telefonase să-l aștept, luasem o mică piesă de la cadavru împreună cu anatomo-patologul și o examinam, în sala de autopsie intrase cineva din familie să îmbrace moarta și am auzit un plîns de femeie. Mi-am dat seama că trebuie să fie mama ei, o bătrînă după voce, am fost impresionat la început și eram gata să fug, nu pot să suport astfel de scene, îmi fac rău, cînd am fost izbit de cuvintele: „te-a mîncat cîinele", „tu mi-ai spus, fata mea, mamă nu mai pot, eu nu te-am crezut, te-am gonit" și așa mai departe.

M-am dus s-o văd pe bătrînă și s-a oprit din plîns imediat. N-am putut s-o întreb, nimic, s-a ferit de mine. A venit șeful și i-am spus lui. Îl cunoașteți pe doctorul Irimia? Nu-l mai impresionează de mult fleacurile, dar și el a fost de părere că nu-i lucru curat. Ne-am sfătuit ce să facem și am ajuns la concluzia că este bine să anunțăm procuratura, ca să nu fim cu conștiința încărcată că am acoperit o crimă.

— A fost deci o crimă?

— Cred că da, dar stați să vă spun ce a mai urmat. Mi-am amintit de datele crizelor, de ezitarea soțului cînd mi le-a spus a doua oară. M-am dus la foaie și am controlat, îmi spusese alte date a doua oară, pe primele le memorasem, făcusem acest efort, pe cele scrise automat nu le-am reținut. Ei bine, nu erau aceleași, se schimbaseră de la o relatare la alta. Am dedus că nici unele, nici altele nu erau reale. Pe primele le-a spus foarte sigur, pe celelalte ezitînd. Și-a dat seama că le-a uitat și că trebuie să inventeze altele. Cred că sînteți de acord că dacă erau reale nu le uita la o jumătate de oră după ce mi le-a spus. Eu nu le-am uitat.

— Sînteți chiar așa de sigur că nu le-ați uitat? Aveți vreo dovadă?

— Că mi-a spus la început alte date?

— Da! El poate nega!

— Nu am dovezi, este adevărat, dar se leagă cu ce spunea bătrîna!

— Ați mai stat de vorbă cu ea?

— Nu! Aici începe tragedia.

În acest moment ușa se deschise și în încăpere pătrunse o femeie în vîrstă. Nu apucă să spună însă nici un cuvînt, fiindcă impetuosul chirurg o concedie cu un gest, agasat de eventuala întrerupere. Bătrîna se retrase, doctorița cu un zîmbet consternat, jumătate amuzat, spuse:

— Era soacra mea!

— Nu-i nimic! răspunse imperturbabil tînărul ei coleg.

Așa crezi, amice, fiindcă încă nu ai o soacră, gîndi doctorița, dar zise:

— Un lucru nu înțeleg! De ce v-au chemat pe dumneavoastră surorile atunci noaptea și nu au chemat un internist

— Asta este chestie secundară. Probabil că bărbatul a spus că a căzut în baie și fetele au dedus că este un traumatism și m-au chemat pe mine, faptele au dovedit că au avut dreptate.

— Afară de acea tumefacție de care mi-ați spus, nu mai prezenta alte leziuni traumatice?

— Nu, dar nu asta este important. Să vă spun ce a urmat!

— Ascult! Dar, vă implor, o să cădeți cu scaunul, să știți că nici nu este foarte rezistent, spuse femeia exasperată de faptul că nu stătea liniștit și nici în poziția obișnuită pe scaun, preferînd un echilibru tot timpul instabil, pe numai două din picioarele scaunului.

Un nou gest al mîinii o reduse și pe ea la tăcere.

— Nu știu de unde, dar bănuiesc pe cineva, o să vă spun mai tîrziu, s-a aflat de intențiile noastre de a anunța procuratura și înainte de a putea face ceva, am primit un telefon de la medicul șef, să mă prezint de urgență la el. M-am dus și mi-a spus franc, să nu întreprind nimic fiindcă îi dezonorez familia. Că sînt numai bănuieli, că nu am nici o dovadă și niște cercetări, chiar dacă nu s-ar dovedi nimic, i-ar dăuna foarte mult soțului moartei și chiar lui, medicului șef.

— Asta cam așa este! Nici dumneavoastră nu v-ar conveni așa ceva!

— Da, dar eu sînt convins că am dreptate! Că aici a fost o crimă!

— Nu este suficient atît, trebuie și probe!

— Cum să am probe, cînd de la început mi se interzice să cercetez?

— Admit că aveți dreptate, dar nu văd nici o ieșire!

— De aceea am venit la dumneavoastră! Am auzit că v-ați mai ocupat de astfel de cazuri!

— Fantastic! Stimate coleg, sînt medic și nimic altceva! Îmi pare rău că vă dezamăgesc, ce am făcut atunci, a fost absolut accidental și nu doresc să repet experiența. Atunci m-a solicitat miliția!

— Știu, știu totul! Acum vă solicit eu, vă rog să mă ajutați! Vreau să aflu adevărul în povestea asta! Înțelegeți, de cînd s-a întîmplat, nu-mi găsesc liniștea! M-au revoltat și amenințările medicului șef . . .

— V-a amenințat!

— Da, i-am spus că s-ar putea să acopere o crimă și că este de datoria lui ca om, ca medic, să afle adevărul, nu să mușamalizeze faptele. S-a înfuriat și m-a avertizat că mă mută în vîrful muntelui, la nu știu ce spital de cronici.

— Chiar așa a spus?

— A spus multe, dar nici eu nu am tăcut! I-am zis și eu destule, așa că nu stau pe roze. Mă aștept la orice din partea lui!

— Sînteți venit prin concurs, nu?

— Da, dar mi se poate restructura postul peste noapte — s-a mai văzut așa ceva — și să fiu dat disponibil. M-am gîndit la toate!

— Dacă vă vedeți de treabă, nu se întîmplă nimic.

— Da, dar nu pot să-mi văd de treabă, asta este! Vreau să știu adevărul!

Doctorița îl privi cu un zîmbet de simpatie și chirurgul profită imediat de avantaj. Începu să se roage cu o voce de copil răsfățat:

— Mă ajutați? Înțelegeți, eu sînt sub observația lor, nu pot întreprinde nimic, imediat s-ar da alarma și aș fi mutat sau sancționat, în orice caz mi s-ar pune piedici din toate părțile, dar dumneavoastră aveți libertatea să acționați . . .

— Și dacă află medicul șef că m-am amestecat și eu, ce pățesc?

— Nu va afla! Vă asigur, nu suflu un cuvînt la nimeni, vă dau cuvîntul meu, vă jur!

Slabă asigurare, gîndi doctorița. Spuse:

— Mă supraestimați tovarășe doctor, nu sînt în stare să fac lumină într-un astfel de caz!

— Eu sînt Marius, nu-mi mai spuneți tovarășe doctor! Nu mă puteți lăsa fără nici un ajutor, m-am gîndit la dumneavoastră, sînteți singura mea speranță!

— Stimate coleg, evită Mariana Cristescu să-i spună pe nume, nu faceți o tragedie din nimic! Eu consider că v-ați făcut datoria! Ați sesizat pe doctorul Irimia, șeful direct, știe și medicul șef, v-ați descărcat de orice obligații! Vedeți-vă de treabă!

— Sînteți la fel de bătrînă ca doctorul Irimia, gîndiți la fel ca el! Sînt dezamăgit, nu mă așteptam, mi-am pierdut timpul degeaba!

— Îmi pare rău, dar nu pot face nimic!

Doctorița se ridică în picioare cu speranța că se va ridica și el. Stătea însă cu capul aplecat, cu fruntea sprijinită pe spătarul scaunului pe care era încălecat. Părea că este un copil care plînge necăjit. Femeia vru să-l consoleze și spuse:

— Hai, Marius, uită povestea asta! Nu merită să suferi atît pentru un fapt de care nu ești vinovat. Ți-ai făcut datoria! Vei mai vedea multe, ești tînăr încă, te entuziasmezi și te întristezi cu prea mare ușurință!

— O femeie de patruzeci și ceva de ani, ucisă, este puțin lucru? Nu trebuie să mă întristeze? Ce poate fi mai grav?

— Ai dreptate, dar nu poți face nimic!

— Sînteți singură că nu pot? Dacă aș fi ajutat, dacă m-ați ajuta . . .

— N-am cum, nu văd nici o cale!

— Căile se pot găsi, dacă vă gîndiți. Este imposibil să nu fie un mijloc, numai să vreți. Poate v-am luat prea repede . . . dacă reflectați . . . dacă vă dau timp, nu mă grăbesc, poate o să acceptați.

— Nu promit nimic, zise femeia, care continua să stea în picioare dominîndu-l.

La auzul cuvintelor ei, o bucurie îi luci în ochi. Sări de pe scaun și se repezi la doctoriță, care făcu un pas înapoi, de teamă că o s-o îmbrățișeze. Acum, înalt, cu un zîmbet cuceritor, conștient de farmecul lui, începu să o lingușească:

— Știam că o să primiți, sînteți o dulce, o bomboană, și în entuziasmul lui, o prinse de umeri, fără grijă și fără teamă.

— Dacă intră soțul meu? încearcă să-l potolească doctorița și se degajă ușor, sau soacra mea? Ce le spun?

— Orice, puteți să le spuneți că m-am îndrăgostit subit și iremediabil, că sînt la picioarele dumneavoastră!

— Fii rezonabil, sîntem oameni serioşi, te rog să te comporţi ca atare, altfel mă supăr! Acuma, du-te, destul pentru astă seară! Şi nu uita, că nu ţi-am promis încă nimic!

— Cînd mai discutăm?

— Te voi anunţa eu. Dealtfel, dacă cumva accept, ca să nu fiu deconspirată, rupem orice relaţii!

— Va fi cum doriţi! Sărut mîinile!

Doctoriţa evită să-i mai întindă mîna, el neavînd ce face cu ale lui, pornite deja spre femeie, le împreună ca pentru rugăciune, se înclină adînc şi părăsi încăperea.

Doctoriţa închise în urma lui uşa, gînditoare. Din stradă se auzi imediat maşina demarînd cu zgomot. Mariana Cristescu intră în sufragerie, îndreptă scaunele, stinse lumina şi porni spre camera de unde se auzeau vocile copiilor. Îşi spunea că problema lui Marius Aldea merită să fie studiată, deşi este sigură că n-o tentează să se asocieze cu acest tînăr şi nestăpînit coleg.

3

Mariana Critescu decisese, după matură chibzuinţă, să nu-l ajute pe colegul ei să descopere adevărul în cazul pe care i-l relatase. I se păruse că nu poate avea încredere în Marius Aldea. Era prea tînăr şi necontrolat, îl bănuia şi superficial cu tot aerul lui de medic conştiincios. Poate întreţinea relaţii şi cu ceva femei, cărora le spunea tot ce-i trecea prin cap şi mai ales se lăuda cu succesele lui profesionale. Îi cunoştea Mariana bine pe aceşti domni care ardeau de nerăbdare să spună cuiva ce aveau pe suflet. Se fereau în general de toţi, pînă cînd reuşeau să găsească o femeie, de cele mai multe ori de o discreţie îndoielnică. Aceasta se arăta plină de admiraţie pentru ei şi ei, ca s-o copleşească, îi destăinuiau copilăreşte chiar lucruri care nu-i priveau direct, încredinţate lor de vreun coleg imprudent, în cine ştie ce moment de slabă inhibiţie.

În plus, acest tînăr chirurg, era frumos ca un zeu, provoca fără îndoială şi destulă suferinţă cînd părăsea o femeie. Ele se puteau răzbuna. Nu era deci bine, să aibă încredere în Marius Aldea. Medicul şef era un om de temut. Îl cunoscuse în cîteva ocazii şi impresia era detestabilă. Dealtfel nu numai ea avea această părere. Toţi medicii îl dispreţuiau, fiindcă nu mai era medic decît cu numele. Nu se mai ocupa cu specialitatea lui de cel puţin zece ani, uitase şi ce ştiuse. Acum era prea bătrîn ca să o ia iar de la început. Se jena de subalternii lui mai tineri, de aceea ţinea la scaunul de şef, unde se simţea bine, dar care începea să se clatine, toţi medicii aşteptînd ca pe o salvare schimbarea lui din acest post. Nu era un şef bun, era abuziv, nepoliticos, dur, nedrept, cultivînd favoritismele, nepotismul. Un om nu prea deştept, cu o şcolarizare la limită, arivist, lipsit de maniere şi umor.

Doctoriţa Mariana Cristescu frisona numai la gîndul că ar fi putut să se împotrivească unui astfel de om. În discuţia pe care a avut-o cu Marius Aldea la ea acasă, făcuse o imprudenţă, gîndea ea, spunîndu-i acestuia că ar fi posibil să primească. Nu-şi amintea exact cum a formulat promisiunea, poate nu fusese chiar o promisiune, dar la plecare acesta credea că se va ocupa de cazul lui. Va trebui să-i spulbere orice speranţă, chiar dacă se supără, în definitiv nu ţine să aibă un astfel de prieten, în care să nu aibă deloc încredere. Cînd nu ai încredere în cineva este mai bine să nu fie în preajma ta, mai ales cînd este un seducător tînăr, care te face să zîmbeşti cînd vrei să fii serioasă şi să vorbeşti chiar ce nu-ţi convine, fiindcă îţi cerşeşte cuvintele cu privirea şi te dezarmează cu un gest de copil răsfăţat.

Aşa gîndise doctoriţa şi era o femeie care se conducea mai ales după raţiune, dar se plictisea şi cînd se plictisea îşi găsea de lucru.

Aşa se face că într-o dimineaţă pe la orele 11 se hotărî să meargă la arhiva spitalului să caute nişte foi de observaţie pentru o viitoare lucrare ştiinţifică. Fusese o zi liniştită, îşi terminase treaba în salon, pusese totul la punct pînă la cel mai mic amănunt, bolnavii nu-i creau probleme deosebite.

Coborî treptele la subsolul spitalului unde se afla arhiva şi o găsi pe tovarăşa Gurău ocupată să facă ordine în rafturile cu dosare.

— Aş avea nevoie şi eu de nişte foi, vă rog, zise Mariana după ce schimbară salutul obişnuit.

— Vă servesc imediat tovarăşă doctor! Cînd au fost internaţi în secţia dumneavoastră?

— Luna trecută. Vreau două foi de observaţie. Mă interesează un caz care a murit şi unul care s-a făcut bine.

— Atunci să vă dau şi dosarul cu decedaţi!

— Da, te rog! Nu le iau în secţie că sînt prea grele, dar dacă îmi dai voie aş scrie aici ce-mi este necesar.

— Cum să nu! Luaţi loc la masa mea, eu şi aşa am de lucru la rafturi! Staţi comod, poftiţi, zise femeia şi degajă singurul scaun din încăpere.

— Mulţumesc, nu te deranja! Mă descurc singură, găsesc eu foile în dosar. O scuti pe cealaltă de a mai căuta şi, aşezată comod, începu să răsfoiască. Îşi amintea aproximativ data internării bolnavului care o interesa, de aceea evitase să o plictisească pe tovarăşa Gurău, care era cam cu toane, cînd foarte serviabilă, cînd destul de nepoliticoasă.

Nu după mult timp, Mariana Cristescu reuşi să găsească una din foile de observaţie şi se cufundă în copierea datelor care o interesau. Se scurse mai bine de o oră şi cele două femei îşi continuau munca tăcute, cînd doctoriţa luă în mînă dosarul cu decedaţii.

— Au fost ceva decese în luna asta, zise ea contemplînd grosimea dosarului. De fapt nu erau mai multe ca de obicei, dar simţise nevoia să-i facă puţină conversaţie tovarăşei Gurău, faţă de care era obligată, fiindcă îi ocupa scaunul şi o ţinea astfel numai în picioare.

— Au fost destule! Accidentele astea de circulaţie dau cei mai mulţi morţi. Aţi auzit, săptămîna trecută, au murit trei persoane, n-a scăpat decît un copil!

— Cred că am auzit, un profesor, nu?

— Da, şi era tînăr! Şi el şi soţia şi mama lui au murit. Cine o să-l crească pe bietul copil?

— Într-adevăr este o problemă! Poate mai are pe cealaltă bunică, zise doctoriţa, care deja dorea să încheie discuţia, nu mai era mult pînă la ora de plecare şi vroia să scoată şi celelalte date.

— De ruda tovarăşului medic şef, aţi auzit? întrebă cealaltă, bucuroasă că mai are cu vine să vorbească, ea care era aşa de izolată în acest subsol.

— Vag de tot, ce a fost cu ea? spuse doctoriţa subit interesată, dar afişînd un calm plictisit.

— Hemoragie la cap, săraca şi nu era prea bătrînă, m-am uitat în foaie, este acolo în dosar, se numeşte Păsculescu.

— S-a făcut ora 13 şi trebuie să plec, zise doctoriţa, mai mult ca să schimbe discuţia. Găsise foaia decedatei Păsculescu şi ochii ei urmăreau cu atenţie rîndurile scrise în gardă, la două noaptea, de Marius Aldea. Fu atentă la datele crizelor şi deşi nu reţinea cu exactitate pe cele spuse la început de soţul bolnavei, totuşi îşi dădu seama că nu erau aceleaşi. Una din date coincidea cu ziua de naştere a ei, a doctoriţei, îşi amintea perfect că atunci cînd i-a spus Marius Aldea datele a remarcat această coincidenţă. Pe foaie nu era notată o criză la această dată. S-ar putea ca neastîmpăratul chirurg să aibă dreptate, dar asta nu schimbă cu nimic hotărîrea ei de a nu se amesteca în acest caz.

— Cred că trebuie să plec, dar am să mai revin, zise doctoriţa sculîndu-se şi închizînd dosarul.

— Poftiţi cînd doriţi, o îmbie cealaltă femeie care întîmplător azi era în toane bune.

— La revedere şi spor la treabă, mai zise Mariana Cristescu, gîndindu-se că data viitoare va trebui să aducă o ciocolată sau un pachet de ţigări ca s-o servească pe tovarăşa Gurău.

În timp ce urca în lift spre secţie, se gîndea la acel deces, la acele crize cu date care s-au schimbat de la o relatare la alta şi tot mai mult îi dădea dreptate doctorului Marius Aldea. Ieşi din lift şi cu un aer de somnambulă străbătu coridorul şi intră în camera medicilor.

— Pe unde ai umblat, te-a căutat doctorul Aldea, îi spuse colega ei.

— Am scos material pentru lucrare. Ce voia Aldea?, întrebă Mariana, deşi ştia prea bine de ce o căuta şi era deja furioasă că a îndrăznit să facă acest lucru.

— Pentru un consult zicea, nu mi-a spus exact!

Atît ar mai fi lipsit să-ţi spună ţie, gîndi Mariana, dar spuse:

— A, da, pentru o rudă a lui mă plictiseşte mereu.

— Nu pare un tip plictisitor!

— Nici n-am spus că este, se apără Mariana, colega ei nu-şi ţinea gura nici atît cît Marius şi dacă acesta află că

îl face plicticos, ca orice bărbat, este în stare să devină mai puțin manierat ca de obicei.

Se despărți de colega ei, regretînd ca întotdeauna că nu s-a putut apropia de ea, că n-au fost prietene, ele două, care lucrează de atîta timp împreună. A simțit mereu lipsa acestei prietene, pe care n-a reușit s-o aibă alături; ele două nu s-au potrivit, a existat chiar o adevărată incompatibilitate între ele. Da, acesta este cuvîntul! Nu s-au urît, nu s-au certat, erau doar femei instruite, dar nici nu s-au apropiat sufletește din cauza acestei incompatibilități.

Mariana Cristescu coborîse scările și ieșise din spital, bucurîndu-se de soarele de afară și de cei cîțiva pași, pe care îi va face în aer liber pînă la stația de autobuz. Soțul ei era de gardă și mașina rămînea în curtea spitalului la discreția lui, nu și a ei. Asta era situația, de mult acceptată și acum era chiar bine că era timp frumos, dar nici pe ploaie nu avea altceva de făcut, în astfel de zile cînd el era de serviciu. Voia să coboare de pe trotuar, cînd dintr-o mașină se auzi strigînd:

— Alo, tovarășa doctor!

Neștiind că ea este strigată în acest mod, jumătate familiar, jumătate oficial, Mariana nu dădu atenție, nu era singura doctoriță care putea fi găsită la această oră, în acest loc. Coborî, asigurîndu-se la traversare, căutînd în zare să vadă dacă vine autobuzul. Observînd că nu se strînsese lume în stație, semn că abia ce plecase unul, o porni agale cu geanta pe umăr. Nu făcu însă decît cîțiva pași pe celălalt trotuar, cînd se simți prinsă de braț și se întoarse intrigată. Cine își permitea?

— Te-am așteptat! Te duc cu mașina!

— Stimate coleg, zise ea degajîndu-se ușor, prefer să merg cu autobuzul! E clar?

— Foarte clar, dar nu înțeleg de ce? spuse Marius Aldea.

— Nu e nevoie să mai și înțelegi! Îmi permiți, zise ea ironic, vine autobuzul! Îi întoarse spatele, crezînd că l-a convins.

— Vin și eu cu autobuzul!, sosi răspunsul neașteptat.

— Și mașina o lași în stradă?

— Sper să nu mi-o fure nimeni!

— Dacă observă cineva că ți-ai părăsit mașina și mergi cu mine cu autobuzul, ce-și închipuie? Mai ales că soțul meu este de gardă?

— Puțin îmi pasă ce zice lumea! Dacă soțul tău este de gardă vom putea sta mai bine de vorbă la tine!

— Exclus! Sînt foarte obosită și mi-e foame. Mă așteaptă copiii, nu sînt dispusă să mai discut nimic despre cazul acela care te preocupă. Am văzut foaia la arhivă și sînt sigură că te-ai înșelat. Ca să fiu sinceră, cred că ai cam luat-o razna cu chestia. Ai făcut o obsesie, ar fi bine să te adresezi unui psihiatru!

— Ei, să știi că merita să te aștept de o oră în stradă să-mi dai astfel de sfaturi! Deșteaptă te mai crezi, soro! Te-ai lămurit din foaie de ce a murit aia, mi-ai pus și mie diagnosticul. Mai rămîne să bați toba!

— Te rog să fii politicos!

— Mă faci nebun și mai vrei să fiu politicos? Uite că n-am să fiu; să văd dacă tușești fără politețea mea! Și să nu-ți dai drumul la gură că o pățești! N-am bătut pînă acum o femeie, dar să știi că sînt în stare!

— Nu mă îndoiesc, zise Mariana și îi întoarse spatele.

Din autobuz văzu mașina roșie zburînd pe bulevard și zîmbi. Ciudat, deși ar fi trebuit să se supere, nu-și pierduse buna dispoziție după scena pe care i-o făcuse tînărul chirurg. Încerca să analizeze de ce. Probabil fiindcă scăpase de el, în primul rînd, al doilea fiindcă îi plăcuse, o reconfortase grija lui pentru păstrarea secretului, semn că și el se temea. Există deci șanse să nu trăncăne, siguranță nu poate fi, și în al treilea rînd văzuse ce este în stare la furie. Îl testase. Știa acum la ce se poate aștepta de la el dacă sînt în relații bune și ce riscă dacă nu sînt amici. Concluzia era că sînt mai puține dezavantaje dacă sînt certați. Putea fi deci mulțumită și, cînd coborî din autobuz, se bucură din nou de soare și de faptul că mergea acasă.

4

De două luni de zile, Mariana Cristescu elabora planuri, le executa în parte sau total, în cel mai mare secret, prindea un fir și era nevoită să-l abandoneze fiindcă se convingea că nu duce nicăieri, căuta altul, aștepta ne-

răbdătoare să-şi găsească timp pentru o mică investigaţie, ceea ce nu era deloc uşor şi iarăşi nu obţinea nimic. Totuşi se încăpăţîna, se convinsese şi ea că trebuie să fie ceva cu acel deces. De multe ori gîndise că probabil puterea de sugestie a lui Marius Aldea este de vină. Ar fi vrut să-l întrebe din nou datele crizelor, primele date spuse de soţul decedatei, să-l verifice şi ea pe Marius. Nu le ştia pe toate, dar una coincidea cu ziua ei de naştere şi ar fi fost foarte curioasă să vadă dacă Aldea o mai reţine. Nu putea însă să reia relaţiile cu el, aşa decisese. În ultimul timp nici nu o mai saluta, astfel încît îşi reprima orice încercare, evita chiar şi întîlnirile la patul unor bolnavi, unde din întîmplare erau solicitaţi amîndoi. Fugea, revenea la bolnav cînd se convingea că Marius a plecat.

Tot ce reuşise să afle din foaia de observaţie a decedatei era adresa şi făcuse un drum de recunoaştere în blocul respectiv, se uitase pe la uşile locatarilor să vadă dacă din întîmplare nu găseşte vreo cunoştinţă printre vecinii familiei Păsculescu. Încercarea se soldase cu un eşec. Apoi tot din foaie reţinu şi un alt fapt: cu doi ani înainte mai fusese internată la serviciul dermatologic fiindcă îi cădea părul. Nu îndrăznise însă o cercetare în arhiva spitalului dermatologic şi nici nu încercase să întrebe pe medici dacă îşi amintesc; faptul i se păruse prea riscant.

Soţul ei, căruia îi spusese într-o zi neinspirată toată povestea, se speriase foarte tare şi îi interzisese cu desăvîrşire orice amestec în această tristă întîmplare. Trebuia deci să se ferească şi de el.

Tot din foaia de observaţie ştia că a lucrat la OCL pe funcţie de economistă şi asta era tot. Bănuia că trebuie să fi avut o prietenă căreia i-a făcut confidenţe, dar cum s-o găsească în sutele de funcţionari ai întreprinderii? Spera că hazardul o va servi şi într-o zi va intra în cabinetul de consultaţii o bolnavă care s-o fi cunoscut, dar pînă acum hazardul se arătase zgîrcit, nu-i ieşise în cale nici o funcţionară de la acea instituţie, nici de la şcoala unde învăţa fiica decedatei, nici de la staţiunea experimentală unde lucra inginerul agronom Dan Păsculescu.

Nu se putea spune însă că Mariana Cristescu aşteptase numai serviciile întîmplării! Mai provocase şi ea unele evenimente, şi cu toate că se ferea să-şi facă iluzii, spera ca în această noapte să obţină date importante şi să-l cunoască pe inginerul Păsculescu.

În faţa oglinzii îşi îmbrăca rochia de seară şi, în timp ce îşi studia talia, în ochi îi lucea plăcerea de a se şti elegantă şi gîndul amuzant, că nu merge la o petrecere ca orice altă femeie, să se distreze, sau să se plictisească copios, ci merge să facă cercetări, aşa îmbrăcată în rochie de catifea, cu mica poşetă de mărgele şi cu cei mai fini pantofi ai ei. Alergase mult după această invitaţie! Îşi ascundea cu greu un zîmbet, cînd îl vedea pe soţul ei îmbrăcîndu-se docil, după ce se mirase îndelung de această neaşteptată sindrofie, acceptată cu atîta entuziasm de ea, de Mariana, care nu prea mergea oriunde.

Într-una din zile, scormonindu-şi mintea, Mariana descoperise că undeva în blocul vecin, locuia o colegă a ei de liceu, cu care se întîlnea adesea prin magazinele cartierului, cu care schimba de obicei cîteva fraze între două cumpărături şi care avea un soţ agronom. A găsit-o în cartea de telefon şi a sunat-o într-o zi, să-i ceară o mică informaţie în legătură cu o reţetă de bucătărie, de care aceasta îi vorbise odată. Plăcut surprinsă, colega i-a dictat reţeta la telefon şi apoi convorbirea s-a prelungit de la sine. Cînd au lăsat receptoarele jos, cele două femei erau mult mai intime ca la începutul discuţiei şi se invitaseră reciproc la o cafea. Mariana fusese extrem de surprinsă cînd aflase că soţul colegei ei este chiar directorul staţiunii experimentale unde lucrează inginerul Păsculescu. Nu întrebase totuşi nimic despre acesta. În vizitele care au urmat, şi au fost cel puţin o duzină, nici n-a pomenit de el. Acum însă la unul din inginerii staţiunii care avea o casă încăpătoare, se sărbătorea un premiu luat de staţiune la un concurs internaţional cu nu ştiu ce produs al lor. Toţi cercetătorii staţiunii erau încîntaţi de acest mare succes şi dispuşi să cinstească evenimentul. Inginerul Păsculescu era în doliu, dar colegii lui nici nu voiseră să audă de un refuz de a participa, el avînd un mare aport la realizarea respectivă şi dorind cu toţii să-l mai scoată din tristeţea lui, insistaseră atît încît acesta, ca să nu le strice lor petrecerea, acceptase.

Mariana aflase toate acestea de la colega ei de liceu Gertruda şi se arătase aşa de invidioasă de plăcerea pe care o va avea ea, Gertruda, încît aceasta pînă la urmă o invitase. Mariana îi mulţumise cu mult elan şi începuse să-şi facă planuri de abordare a inginerului Păsculescu.

Acum, înarmată cu ele, contînd şi pe inspiraţie, deşi nu o prea servea prompt, (tot mai bună şi mai sigură era ela-

borarea detaliilor anticipat, cu eventuale corecții la momentul oportun) Mariana era gata de plecare.

Coborî scările ridicîndu-și rochia, cuprinsă de sentimente contradictorii, așa cum i se întîmpla deseori. Se simțea bine în rochie de seară, era oricum altceva decît halatul alb de doctoriță, îi da o senzație de festiv, de lux, în același timp gîndea că moda rochiilor lungi este stupidă. Cu ambele mîini ținea fusta ca să nu măture scările. Practic aceste rochii te lasă fără mîini și trebuie să te ajute alții dacă vrei să te urci într-un autobuz, de pildă. Ca în vremurile de altădată!

Se urcă în mașină, invidiind confortul hainelor bărbătești, apoi în timp ce rulau pe bulevard gîndul ei reveni la problema pe care spera să o rezolve și încercă să-și închipuie cam cum arată inginerul Păsculescu. Mașina intră pe străduțe mai mici și pierdu din viteză. Opri să lase să traverseze un bătrîn.

— Ai luat cheile de la poartă?, o întrerupse soțul din gînduri.

— Desigur! răspunse ea scurt.

Știa din experiență, că dacă încearcă să-și imagineze o casă sau o persoană, precis, casa sau persoana respectivă arată exact invers. De aceea acum trata imaginea pe care și-o făcuse, cu toate corecturile necesare și deducea, că va fi o casă pe dreapta străzii, iar el, Păsculescu va fi înalt și distins.

Casa era într-adevăr pe dreapta străzii și mai solidă, mai impozantă decît crezuse, iar la intrare descoperi încă o cunoștință, ceea ce era foarte bine, fiindcă nu se va simți prea străină.

— Bună scumpo, o salută eliptic Gertruda și mimară că se sărută, amîndouă avînd grijă de ruj, să nu-l lase pe obrazul celeilalte.

— Ce minunat arăți! o complimentă sincer Mariana, pe colega ei, care îmbrăcase o rochie foarte îndrăzneață, cu spatele gol și o enormă fundă pe șale. Se mișca însă cu multă naturalețe, nu avea acel aer stingher și acea atitudine țeapănă pe care fusta lungă o imprimă multor femei.

— Să-ți fac cunoștință cu lumea, se oferi Gertruda, spre mulțumirea Marianei și începură să facă turul celor două camere.

Bărbați și femei, cu unii se mai întîlnise în alte împrejurări, îi fură prezentați și în sfîrșit îl văzu și pe inginerul Păsculescu. Era în picioare, la o fereastră, vorbea cu cineva fără mare interes și se întoarse reverențios către ele, le sărută mîinile.

— Unul dintre autorii lucrării, spuse Gertruda și bărbatul zîmbi, mai mult din obligație, Gertruda fiind soția directorului. Altfel nu ar fi zîmbit, gîndi Mariana, are un zîmbet chinuit.

— Noi sîntem cam străini în lumea dumneavoastră, dar atît mi-a vorbit amica mea de performanțele stațiunii, de acest mare premiu, muream de curiozitate dacă nu veneam! Are un mare dar Gertruda de a antrena oamenii! Și în liceu era la fel!

— Să nu spui că vă antrenam la rele!

Mariana căuta cu febrilitate în minte vreo întîmplare din liceu, în care Gertruda să fi jucat un rol, dar nu găsea, nu era în stare să găsească nimic niciodată la repezeală, de aceea începu să povestească ceva cu o profesoară severă, una din acele pozne, care nu amuză decît pe cei care au trăit-o și pe care ceilalți o ascultă ascunzîndu-și un căscat. Odată începute, aceste amintiri nu se mai termină, fiecare are stocul lui la fel de puțin interesant, dar pe care ține să-l epuizeze. Unul întrerupe pe altul, de obicei rîde fiecare de propriile povestiri, se apără cu mîinile cînd cineva vrea să-i ia cuvîntul și cel ce povestește își retrăiește adolescența, dar vai, cum seamănă aceste isprăvi și cum există în fiecare clasă aceleași tipuri de elevi și în cancelarii aceleași tipuri de profesori!

De astă dată însă, discuția nu urmă acest curs, deși Mariana ar fi dorit. Gertruda era prea solicitată în calitate de soție de director, era în centrul atenției, iar Păsculescu nu se lăsă antrenat.

— De fapt în ce constă noutatea lucrării dumneavoastră?

— Este greu de explicat acum și aici și drept să vă spun, eu m-am cam săturat de această poveste!

— Ceva cu un soi de porumb, am auzit, insistă Mariana, prefăcîndu-se că nu observă lipsa lui de amabilitate.

— Cam așa ceva, răspunse bărbatul plictisit.

Totuși, nu este un îngîmfat, nu pozează, e realmente fără chef de vorbă și trebuie să recunosc, că are de ce. Mă reped asupra lui cu niște întrebări stupide, dar nu găsesc

altceva; mi-a tăiat și mie pofta și mi-a pierit orice inspirație. Numai să nu fac gafe, cuvîntul boală trebuie evitat, i-ar produce suferință, fie că este sau nu ucigașul soției lui. Altceva să spun, dar ce?, se întrebă Mariana.

— Ați văzut piesa de marți, la televizor? Era cu niște cercetători geologi. Interesantă viață duc acești oameni, dar extrem de grea!

— Nu mă uit la televizor decît foarte rar. Fiica mea îl mai deschide cîteodată. N-am timp!

— Cîți ani are fiica dumneavoastră?

— 18 ani.

— Termină liceul, cred?

— Da!

Fusese planificat de acasă, ca unul din subiectele de abordat să fie în legătură cu copiii. Orice părinte vorbește cu plăcere de ei.

— Va da admitere la facultate? Pentru ce se pregătește?

— Pentru medicină!

— Se intră greu la medicină, trebuie multă muncă, zise Mariana.

— Nu mă pricep. Eu nu aș vrea să se facă medic fata mea, dar nu mă ascultă și o las să încerce.

— Îi place matematica?

— Da, a fost bună la științe, în tot cursul liceului.

Discuția părea epuizantă pentru acest om și se vedea că face eforturi să vorbească chiar despre propria lui fiică.

Doctorița Mariana Cristescu era descurajată și simțea că trebuie să renunțe. Era nedrept să-l mai chinuie cu întrebări. Cu intenția de a-i spune un cuvînt și a se retrage, ridică ochii în sus, la fața lui; pînă atunci privise lumea din încăpere. Era înalt, cu părul complet alb, distins, trist, dar surpriză, purta perciuni. Constatarea o uimi și o reconfortă. Un om care zilnic cînd se bărbierește, își cruță niște perciuni așa de amuzanți, nu este un disperat, nu este un înfrînt și nu trebuie tratat ca atare. Deși suferă, nu are nevoie de milă! Are un suport moral, fie profesional, fie de altă natură. Trebuie să văd cine mai poartă perciuni în colectivul lor, își propuse Mariana și se scuză, părăsindu-l.

Își găsi loc lîngă o femeie solitară, gîndind că aceasta pare să fie soția unuia dintre agronomi și poate să mai afle lucruri interesante dacă îi face puțină conversație.

— Mi se pare că ne-am mai cunoscut zise doctorița Mariana Cristescu.

— Ați mai fost la vreo petrecere de a noastră?, întrebă la rîndul ei femeia.

— Din păcate nu! Poate ați fost dumneavoastră la spital cumva și ne-am cunoscut acolo. Eu sînt doctoriță!

— Nu, m-a ferit sfîntul, pînă acum n-am fost niciodată bolnavă. Poate în viitor mi-o veni și mie rîndul. Mă gîndeam mai înainte de a vă așeza dumneavoastră lîngă mine, că acum nici șase luni, la o onomastică în casa asta, era și biata Irina și stăteam tot așa de vorbă, ea nu dansa.

— Era bolnavă sau nu-i plăcea?

— Era sănătoasă, dar nu se prea distra la aceste petreceri. O aducea însă bărbatu-său cu forța!

— Sărmana, trebuie să fi fost foarte greu pentru ea! Erați prietene?

— Oarecum, mai scăpa cîte ceva către mine.

Avu senzația pe care trebuie s-o aibă căutătorii de aur cînd dau peste un filon. Își ascunse bucuria și o înconjură pe acea femeie cu o mie de atenții și se oferi să-i facă tot felul de servicii. Aflînd că are o mamă bolnavă, stabiliră să se vadă chiar a doua zi s-o examineze pe bătrînă.

Părăsi petrecerea încîntată. Nu mîncase aproape nimic, dansase de cîteva ori, dar cu așa lipsă de chef, încît partenerii se lăsaseră păgubași și ea revenise mulțumită lîngă noua ei prietenă.

Meritase să piardă o noapte, fie și numai pentru perciunii lui Păsculescu, dar mai era și această Lenuța Leoveanu pe care o cucerise.

— De ce nu-ți lași și tu perciuni? întrebă Mariana pe neașteptate pe soțul ei cînd erau în mașină spre casă.

— Draga mea, ai băut ceva astă seară?, zise bărbatul surprins.

— N-am băut nimic, te-am întrebat și eu, cred că ți-ar sta bine!

— Dacă ții neapărat, pot să-mi las!

Mariana privi cu ironie spre reprezentantul sexului tare de lîngă ea și spuse alintîndu-se:

— Mi-e așa de somn! Abia aștept să mă văd în pat! Cît e ceasul?

Era ora la care nimic nu mai prezenta interes pentru Mariana.

5

De multă vreme Mariana Cristescu nu se mai mira cînd i se dădeau date contradictorii despre o persoană. În meseria de medic, auzi și constați multe, atît de multe încît din cîteva cuvinte spuse de un membru al familiei poți să reconstitui atmosfera dintr-o familie. Există niște clișee, cu cîteva variante, gîndea Mariana în timp ce o asculta pe noua ei amică, o ingineră agronom, care îi venise la consultație.

În decurs de două luni, de cînd îl cunoscuse pe Păsculescu, de la acea petrecere, devenise pur și simplu medicul de casă al tuturor cercetătorilor stațiunii experimentale unde lucra acesta. Avea în tratament mame și soacre, copii cu deficiențe școlare, soții la menopauză, bărbați cu hipertensiune. Mai mult, îi ajutase și cu ocazia unui accident de muncă, cînd întreaga stațiune se agitase, fiind implicați mai mulți muncitori.

— Dora dragă, un lucru nu înțeleg, zise doctorița, mi-ai spus că ai avut niște neplăceri. Ești fată deșteaptă, de ce nu încerci să le rezolvi. Nu trebuie să te refugiezi în boală!

— Tu chiar gîndești cu adevărat că toate se pot rezolva? Că este suficient numai să vrei? Nu crezi că există și situații care sînt de nerezolvat?

— Categoric! Suferința produsă de un deces al unei persoane dragi, este un astfel de caz. Dar nu ți s-a întîmplat așa ceva!

— Am impresia că pentru voi medicii numai boala și moartea sînt nenorociri. Alte drame nu vedeți și nici nu vă imaginați că există!

— Vedem și alte drame, cum zici tu, dar fiindcă le avem în permanență pe cele mai mari sub ochi, celelalte ni se par ușor de suportat, iar unele de rezolvat. Cred că aici este diferența.

— Mariana, am venit la tine să-mi dai ceva să uit! Nu are importanță pentru tine ce vreau să uit, dar dacă poți să mă ajuți dă-mi te rog ceva, în nici un caz sfaturi.

— Am să încerc, dar să-mi spui dacă ai mai folosit ceva medicamente și ce efect au avut, ca să nu-ți mai prescriu altele similare.

În timp ce Dora Iancu se gîndea și îi înșira medicamentele folosite, destule la număr, doctorița Mariana Cristescu o privea dar cu alți ochi decît o privise în cele aproape două luni de cînd o cunoștea.

Îi fusese prezentată ca o ingineră foarte capabilă, foarte stăpînă pe ea și cu autoritate asupra celorlalți, i se păruse chiar puțin mai rece decît celelalte femei și atribuise acest fapt inteligenței și puterii ei de stăpînire. Și iată ce ascundea această Dora: o suferință misterioasă, suficient de puternică pentru a o determina să încerce tot felul de remedii.

— Nici unul din medicamentele pe care mi le-ai înșirat nu te face să dormi?

— Nici unul! Sînt nopți în care nu închid ochii. Mă scol extenuată! Îmi e rușine să spun la serviciu ce am și se crede că fac eforturi pentru munca de cercetare, că citesc noaptea.

Mariana Critescu își dădea seama că nu mai este mult pînă la o confidență totală, se prefăcea că n-o interesează și căuta în minte un produs farmaceutic pe care Dora să nu-l fi încercat.

— Dacă nici ăsta n-o să meargă, ce ar fi să te internezi pentru cîteva zile? propuse Mariana la sfîrșit, cu intenția de a prelungi discuția și chiar de a o determina cel puțin la o nouă consultație.

— Exclus să mă internez!

— Să știi că nimeni nu este de neînlocuit, o asigură doctorița. Dacă nu dormi, randamentul tău nu este cel normal și într-o zi ți se va reproșa. Să nu crezi că te poți ascunde multă vreme!

— Nu-mi place să mă dau în spectacol! Oricît m-ar costa, voi încerca orice mijloc și trebuie să-mi revin cu timpul!

— Da, timpul le vindecă pe toate, spuse doctorița gînditoare.

Inginera strînse buzele, păru că își înăbușe un oftat. Se ridică, apoi își îmbrăcă paltonul. Își aranjă cu grijă șalul la gît, mai mult din obișnuință decît din cochetărie, își puse mănușile deget cu deget. Întîrzia momentul plecării și Mariana intui:

— Îți pare rău că mi-ai spus și atît, nu-i așa?

— Exact! Nu știu cît pot avea încredere în așa-zisul vostru secret profesional!

— Fii liniștită! Te înțeleg și vreau să te ajut. Nu știu dacă mă crezi, dar te stimez, ai ceva în tine care cere stimă!

— Mă cam îndoiesc că merit această stimă, profit însă de ea... am chiar aerul că o cer, ce zici?

— Ești depresivă, te subapreciezi, cum se întîmplă de obicei în astfel de stări, și chiar te autoacuzi!

— Draga mea, mi-este neplăcut să-ți spun, dar greșești diagnosticul! Voi, medicii, sînteți obișnuiți să nu fiți contraziși, îmi pare rău, dar eu nu sînt deloc depresivă.

— Atunci de ce spui că nu ești o persoană demnă de stimă?

— Fiindcă nu sînt!

— Fă-mă să înțeleg!

— Bine! Să caut un exemplu pe care să-l priceapă repede capul tău de doctoriță. Se spune că apa de izvor, deși e limpede, poate conține destui microbi, este deci o curățenie înșelătoare...

— Vai, încep să mă dumiresc! Tovarășa inginer are conștiința pătată de ceva și suferă, nu doarme, se simte vinovată că nu este pusă la stîlpul infamiei! Just?

— Este ridicol, dar e just!

— Și pata aceea, cît o fi de mare de ți-a răpit liniștea, somnul, de nu te ajută nici produsele farmacopeei române și mondiale?

— Mariana dragă, ai fost foarte drăguță că m-ai ascultat, ți-am răpit mult timp cu poveștile mele, de fapt cred că ai dreptate, exagerez!

— Timpul meu este al pacienților. Cînd e însă vorba de o prietenă, nu contează decît faptul că încerc să o ajut. Nu mai sînt alți bolnavi în sala de așteptare și dacă reușesc...

— Ai reușit, probabil că este un simplu surmenaj. Deja mă simt mai bine, îți mulțumesc!

— Minți! Te ascunzi de mine, îți pare rău că ai vorbit. Bănuiesc că ai pe suflet o banală poveste de amor și te simți plină de păcate ca o Magdalenă!

Doctorița se hotărîse să o încolțească cu întrebările, o vedea epuizată și o anumită idee o ghida. Deocamdată i se părea puțin probabil, nu i se făcuse nici cea mai mică aluzie la o legătură între Dora și Păsculescu, deși de cîteva luni se învîrtea în lumea lor și totuși ceva semăna în suferința celor doi.

— Ai ghicit, zise cu ironie Dora. M-am îndrăgostit și sînt sfîșiată de remușcări. Am venit la tine să mă spovedesc.

— Dacă nu mă înșel, am auzit cîte ceva, minți Mariana, gîndind că nu este prea elegant ce face, dar o interesa prea mult reacția celeilalte. O privi atent și remarcă cu ușurință tresărirea provocată de cuvintele ei.

— Nu cred, spuse Dora cu glas moale.

— Am făcut o confuzie probabil, rectifică Mariana repede, închipuindu-și că știe deja destul.

— Te-am pupat scumpo, îți mulțumesc pentru tot, îți mai dau eu un telefon...

Dintr-o dată grăbită, inginera ieși pe ușă. Mariana părăsi și ea cabinetul după cîteva secunde și de la o fereastră a coridorului așteptă să apară în fața policlinicii, apoi îi privi silueta elegantă depărtîndu-se pe stradă. Interesantă femeie, gîndi doctorița, cred că am prins un fir, dar am senzația că l-am rupt, trăgînd neîndemînatic de el.

6

Apartamentul Gertrudei era plin de musafiri și din hol încă se mai auzeau urările de bun sosit pe care gazda le rostea de cîte ori mai venea cineva. În sufragerie era așezată masa, o cameră era pregătită pentru dans, în alte două se grupaseră după preferințe invitații.

Mai multe femei făcuseră cerc în jurul lui Leoveanu, căruia i se spunea „baronul“, fiindcă semăna cu actorul care jucase rolul baronului Münchausen, într-un serial de televiziune.

— Să vă spun una bună cu oltenii la Paris, zise el.

— Baroane, îl întrerupse un bărbat care intră chiar atunci, știi ceva de Păsculescu, vine sau nu vine astă seară?

— Nu vine, răspunse cel întrebat, dintr-o dată serios și cu o notă de tristețe în glas.

Mariana Critescu care se plictisea rîzînd din politețe la glumele debitate, se trezi brusc și cercetă fața Dorei Iancu, avantajată fiind de locul pe care îl ocupa. Se afla în penumbră, iar Dora în plină lumină.

Inițial păru să nu fi auzit, deși o clipă de nemișcare absolută, trădase momentul loviturii, apoi treptat păru să-și piardă din strălucire.

Mi se pare, gîndea Mariana, fiindcă mi-a intrat în cap că între cei doi trebuie să fie ceva, avînd, după a mea părere, ceva comun în felul cum suferă. Dar dacă ar trebui să dau date concrete, ce-aș putea spune?

Dora discuta acum firesc cu o altă femeie și numai cu rea voință ai fi putut zice că nu e bine dispusă.

Și totuși știu că nu doarme nopți întregi, acesta este un fapt sigur, nu are nici un motiv cunoscut de vreuna din persoanele de față, care să-i explice suferința, și uite, ținuta ei nu mai este dreaptă, pare prăbușită în scaun, parcă nu mai are coloană vertebrală, nu mai este aceeași de la începutul serii.

— E adevărat că nu vine Dănuț Păsculescu? se interesă alt bărbat, ce naiba oameni buni, nu ați fost în stare să-l aduceți? V-am lăsat pe voi și n-ați făcut nimic. Mă duc să-i dau un telefon!

— Potolește-te, Sandule, că nu vine. Nu-i mai da telefon, mi-a spus categoric că nu vine.

— Eu totuși îi dau, chiar dacă mă înjură, nu este pentru prima oară și nu-mi strică pofta de mîncare.

Zicînd acestea Sandu se îndreptă spre telefon, care se afla pe o măsuță în hol. Se opri derutat și strigă:

— Știe cineva numărul lui Dan Păsculescu?

Nu se auzi nici un răspuns, dar Mariana iarăși ar fi putut să jure că Dora îl știa foarte bine.

— Vezi că este cartea de telefon sub revistele de pe măsuță, spuse Gertruda care, ca o gazdă ideală, se ivea de cite ori era nevoie de ceva.

Sandu făcu numărul și telefonul sună în locuința celui căutat. Mariana nu-și dezlipea privirea de pe fața Dorei.

Cu mîinile nemișcate în poală, părea că ascultă ce-i spunea vecina, dar atitudinea capului o trăda din nou, gîndi Mariana. Urechea ei nu era plecată spre vecină, gîtul întins și urechea întoarsă spre telefon, dovedea sigur că este atentă la ce se petrece în hol.

— Nu răspunde nimeni, zise Sandu și puse receptorul în furcă.

Din nou atitudinea Dorei se schimbă, dar imperceptibil, astfel încît Mariana renunță la observație, îndoindu-se prea mult de justețea constatărilor ei.

— Sînt ridicolă, zise ea tare, atît de tare că una din femei o auzi și o întrebă automat de ce.

— Mă agăț de toate fleacurile, dădu ea un răspuns în doi peri.

— Dan Păsculescu nu mai este același, chiar dacă ar fi venit, spuse Lenuța Leoveanu.

— Nici nu este de mirare. Eu dacă aș rămîne văduv, aș fi mai vesel de cum sînt, zise soțul Lenuței.

— Ai fi poate mai vesel, îi răspunse femeia.

— Nuțișor scumpă, se poate să crezi tu așa ceva despre bărbățelul tău? se lamentă Leoveanu.

— Ce om de viață era săracul! Țineți minte, la un 1 Mai, ce a mai cîntat, cum a făcut pe toreadorul cu șalul meu?

— O să-și revină și o să mai cînte, păcat de ea că putrezește, se amestecă în discuție o femeie grasă, sufocată parcă în rochia pe care o purta, strîmtă și cu mîneci enorme.

— Ei doi nu se potriveau, se vedea cît de colo, continuă Lenuța. Tot ce-i plăcea lui, pe ea o deranja, o obosea.

Mariana cunoștea părerile Lenuței, deveni din nou atentă la reacțiile Dorei. Nu suferă, mai degrabă se plictisește, gîndi doctorița, lipsește el și pentru ea totul pare pustiu. Pe mine se face că nu mă cunoaște. E cu gust îmbrăcată, ca întotdeauna.

— Lui îi plăceau prea multe, spuse femeia cu mîneci largi.

Dora asculta ca o statuie, nemișcată. Iar a ridicat capul, iar stă dreaptă; are coloană vertebrală, își zise Mariana.

— Să știi că în ultimul timp, înainte de moartea Irinei, nu mai umbla după fuste, devenise foarte serios și sentimental...

— Țineți minte ce am rîs de el cînd a lăcrimat ascultînd „Plaisir d'amour"?, se amestecă în discuție baronul, mai mult ca să o sprijine pe Lenuța.

— Băuse cam mult, cred. Voi atunci deveniți esntimentali, aruncă Gertruda în discuție părerea ei.

— Nu era beat, el nu depășea două sau trei pahare de vin...

Dora privea acum înainte, fix, ca şi cum nu ar fi auzit ce se vorbea.

— Fetelor, ce faceţi aici? Baroane, le-ai sedus pe toate, nouă nu ne laşi nici o şansă?, interveni soţul Dorei, un bărbat cu părul cărunt, zburlit, mişcîndu-se cu vioiciune, bine dispus, expansiv.

— Titişor, te fac un dans? Ne dai voie Dora? întrebă Gertruda.

— Să nu-l oboseşti prea tare că-i creşte tensiunea, spuse Dora zîmbind. Acelaşi zîmbet chinuit ca al lui Păsculescu, gîndi Mariana şi se înfurie împotriva ei însăşi că o persecută acest amănunt care poate nici nu corespunde realităţii. Fantasmagorii de ale mele, îşi zise şi decise să încerce să se distreze şi ea puţin.

Soţul Dorei dansa cu pasiune, de dragul dansului nu al partenerei, se vedea însă că se potrivea cu Gertruda, că mai dansaseră şi altă dată şi că o astfel de ocazie nu putea fi pierdută de ei doi ca să facă o mică demonstraţie asistenţei. Valsau, dealtfel singurii. De pe banda de magnetofon răsună apoi un tango şi cei doi se crezură la un concurs de dans: improvizau figuri, rochia Gertdudei se înfoia graţios, iar pe tîmplele cavalerului apăruseră picături de transpiraţie.

— Nevastă, astă seară dansăm cu stomacurile goale, nu mîncăm nimic?, interveni soţul Gertrudei.

Se opriră, bărbatul vădit încălzit sărută mîna partenerei, părea mulţumit de întrerupere, obosise. Gertruda se întoarse la îndatoririle ei de gazdă. Soţul Dorei scoase batista şi îşi şterse fruntea comentînd:

— Altădată dansam ore întregi, dar vîrsta . . .

Cuvintele se pierdură şi de pe bandă se auzi vechiul cîntec de dragoste „Plaisir d'amour".

Mariana se întoarse reflex spre Dora, dar era prea tîrziu, aceasta se ridicase şi cu faţa la perete examina foarte atent o pictură, cam prea atent şi de la distanţă prea mică, gîndi Mariana. Acest bătrîn cîntec le spune ceva, ei şi lui Păsculescu, deduse ea, uitînd hotărîrea pe care o luase, de a nu mai continua să se convingă cu argumente atît de puţin palpabile.

Camera se golise, în cealaltă încăpere se aşezau la masă.

— Unde vrei să iei loc Dora? interveni Gertruda. Ce poţi vedea la mîzgălitura aia?

Dora nu răspunse. Se făcu că nu aude. Marianei îi fu milă şi crezu că este cazul să-i sară în ajutor. Se postă alături de ea, dar cu faţa spre masă, ca s-o apere de eventuali indiscreţi.

Melodia se termină şi Mariana merse şi închise aparatul. Îşi făcu de lucru în jurul lui, pînă ce Dora se decise să se ducă la masă.

În vacarmul general, se cînta „mulţi ani trăiască", intrarea lor nu fu remarcată şi totul intră în normal.

Acum gata cu interpretările, îşi zise Mariana, mai este şi mîine o zi, masa este apetisantă şi gălăgia prea mare ca să mai pot gîndi ceva.

7

Erau orele 16, Mariana Cristescu îşi începuse capitolul pe care intenţiona să-l studieze, în după-amiaza aceea, cînd, telefonul o întrerupse brutal. Lăsă creionul în carte la pagina pe care o citea, întoarse caietul de notiţe cu coperţile în sus şi se duse la telefon, decisă să nu prelungească convorbirea, indiferent cine ar fi fost; eventual să spună că ea însăşi nu este acasă, dacă va putea identifica după voce o persoană plicticoasă.

Din receptor răsună vocea colegului ei Aldea, triumfătoare, impertinentă, plăcută:

— Mariana, te-am prins, eşti a mea!

— Tovarăşe coleg, te rog, păstrează tonul academic, dar mai ales vocabularul, dacă vrei să nu-ţi închid telefonul!

— Stimată colegă, te avertizez, că degeaba îl închizi, îl vei deschide din nou, fiindcă te sun pînă diseară dacă vrei!

— Mă rog, ce doreşti să-mi spui?

— Aş vrea să ne întîlnim, nu-ţi pot spune la telefon!

— Imposibil, sînt foarte ocupată, despre ce este vorba?

— Vechea noastră problemă! Te-am depistat! Cum se face că ai devenit în cîteva luni, intimă cu staţiunea experimentală?

— Intimă cu staţiunea experimentală? Te exprimi confuz, nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Vezi cum prelungești inutil o convorbire? Să-ți spun pe șleau? Ei, bine, cum se face că ai devenit medicul curant al întregului colectiv al stațiunii, de la portar și pînă la director, și nu numai al lor, ci și al rudelor și prietenilor și profesorilor copiilor și vecinilor de apartament, vînzătoarelor din cartierele unde stau, preotului de la biserica unde se duce bătrîna, femeilor de serviciu de la ingineri...

— Destul! Și ce-i cu asta?

— Înseamnă ceva și acest ceva mă interesează! Vreau să știu ce ai aflat pînă acum!

— Absolut nimic și sînt decisă să renunț!

— Eu sînt decis să nu te cred! Fii fată rezonabilă și acceptă să discutăm azi! Nici eu n-am stat degeaba și am și eu niște noutăți să-ți spun! Nu ai nimic de pierdut!

Mariana nu era o femeie curioasă, dar problema care o preocupa, pe care ținea s-o rezolve, îi dăduse atîtea insatisfacții, atîtea frămîntări sterile, fiindcă nu ajunsese totuși la nici o certitudine, încît speranța unui indiciu sigur o tentă și zise:

— Îmi dau seama că nu pot să scap de tine, că trebuie să te ascult dacă așa vrei tu, hai, spune ce ai de spus!

— Imposibil la telefon! Vin la tine acasă!

— Exclus! Soțul meu mi-a interzis să mă ocup de această problemă! Te-ar da imediat afară!

— Să vii în centru, să zicem în fața unui cinematograf și eu aduc mașina. Stăm în ea și vorbim.

— Nu-i bine!

— Atunci te răpesc și te duc undeva!

— Să fim serioși, vino la spital, zi și tu că ai un bolnav la mine și vom sta de vorbă în cabinet, în secție. Seara nu e prea multă animație și să sperăm că buna mea colegă va chiuli de la contravizită.

— Perfect! Sînt nerăbdător să nu întîrzii!

— Peste o oră sînt acolo!

Faptul era comis. Dar abia acum Mariana se gîndi că poate Marius Aldea nu are nimic de spus, a vrut s-o facă curioasă și trucul i-a reușit. Nu-i nimic, în cazul în care se dovedește că a fost o stratagemă, ea, Mariana, nu-i va furniza nici o dată și va trage concluzia, împreună cu el, că problema este insolubilă cu mijloacele de care dispun ei. De fapt, ea în nici un caz nu poate să-i relateze cele aflate de la Dora la consultație. Ar fi o încălcare a obligației de a păstra secretul. De aici derivă imposibilitatea de a-i împărtăși tot ce a clădit sprijinit pe confidențele Dorei, deci partea cea mai consistentă a descoperirilor ei, ale Marianei, care dealtfel nu sînt nici prea bine fundamentate. În schimb, îl va pune la încercare pe Marius, adică memoria lui, cerîndu-i să mai spună acele date ale crizelor, cele relatate prima oară de soț, din care una coincidea cu ziua de naștere a Marianei. În cazul că nu mai menționează acea zi, îi va spune că abandonează și chiar va abandona!

De unde știe el pe cine am avut eu la consultații? Desigur Iuliana! I-a spus chiar și de preot! Formidabil! Oare Iuliana a sesizat interesul meu pentru stațiune? Nu cred! I-am explicat că sînt prietenă cu soția directorului, că am fost colege de liceu, faptul că apelează la mine nu o surprinde. Mă duc la petrecerile lor, îi cunosc pe toți, nu-i pot refuza cînd au nevoie. Iuliana găsește totul normal, dar trăncăne, iar Marius auzind o frîntură numai a priceput tactica mea. Îi voi spune că s-a înșelat și că abandonez!

Gîndindu-se la cuvintele ce vor trebui spuse ca să-l convingă pe nerăbdătorul chirurg, Mariana începu să se îmbrace, lăsînd cartea cu creionul în ea, la capitolul abia început, caietul deschis și cu coperțile în sus, în speranța că va reuși să revină destul de devreme, să mai poată citi o oră, pînă la cina copiilor.

8

— Te caută Aldea pentru un bolnav, îi spuse colega ei, Olguța, Marianei de cum intră în coridorul secției.

— Mizerie! Mă bate mereu la cap cu o rudă a lui, care așteaptă de la mine să-l fac de douăzeci de ani, zise Mariana în treacăt către colega ei, gîndind că mizeria era generată de prezența colegei în secție la acea oră. Pentru asta am și venit!

Se îndreptă spre cabinet și în momentul în care vroia să intre sora de serviciu o întrebă mirată:

— Nu sînteți de contravizită azi, de ce v-ați deranjat?

— Am ceva probleme de rezolvat, zise doctorița, știind că faptul nu va rămîne fără urmări. Va fi comentat, iar

prezența lui Marius Aldea va constitui desigur un factor agravant. Va trebui să discute foarte puțin cu el și să nu plece împreună.

Nu se mai îmbrăcă în halat, se așeză la micul birou și începu să aștepte sperînd că Marius nu va întîrzia prea mult și Olguța va fi ocupată undeva în secție.

Ușa se deschise, parcă smulsă din balamale, și frumosul chirurg, mai proaspăt, mai tînăr și mai vioi ca niciodată se află în fața ei. El îi luă amîndouă mîinile și începu să-i sărute deget cu deget, ca unui copil; așa făcea Mariana cu copiii ei cînd se loveau. Bine că este birou! între noi, gîndi ea și cu greu reuși să-și tragă mîinile.

— Știam că ești cea mai deșteaptă și mai grozavă femeie pe care am cunoscut-o, am simțit asta de la început, zise impetuosul chirurg.

— De aceea mi-ai promis o bătaie la ultima noastră întîlnire?

— N-am atins niciodată o femeie nici cu o floare!

— Pe mine m-ai asigurat însă că ești în stare să-ți arăți puterile bătînd o femeie, ca orice chefliu de mahala!

— M-am lăudat! Eram furios și cînd sînt furios nu prea iau în seamă ce vorbesc. Scuză-mă, n-am să mai fac!

Exact formula copiilor mei, gîndi Mariana, gînd care o supără în mod subit, ajungînd la constatarea că imediat ce vorbește cu el, are senzația că face conversație cu un copil.

— Spune-mi te rog, zise ea, alungînd impresia care o deranja, mai ții minte datele crizelor, primele date pe care ți le-a spus Păsculescu?

— Cum să nu! Prima, 7 Martie, a doua 15 Mai, a treia 30 Iunie! Le-am repetat în minte de zeci de ori. Dar de ce întrebi? A asistat cineva la o criză?

— Nu, am vrut să-ți încerc memoria!

— Ești mulțumită?

— Da. Spune-mi acum ce ai mai aflat!

— Bine! Să încep eu. Am cunoscut o colegă de birou a Irinei Păsculescu, cu care era și bună prietenă.

— Bravo! Strașnică descoperire!

Mariana Cristescu fu dintr-o dată convinsă și definitiv de astă dată de seriozitatea colegului ei, astfel încît prevăzînd o convorbire mai lungă decît se aștepta, hotărî să-i facă un mic instructaj.

— Știi ceva? Aici se poate asculta la ușă. Lumea se așteaptă la cine știe ce, dar dacă sîntem auziți pronunțînd nume ne putem considera pierduți. Deci, fără nume proprii, fără date! Vorbește tot timpul ca și cum ar mai fi cineva de față, iar dacă intră colega mea sau o soră, să reciți protocolul de la ultima ta operație...

— Lasă că mă descurc eu, dar nu credeam că se ascultă la uși!

— Nu în mod sigur, dar recunoaște că trebuie să fim precauți!

— Am înțeles! S-o iau de la cap! Deci: de la sus menționata persoană am aflat că era o căsnicie nepotrivită.

— Asta știu și eu din altă sursă. Deci este adevărat!

— Oh, ce bine e în doi, așa vom lucra! Vom corobora mereu datele culese, zise Marius Aldea și în entuziasmul lui se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Mariana.

— Stai acolo, zise repede Mariana. Ți-am spus că poate oricînd intra colega mea Olguța.

— El era un bărbat cu succes la femei și nu lipsea de la nici o ocazie unde se putea dansa, petrece, în fine, era ceea ce se cheamă un om de viață. Ea era geloasă, mai mult de atît, se prefăcea bolnavă ca să nu meargă de acasă și el o lua aproape cu forța. Nu vroia să plece totuși fără ea, ținea la căsnicia lui, nu s-a gîndit niciodată la divorț.

— Era deci un om cu scaun la cap!

— Exact! Muncea acasă în gospodărie, își adora fetița, iar profesional este un cercetător de excepție! Foarte apreciat de forurile lui superioare și acum cîtva timp se pusese problema să fie mutat undeva la centru, să poată fi valorificat mai bine.

— De ce s-a renunțat la această idee?

— N-a mai vrut el să plece! S-a insistat în fel și chip, i s-a trasat sarcină pe linie de partid, dar a reușit să convingă pe cei de sus, că aici dă el maximum de randament și pînă la urmă a și dat. L-au crezut, l-au lăsat în pace și el a antrenat tot colectivul într-o problemă importantă și au reușit să obțină acel premiu internațional.

— Știam de premiu, dar nu știam că nu a vrut să plece în altă parte, spuse Mariana.

— Femeia, soția lui, era o pacoste!

— Prietena ei ți-a spus asta? Curios, o prietenă să povestească așa ceva despre amica ei moartă!

— Nu mi-a spus cu aceste cuvinte, dar am tras eu concluzia din cele ce mi-a relatat.

— Spune-mi și mie ce ți-a relatat, să trag și eu concluziile mele și să vedem dacă coincid, fiindcă voi bărbații aveți alte criterii decît noi femeile și, în general, nu le înțelegeți suferințele, le condamnați prea repede.

— Un fapt: cînd erau invitați undeva ea se îmbolnăvea subit, fiindcă știa că el nu pleacă fără ea! Și o ruga, o alinta, îi făgăduia orice ca să meargă și ea pînă la urmă accepta. Spun drept că eu n-aș fi suportat!

— Am aflat și eu că la petrecerile agronomilor ea stătea pe scaun și el se cheltuia în dans, glume, cîntece. Cercetătorii stațiunii sînt oameni foarte simpatici, m-am convins singură de asta, fiindcă am luat și eu parte la cîteva din reuniunile lor. Păsculescu are slăbiciune pentru o anume melodie „Plaisir d'amour", în general bea puțin, dar e sentimental, sau mai exact de la un timp a devenit sentimental.

— Cum e cu părerea despre ea? Este pacoste sau nu o nevastă care nu are chef de nimic?

— Nu mă pronunț încă. Am rezerve. Știi că i-a căzut la un moment dat părul?

— Ce legătură are una cu alta?

— O mare supărare poate produce căderea părului, ceea ce la o femeie este un dezastru, trebuie să recunoști!

— Dar ce necazuri a avut?

— Asta nu știu, n-am reușit să aflu, dar în foaia de observație pe care singur ai completat-o la două noaptea, cu cîteva ore înainte de moartea ei, ai specificat la antecedente că a fost internată la dermatologie pentru căderea părului. De acolo știu.

— Eu am uitat. Am scris mecanic în foaie și nu am reținut acest amănunt care ție ți se pare important.

— Sigur că este important! Înseamnă că a avut o mare supărare venită pe neașteptate și dacă am ști ce a fost am face un pas înainte.

— Am s-o întreb pe prietena ei!

— Ascultă, nu riști prea mult vorbind cu această persoană mereu despre Irina? Nu-i dai de bănuit?

— Nu!

— Ești chiar așa de sigur? De mine te rog să nu-i pomenești cumva, și în general te sfătuiesc să nu ai încredere în această femeie! Dacă îți spune ție, mai spune fără îndoială și la alții!

— Îmi face confidențe numai mie!

— Mă enervează această siguranță! Nu poți fi niciodată sigur de o femeie!

— Ia uite cine vorbește! Mariana, dacă ziceam eu așa ceva, mă tratai de necavaler!

— Ascultă, sînt lucruri prea serioase ca să nu luăm maximum de precauțiuni! Am o impresie proastă despre femeile care își bîrfesc prietenele moarte!

— Ești nedreaptă cu ea! Îmi spune mie, iar eu nu sînt oricine pentru ea! Însemn ceva în viața ei!

— Poftim! Altă dovadă de discreție, de data asta din partea ta! I-ai jurat desigur cînd ți-a căzut în brațe că vei păstra taina...

— Ție pot să-ți spun!

— Nici mie nu ai voie să-mi mărturisești ceea ce ai promis că va rămîne un secret pentru toată lumea! Sigur că nu i-ai cerut permisiunea să spui unei colege, ar fi ceva neobișnuit.

— Bine dar tu ești aliata mea, în tine am încredere mai multă decît în mine, tu ești Mariana...

— Destul! Se aud pași, cred că este Olguța, vezi ce vorbești!

— Vorbește mai bine tu, ești actriță mai bună!

— Nu vă sfătuiesc să dați anticoagulante, este periculos, spuse Mariana în timp ce colega ei intra în cabinet.

— Atunci ce să-i dau? Anticoagulantele sînt periculoase, antibioticele inutile...

— Dacă te iei după Mariana, **nu-i** da nimic, îți spun eu, părerea ei este că numai mișcarea și masajul fac bine. Este o adeptă a tratamentelor minime, a metodelor...

— După caz, nu generaliza, zise Mariana cu ton ușor ofensat, în timp ce tînărul chirurg se retrăgea spre ușă, văzînd că Olguța se așază de cealaltă parte a biroului.

— Am să vă mai dau eu telefon și să vă țin la curent cu starea lui, dacă nu vă deranjez prea mult, zise cu mîna pe clanță.

— Da, poți să-mi telefonezi după orele 16, nu mă deranjezi și sînt întotdeauna acasă la această oră.

— Sărut mîinile!

— La revedere, răspunse Mariana oarecum cu înțeles, în timp ce colega ei spuse ceva inintelegibil.

— Drăguț băiat, adăugă după ieșirea lui și Mariana își aminti că și altă dată a mai făcut același comentariu colega ei, scurt și plin de înțelesuri.

9

Nevasta administratorului stațiunii experimentale avea gripă și mașina directorului staționa în fața casei Marianei, care trebuia să meargă să o examineze. De dimineață primise telefon de la director și acum, după ce își pusese în geantă un stetoscop și un tensiometru, își îmbrăcă pardesiul în hol, condusă de soțul ei.

— Vezi să nu întîrzii prea mult, spuse el.

— Nu mai mult decît este necesar, răspunse Mariana, ușor iritată de insinuarea, lipsită de temei gîndea ea, că și-ar pierde timpul inutil.

— Poate te mai întîlnești cu inginerele stațiunii și știu că în ultimul timp stați cam mult de vorbă.

— S-ar putea, este o zi splendidă și aș face cu plăcere o plimbare prin stațiune, dacă mă invită cineva, recunoscu Mariana.

— Totuși, vezi să nu te apuce noaptea, acum se înserează devreme și este destul de rece.

— Chiar atît de tîrziu nu cred să rămîn acolo! La revedere!

— Petrecere frumoasă, zise bărbatul convins că Mariana se duce la o mică petrecere la țară fără el.

Mariana îi făcu un semn cu mîna din poartă și se îndreptă spre mașina care o aștepta, gîndindu-se dacă a luat tot ce-i trebuie pentru consultație.

— Bună ziua Costele, zise ea șoferului, ce mai faci?

— Sărut mîna, bine!

— Copiii merg la școală? S-au refăcut după pojar?

— Cel mare se duce la școală, dar cel mic este încă slăbit și îl mai ținem cîteva zile în casă.

În timp ce vorbeau, mașina rula prin niște străduțe și Mariana nu se putea dumiri unde merg.

— De ce faci acest ocol? întrebă ea.

De fapt se așezase confortabil în mașină, soarele era blînd în această zi de noiembrie, copacii nu-și pierduseră toate frunzele, se simțea bine și drumul pe care îl aveau de parcurs, se anunța plăcut.

— Trecem pe la tovarășul director pe acasă, să o luăm și pe soția dumnealui, așa am primit dispoziție.

— Bun, zise doctorița, nu prea încîntată totuși.

— Și dînsa este bolnavă, mi se pare, mai adăugă șoferul.

— Nu mi s-a spus, de unde știi?

— Cînd m-a chemat la dînsul tovarășul director, tocmai vorbeau la telefon și a zis că dacă tot veniți la noi, să o vedeți și pe dînsa.

Mariana își înăbuși un oftat. Vedea trecînd orele acestei după-amieze în consultații și nici măcar nu avea tot ce-i trebuie. Uitase parafa în halat la spital.

— Mă mir că este bolnavă, continuă ea, este așa voinică, bine făcută, nu mi s-a plîns niciodată de nimic!

— Muncește foarte mult și acasă și la serviciu. Dînsa este profesoară foarte bună, se ocupă de elevi. Tovarășul director vine numai seara de la stațiune și nu face nimic în casă.

— După cîte știu stă și mama ei în același bloc și cred că o mai ajută. Nu duce singură gospodăria!

— Este foarte bătrînă, nu mai poate să lucreze.

— Să-l mai pună și pe tovarășul director la treabă, că acasă nu este șef! Dumneata nu-ți ajuți soția?

— Eu da, dar tovarășul director nu este bărbatul care să facă ce zice nevasta!

— De ce? Este autoritar și acasă?

— Dînsul nu suportă să-i dea o femeie ordine!

— De la nevastă suportă toți bărbații!

— Tovarășul director nu este cum credeți dumneavoastră!

— Este sever?

— La serviciu nu e sever, e cel mai bun șef, dar acasă nu admite să cînte găina.

Ajunseseră în fața blocului în care locuia Gertruda cu familia ei și șoferul se dădu jos să o anunțe pe aceasta că au sosit.

Mariana rămăsese singură în mașină și se uita cu plăcere la șirul de plopi, în parte desfrunziți, savurînd cele cîteva

minute de singurătate, convinsă că după venirea prietenei ei va trebui să asculte istoricul bolii Gertrudei, un istoric amănunțit, obositor.

— Bună, scumpo, fu trezită din visare doctorița, de salutul prescurtat ca întotdeauna al Gertrudei.

— Ce s-a întîmplat? Ești și tu bolnavă?

Doctorița întrebase cu graba care se cere în astfel de ocazii, dar amica ei îi făcu un semn, dîndu-i să înțeleagă că nu poate să spună față de șofer.

— O zi minunată, schimbă vorba Mariana, mă bucur că ies puțin, sper că acei castani de pe alee mai au încă frunze.

— Nu știu că n-am fost anul acesta deloc la stațiune, răspunse Gertruda, scurt și oarecum cu reproș.

— Credeam că mergi des la soțul tău, nu-ți face plăcere să vezi cîmpul și pomii și viile stațiunii?

— N-am timp!

— Nu există oameni care să nu aibă timp, există oameni care pierd timp. Tu cu ce ți-l pierzi?

— Școala, casa, copilul, ca orice femeie.

Gertruda părea într-adevăr suferindă, avea cearcăne la ochi, părea că plînsese, în orice caz arăta prost.

— Soțul tău este încă la stațiune?

— Cred că da, au mult de lucru cu strînsul recoltei.

De ce nu m-o fi chemat la ea acasă pentru consultație, se întreba doctorița, ar fi fost mai comod pentru ea. O fi un pretext să meargă la stațiune, ce se întîmplă cu această femeie?

Mașina intră pe o alee și se opri în fața unei căsuțe cu o mică grădină în față. Îi aștepta administratorul care nici nu o văzu bine pe doctoriță și începu să-i spună cum se simte soția lui.

În casă era întuneric și un miros pe care Mariana nu-l putut identifica în primul moment; apoi se obișnui cu el.

Gertruda rămăsese într-o mică încăpere și după consultație doctorița se întoarse la ea.

— Vrei să ieșim afară?

— E exact ceea ce doresc, răspunse Mariana Cristescu. O alunga mirosul acela și o chema soarele. Din moment ce și Gertruda prefera o plimbare, boala ei nu era prea gravă și consultația se va reduce probabil la o conversație, spera doctorița.

Mergînd cu picioarele cufundate în covorul de frunze galbene, cele două femei tăceau. Din cînd în cînd întor-

ceau capul să admire un copac sau să privească un foc mocnit, de unde ieșea mult fum. Doctorița aștepta fără curiozitate spovedania Gertrudei, fiindcă își dăduse seama că asta va urma. Spera să nu fie prea lungă. Știa că va fi o variantă a miilor de confesiuni ascultate în cabinet, că va trebui să dea sfaturi din care o parte vor fi chiar urmate, deci va fi nevoită să facă o analiză atentă a celor relatate. Cuvintele spuse de doctoriță în astfel de împrejurări erau adesea reținute și peste ani i-au fost chiar reproduse de cîteva ori. Startul părea greu și Mariana nu vroia să o ajute în nici un fel. Își priveau pantofii care se umpluseră de praf deja și continuau să calce frunzele moarte.

Merge și așa, gîndea doctorița. Dacă nu spune nimic, deși stau încordată și nu mă pot gîndi la ale mele, tot este bine că nu sînt silită să ascult și să dau răspunsuri.

— Am avut azi așa o durere de cap, începu Gertruda, încît n-am fost bună de nimic.

— Am aflat de la șofer că ești bolnavă. A tras cu urechea cînd vorbea soțul tău cu tine la telefon.

— Mi-am închipuit!

— Ți se întîmplă des să ai astfel de dureri? Mariana începuse deja să pună întrebările stereotipe.

— De un timp, numai. Am avut atîtea necazuri!

— Nu trebuie să dai importanță la toate fleacurile, răspunse doctorița, convinsă că prietena ei exagerează. Nu vedea ce supărări mari ar fi putut avea, probabil certuri în casă, veșnicul conflict dintre ginere și soacră, sau ceva probleme cu copilul.

— Știi că am vrut să divorțăm?

Asta era o surpriză, și încă una mare. Mariana se uită la prietena ei și întrebă:

— De ce?

— Sinceră să fiu, nu știu nici eu exact de ce. Ne-am trezit în această situație. Cîteodată simt că nu mai pot!

— Nu-l mai iubești pe soțul tău, nu te mai iubește el? Ce s-a întîmplat cu voi?

— Nimic, absolut nimic palpabil, dar am senzația că nu mă mai poate suferi. Îl enervez, îl plictisesc, nu pricep ce se petrece cu noi, dar ne certăm din nimic și ne spunem vorbe grele care ne dor, în special pe mine mă dor. Pe el îl apucă furia și vrea să nimicească totul.

— Probabil că este suprasolicitat la stațiune și cînd vine acasă trebuie să-l lași în pace să se refacă. Așa pățesc toți

conducătorii de mari întreprinderi! Tu fii mai răbdătoare și caută să-l distrezi!

— Am răbdare cu carul! Nu așteaptă distracții și dacă ar putea să doarmă la stațiune ar face-o bucuros!

— E pasionat de munca lui! Eu îi admir pe acești oameni! Sînt un colectiv de elită!

Mariana crezu că a descifrat situația și era gata să-i servească Gertrudei exemple din istorie, de soții care și-au înțeles bărbații și s-au sacrificat, contribuind astfel la realizarea unor mari țeluri. Prietena ei însă, îi taie avîntul cu un gest.

Crezînd că nu este înțeleasă, doctorița căută noi argumente cu care să o facă pe cealaltă femeie să accepte situația.

— Nu ai de ce să fii îngrijorată, din moment ce el se dedică muncii, pronunță Mariana cu tonul unei sentințe.

— Este infernal, răspunse cealaltă. Cu fiecare ceartă prăpastia dintre noi se adîncește și, oricît mi-aș da osteneala, conflictele se ivesc din nimic. Nu știu unde vom ajunge!

— Încearcă să vorbești cu colegii lui, interesează-te, poate are necazuri la stațiune!

— Cu cine să vorbesc? În cine să am încredere?

— Mi s-au părut oameni foarte înțelegători și cu suflet. Îmi amintesc cu cîtă grijă s-au interesat de soarta lui Păsculescu, după nenorocirea cu nevastă-sa. Poate chiar Păsculescu te-ar putea ajuta, adăugă doctorița mai mult la întîmplare.

— Pe Păsculescu nu-l poate suferi!

— Ești sigură?

— Absolut sigură!

— De cîte ori i-am văzut împreună, păreau că se simțeau foarte bine, am auzit chiar spunîndu-se că sînt nedespărțiți!

— Nu te lua după ce spune lumea!

— Gertruda, se poate ca soțul tău să fie gelos pe competența profesională a lui Păsculescu, poate ai și tu dreptate, dar cu atît mai mult trebuie să-l înțelegi, fiindcă, fii sigură, suferă!

— Nu știu cît suferă, știu că îl urăște însă, că ar face orice să scape de el!

Gertruda se oprise și răscolea cu piciorul frunzele. În Mariana se trezise un interes deosebit și nu știa cum să

facă să nu se epuizeze nevoia de destăinuire a celeilalte. Nu dăduse nici o importanță pînă acum directorului Mihai Tomuș. Zise:

— Ar fi avut ocazia să scape de Păsculescu, cînd a fost solicitat la centru, soțul tău n-a făcut-o, înseamnă că nu se poate totuși lipsi de el!

— Mihai a vrut să-l mute, a făcut toate demersurile, a insistat dar n-a reușit!

— Gertruda, pe ce te bazezi cînd susții așa ceva? Îți dai seama în ce lumină îl vezi tu pe soțul tău dacă îl crezi capabil de astfel de fapte?

— I-am zărit fața de cîteva ori cînd nu se știa observat, l-am surprins vorbind la telefon și pledînd pentru mutarea lui Păsculescu și încă multe altele... Fii sigură că nu-l acuz degeaba și în definitiv nici nu-l acuz!

— Este clar deci, că are probleme, că nu poate să le soluționeze. Lasă-l în pace, cu timpul se rezolvă toate!

— De ce nu mi le împărtășește? L-aș înțelege, l-aș ajuta!

— Din mîndrie! Nu poate recunoaște față de soția lui că detestă un om numai fiindcă acesta este mai capabil ca el, mai inspirat în cercetare. Cine știe ce motive mai intervin, în orice caz rezultatul e că nu-ți poate spune! Tu ai ghicit însă, și nu văd de ce te-ai neliniști. Dacă ar fi o femeie la mijloc, ar fi cu totul altceva! Ai răbdare că se va găsi o soluție! E și pentru tine greu, dar pentru el trebuie să fie de-a-dreptul chinuitor!

Din spate se auziră frunzele uscate foșnind și se întoarseră amîndouă exact la timp. Încă un pas și puteau fi auzite. Din urmă le ajunsese inginerul Mihai Tomuș, directorul stațiunii, soțul Gertrudei.

— Bună ziua, fetelor! Vă plimbați, ce vă pasă că alții strîng recolta!

— Vrei să-ți dăm o mînă de ajutor la cules mere? se oferi Mariana.

— Merele s-au cules, la porumb mai am nevoie. Vă înscriu pe listă?

— Lasă asta, interveni Gertruda ușor iritată. Am făcut o plimbare mai lungă, ne place grădina voastră!

Mariana îl vedea într-o nouă lumină pe inginer. Îl compara cu Păsculescu și se străduia să fie obiectivă.

— Să vă duc să vedeți crizantemele, propuse el și o luă înaintea lor pe o potecă.

Femeile îl urmară, bucuroase că merg unul în spatele altuia pe cărarea îngustă. Nu se putea vorbi. Distanța dintre ele și Tomuș crescu repede. Își puteau aduna gîndurile, aveau răgazul necesar. Doctorița încerca să-l definească pe Mihai Tomuș. Din spusele soției, reieșea că e pasionat de munca lui și în același timp un meschin invidios și capabil de lovituri pe la spate. Înfățișarea lui sugera un om dîrz, curajos. În sfîrșit, își zise Mariana, mai rămîne de văzut.

— Îți plac crizantemele?, o surprinse el cu o întrebare. Se oprise din mers și le așteptase.

— Îmi plac toate florile, răspunse ea, nu m-aș lipsi de nici una. Ce ar fi toamna fără crizanteme și tufănele!

Ajunseră la grădina de flori și doctorița fu oarecum dezamăgită. Tufele arătau dezordonat, răvășite, deși florile erau numeroase și corolele imense. Poate și amestecul de culori contribuie la impresia de dezordine și neglijență, gîndi Mariana, dar se abținu să facă comentarii.

Mihai Tomuș, cu mîini de gospodar, culegea frunze uscate, ridica tulpini căzute la pămînt și le lega cu grijă. Dădea mai multă importanță florilor decît femeilor care îl însoțeau. Din obișnuință, gîndi Mariana, nu știe să stea și îi privi mîinile, îndemînatice, prezentînd mici răni pe care cu siguranță nu și le făcuse dînd dispoziții din biroul de director. Are mîini oneste, observă ea.

Pe Gertruda n-o interesa nimic, nu-i vorbea soțului ei, stătea deoparte, aștepta. Mariana Cristescu se plimba printre tufe. Din cînd în cînd își lipea obrazul de petalele reci ale unei flori. Gîndea. Ziua se sfîrșea încet, fusese mai frumoasă decît sperase și aflase destule.

10

Trecuse o oră de cînd Mariana Cristescu citea, în englezește, un text foarte greu pentru ea, descrierea unui aparat electronic medical. Făcea mari eforturi pentru a înțelege toate datele tehnice. Un text medical era o joacă pe lîngă acesta. Trebuia totuși să înțeleagă cum funcționează aparatul. Se opri din citit, decisă să facă o pauză de un

sfert de oră și, lăsînd cartea, privirea îi alunecă pe cele trei crizanteme mov, care de cîteva zile dădeau un aspect somptuos colțului de încăpere unde se aflau. I le oferise Gertruda. Mariana privea degradeul de culoare; movul petalelor exterioare se transforma treptat într-un lila brumat în mijloc.

În grădină nu păreau așa frumoase, gîndi ea, se depersonalizau, exact ca un om în mulțime, ca un tablou într-o expoziție în care obosești de atîta frumos. Și acest Mihai Tomuș; îl revedea aplecat cu grijă gospodărească asupra florilor, mîinile lui strîngînd frunzele uscate de pe tulpini, mîini obișnuite să lucreze. Acest bărbat nu părea deloc un nefericit nerealizat. Oamenii sînt mai complecși decît ne place nouă să credem. Nu toți corespund tiparelor mele, își zise Mariana și tocmai vroia să reia cartea cînd sună telefonul. Se uită la ceas, era 17 și jumătate și știu că o sună Marius Aldea, deși nu se înțeleseseră anume.

— Domniță, sărut mîna, ce mai faci?

— Bună seara! Citeam. Știi ceva Marius, nu-mi mai spune așa că nu-mi place! De ce nu-mi zici Mariana ca toată lumea?

— Mariana... este un nume...

— Comun, da, știu, dar e numele meu și te rog să-l folosești, dacă vrei să mai stăm de vorbă, zise ea brusc enervată.

— Dacă mă iei tare o să încerc! Nu te supăra! Aș vrea să ne vedem, am o mulțime de noutăți!

— Ce fel de noutăți, temporiză Mariana.

— Nu pot spune la telefon! Nu vrei să vii la spital?

— A, nu, s-a terminat! La spital nu se mai poate, am da de bănuit!

— Să vin la tine?

— Imposibil! Soțul meu este de gardă, ar afla de la soacră-mea și n-ar fi deloc bine!

— M-ar provoca la duel?

— Fii serios! El ar ști imediat de ce ne întîlnim și ca să se termine povestea te-ar amenința că-i spune medicului șef!

— Dar nu i-ar spune!

— Depinde ! S-ar putea să-i și spună și să te mute în vîrful unui munte. Dacă soțul meu susține că îi strici familia, ce pretext bun pentru medicul șef să scape de tine.

— Bine, m-ai convins! Dar cum să facem? La mine nu îndrăznesc să te invit din mai multe motive...

— De venit nu vin la tine, dar vreau să știu motivele!

— În apartamentul meu e dezordine, una la mînă, doi, știi... mai am un musafir...

— Feminin, care în timp ce vorbim spală vasele în bucătărie. Asta e singurul motiv și e mai mult decît suficient. Trebuia să începi cu el!

— Știi ce? Mi-a venit o idee!

— S-o auzim!

— Vin cu mașina și stăm de vorbă în mașină. Afară a început să se întunece, nu se vede cine e înăuntru. Stăm comod, nu ne deranjează nimeni și nici nu e frig, dau drumul la radiator.

— Nu-i rău! Și unde crezi că putem staționa?

— La o parcare. E cel mai bine!

— Ai dreptate. Unde vrei să vin, la care parcare?

— Lîngă grădina din centru. Cunoști mașina, nu e nevoie să-ți notezi numărul. Am să te văd cînd vii. Peste cît timp poți fi acolo?

— Să se mai întunece; peste o jumătate de oră e bine?

— Perfect!

— La revedere, zise Mariana și puse receptorul în furcă, rămînînd alături de telefon, epuizată, încercînd să se obișnuiască cu ideea că iese din cotidian. Se întoarse după un timp în camera unde citea, nu mai dădu nici o atenție cărții, se întinse pe pat și căută să-și adune gîndurile. Oare nu face rău, acceptînd astfel de situații? Ce consecințe ar putea avea? Va regreta graba cu care a zis „da“? Afurisitul ăsta de text e de vină că m-am desprins așa de ușor de ocupațiile mele, gîndi ea, dar și povestea Irinei Păsculescu mă interesează cu adevărat. Misterul morții ei premature este de fapt singurul mobil al acțiunilor mele. Cu asta mă atrage și Marius, care, dealtfel, trebuie să recunosc, e un tip amuzant și plăcut. În fond, de ce mă justific? Mă plictiseam și îmi cade bine o astfel de preocupare. Și cu asta gata, am găsit explicația, mai bine zis, am recunoscut adevărul. E timpul să mă îmbrac, gîndi și sări în picioare.

Afară se întunecase suficient, dar strada era plină de lume. Mariana trase transperantul decisă să nu-i pese de nimic.

Își puse o rochie de culoare închisă. Dacă va fi cald în mașină să nu fie vizibilă cînd va rămîne în rochie. Își dădu jos gulerul alb de blană al paltonului și renunță și la căciulă. Nu-și anunță soacra unde pleacă. Părăsi casa cu sentimentul că face ceva interzis.

Portiera mașinii roșii se deschise înainte ca Mariana să ajungă în dreptul ei. Mereu nerăbdător, își zise ea, mare mirare să nu pățesc ceva cu acest coleg!

— Cred că nu m-a văzut nimeni, spuse ea. Nu trebuia să deschizi portiera înainte de a fi lîngă mașină!

— Ce fricoasă ești! Gîndești că lumea nu are altă treabă decît să observe ce face doctorița Mariana Cristescu?

— Mă rog, sper să fie cum zici tu! Dă-i drumul!

— Plecăm?

— A, nu, dă drumul la ce știi, doar nu am venit aici să stăm degeaba!

— Tu n-ai aflat nimic?

— Nimic, minți Mariana.

— Îmi e imposibil să te cred! Toată ziua te învîrți în cercul lor, nu se poate să nu fi aflat chiar nimic! Am impresia că nu vrei să spui ce știi, dar nu-mi pasă. Îți spun eu, tot este bine că am cu cine discuta!

— Am auzit lucruri contradictorii și care cred că nu au nici o legătură cu povestea morții Irinei Păsculescu. Eu nu am o sursă atît de sigură ca a ta! Ce ți-a mai spus prietena Irinei? Ai aflat de ce i-a căzut părul Irinei?

— Ai răbdare că-ți relatez tot ce știu. Cu această ocazie îmi ordonez și eu materialul adunat.

— Vorbești de parcă ai fi detectiv de meserie!

— Vorbesc cum pot! Deci Păsculescu este un bărbat frumos, elegant, cu mult succes în tot ce face și în special la femei. Nevastă-sa se pare că se împăcase cu situația. Îi tolera niște aventuri trecătoare, știa că el ține la fetița lor și în general era mulțumit de căsnicia lui.

— Data trecută susțineai că o suporta greu pe nevastă-sa!

— M-am înșelat. Nu! Era o impresie pe care mi-a spulberat-o un amănunt sau mai bine zis mai multe amănunte pe care mi le-a furnizat amica mea și a decedatei.

— Să le aud și eu!

— N-a vorbit niciodată de divorț, oricît l-a terorizat ea cu scene și reproșuri. Ea amenința cu divorțul, a plecat de cîteva ori la mamă-sa, dar el s-a dus și a adus-o acasă.

Dacă îți amintești și mama ei cînd o îmbrăca la morgă, cred că ți-am spus, zicea că ar fi trebuit să-l părăsească. Dacă ar fi vrut să scape de ea, putea s-o facă foarte ușor.

— Probabil că nu vroia să se dea în spectacol divorțînd, zise Mariana gîndindu-se, nici ea n-ar fi putut spune de ce, la cealaltă pereche care pusese problema divorțului. Mihai Tomuș dorea despărțirea, sau poate cuvintele lui au fost doar o amenințare. Dar oricum asta e altă poveste, gîndi Mariana și continuă să asculte ce spunea Marius Aldea.

— Cînd nu ai motive, evident, nu te dai în spectacol. Și el nu avea. O căra cu el peste tot, chiar în deplasări, fără să-l oblige nimeni.

— O iubea, deci!

— În felul lui. Ca pe un obiect din inventarul casei, fără de care casa ar fi părut goală!

— Asta cum ai dedus-o?

— Prietena mea mi-a spus că lucrurile au decurs astfel ani de zile apoi dintr-o dată el s-a schimbat!

— S-o fi îndrăgostit, zise Mariana cu ironie.

— Probabil, dar nimeni n-a putut să-i dea Irinei nici cea mai mică informație.

— Atunci cum și-a dat seama?

— Nu mai era același! Era tot drăguț cu ea, răbdător, prietena ei se mira cît este de calm și cum îi împlinește toate dorințele și totuși era departe sufletește! Cînd era singur, prefera singurătatea acum, rămînea cu ochii în lampa din plafon ore întregi și dacă era întrebat la ce se gîndește, răspundea că la o problemă profesională, dar ea ar fi jurat că nu acolo îi era gîndul.

— Fiindcă era bănuitoare! Să nu uităm că el este un cercetător de elită și avea la ce se gîndi.

— Așa dintr-o dată! Pînă atunci nu cercetase?

— Nu mă convingi! Bănuieli de femeie geloasă, care nu are ce face cu timpul ei și își spionează soțul. Mă mir că nu l-a urmărit!

— L-a urmărit, n-a aflat nimic.

— Nu era nimic de aflat!

Mariana se înverșuna să-i spulbere aceste deducții, deși știa că sînt adevărate. Se potriveau de minune cu ce își închipuise ea de la început. Dora era femeia! Deci ea, Mariana nu greșise, tot ce observase la petrecerea de la Gertruda se confirma. Nu putea însă să-i spună nimic lui Marius.

— Mariana, mă enervezi! O ții într-una că nu era nimic! Era; femeile au ochi! Toate au observat că se schimbase, devenise mai sentimental și nu-l mai interesa nici una. Nici cea mai frumoasă femeie nu-i mai spunea nimic. Era total indiferent!

— Bine, să zicem că îl interesa numai aceea, unica, pe care o iubea. De ce nu s-a aflat nimic?

— Mister! N-au descoperit-o! Nici colegii incitați de nevestele lor, nici Irina. Nu s-a găsit nici măcar acea binevoitoare persoană care să scrie o anonimă sau să dea un telefon...

— De ce n-a vrut să plece cînd i s-a propus să fie mutat într-un loc cu mai multe perspective pentru el?

— Asta e! De ce? S-au întrebat toți și în primul rînd nevastă-sa și faptul că a refuzat o astfel de ofertă a fost pentru ea un argument că e reținut de o femeie.

— Irina voia să plece?

— Din tot sufletul, tocmai ca să iasă el din starea în care se afla. Ea era convinsă că numai plecarea putea să-l vindece.

— Și el s-a opus!

— Cu străşnicie! Cum nu făcuse niciodată în nici o altă problemă ivită în viața lor. S-au certat zile în șir. S-au făcut reproșuri de o parte și de alta. El n-a cedat, ei i-a căzut părul de supărare.

— Deci asta a fost! Este clar, scăpă fără voie Mariana.

— Nu e clar deloc! Lucrurile au continuat și, pînă a murit, Irina nu a reușit să afle nimic. L-a observat cum se îmbracă cu grijă în fiecare zi, a remarcat că și-a schimbat gusturile în materie de muzică, literatură, filme, a urmărit cum îl transforma altă femeie sub ochii ei, fără ca această femeie să se facă cunoscută.

— Sigur că n-a fost ușor pentru Irina, dar cum a ajuns la crimă?

— Asta n-o mai știu. Trebuie să plecăm de aici, am impresia că ne supraveghează cineva!

— Mai bine să cobor eu!

— Nu! Vrei să afle cine ești?

Înainte ca Mariana să mai spună ceva, Marius Aldea pornise motorul și țîșnise de la locul de parcare.

Mariana nu-şi făcea probleme, era preocupată de cele aflate, se potriveau de minune cu deducţiile ei şi un sentiment tonic de încredere în ea o invadase. Nu ţinea cont că beneficiase de mărturisirile Dorei şi era gata să-şi atribuie mai mult merit decît trebuia. Numai Dora şi cu ea cunoşteau misterul. Straşnic şi-au păzit taina, gîndea Mariana, cînd Marius puse o frînă bruscă şi ea se lovi cu capul de parbriz.

— Ce faci, stimabile?, întrebă ea fără să-şi piardă buna dispoziţie.

— Idiotul mă urmăreşte!

— Ei, fugi, ştii că-i grozav! De ce nu opreşti să vedem cine este?

— Ţi-ar place să ştie mîine tot spitalul că te întîlneşti cu mine noaptea?

— Ce-i drept, nu prea mi-ar conveni. Dă-i înainte!

— Ţine-te bine să nu ieşi prin parbriz!

— Începe să devină palpitant! Unde mergem?

— Mă învîrt prin nişte străduţe cu sens unic unde sper să mai piardă şi la un colţ să poţi să te dai jos fără să fii văzută.

— Arată-mi ce fel de şofer eşti!

Un sfert de oră de rulat printr-un cartier prost luminat nu rezolvă cu nimic problema. Urmăritorul era mai înverşunat ca la început, se convinsese probabil că are ce descoperi. Tînărul chirurg luă hotărîrea să iasă din oraş şi să cîştige prin viteză un avans, să se întoarcă pe altă rută şi să o poată depune pe Mariana cît mai aproape de casă. Se angajă în bulevard şi se opri la stop cu urmăritorul în spate.

— Eşti sigur că nu riscăm mai mult ieşind din oraş? întrebă doctoriţa căreia îi mai trecuse din buna dispoziţie.

— Bag viteză şi mă pierde, spuse plin de încredere Marius Aldea.

Scăpară de stop şi o luară întins pe bulevard. La pasajul pentru pietoni nu dădu prioritate, celălalt fu nevoit să oprească şi distanţa dintre maşini crescu.

— L-am luat, zise el triumfător şi apăsă în continuare pe accelerator.

— Marius, mi-e frică, te rog mai încet!

— Cu mine? N-ai de ce te teme, am nişte reflexe grozave!

— Nu ţin să mi le demonstrezi în astă seară. Te rog opreşte! Uite autobuzul tocmai soseşte în staţie, mă urc în el şi-mi pierd urma!

— Nu pot să opresc aici!

— Nu ieşi din oraş, Marius! Întoarce, mă dau jos indiferent unde!

— Stai cuminte şi lasă-mă să fiu atent la condus, sper că nu vrei să facem un accident!

Mariana îngheţă cu amîndouă mîinile ţinîndu-se de bordul maşinii, incapabilă să mai gîndească la ceva.

— Se ţine după noi, măgarul, lasă că-i arăt eu lui!

— Ce ai de gînd să mai faci?

— Merg către pădure!

— Nu, te rog, e prea departe, cînd mă mai întorc acasă?

— Stai liniştită, ai încredere în mine!

Uşor reconfortată, Mariana tăcu. Marius Aldea gonea cu peste o sută pe oră, urmat îndeaproape de cealaltă maşină. Depăşiră în serpentină şi pe pod mai multe autoturisme care se fereau din calea lor. Cei ce veneau din sens invers se ţineau prudent pe dreapta.

— La pădure opresc şi tu rămîi în maşină. Eu mă dau jos şi îi arăt eu lui! Ştii că am făcut box?

— Chirurg boxer, n-am mai auzit! Dacă ai chef să te baţi cu el de ce ai mai ieşit din oraş? Puteai s-o faci acolo, aveai mai mulţi spectatori! Nici aici n-o să lipsească probabil şi mîine apărem şi la ziar. O să se vîndă ziarul la chioşcul spitalului ca pîinea caldă! Îţi mulţumesc pentru ce va urma, anticipat!

— Îmi place că nu-ţi pierzi umorul!

— E singurul lucru care mi-a mai rămas! Mîine voi fi o femeie compromisă, îmi va fi ruşine să mai vin la spital. Ţie ce-ţi pasă!

— Ai şi tu parte de o aventură cu un bărbat tînăr şi nostim!

— Eşti modest şi cu haz! Vezi, nu ştiam ce-mi lipseşte, m-am dumirit în sfîrşit! Gata, opreşte aici şi să te văd bine bătut? Nu ştiu cine e celălalt, dar îi doresc succes!

— Mulţumesc pentru încurajare! Gentilă, ca întotdeauna! Tipul din maşină este fostul amic al informatoarei noastre.

— Înţeleg, crede că eşti cu ea în maşină! Nu mi-ai spus cum ai pescuit-o pe prietena Irinei?

— „Am pescuit-o", ce expresie puțin elegantă folosești!

Viteza mașinii diminuase. Mariana credea că vorbind cu el îi distrage atenția și ridică involuntar piciorul de pe accelerație.

— Mă rog, ce întîmplare te-a ajutat să o cunoști?

— Simplu, am văzut-o la morgă, printre cei veniți s-o ia pe Irina, apoi am întîlnit-o pe stradă și am acostat-o.

— Frumos! Ce nu faci tu de dragul adevărului!

— Dar tu?

— Sper că acum, după ce ai aflat tot ce ne interesa, vei înceta să te mai întîlnești cu ea!

— Îmi ordoni tu?

— Rațiunea, stimabile, ea trebuie să-ți ordone! Nu mai ai nevoie de această femeie, termină cu ea, altfel riști să ai cine știe ce încurcături!

— Sînt înduioșat de grija pe care mi-o porți! Cred că am scăpat de urmărire!. Stăm cîteva minute aici ... de acord?

Trase mașina pe dreapta și își aprinse relaxat o țigară. Mariana coborî geamul să poată respira și auzi pădurea. Nu avu însă timp, că din pămînt apăru în stînga lor mașina miliției.

După un sfert de oră, se întorceau în oraș cu viteză regulamentară, tăcuți. Marianei îi venea să rîdă, avea o poftă nebună, pentru ea totul se sfîrșise cu bine, dar se temea să nu-l înfurie pe Marius Aldea, care avea de plătit o amendă strașnică și pierdea carnetul de conducere pe două luni.

11

Ninge inutil, gîndea Mariana într-o mohorîtă zi de februarie, privind fulgii care dansau în lumina lămpii de neon din fața policlinicii și care se topeau imediat ce ajungeau pe asfaltul umed.

De mai bine de o oră, nimeni nu mai intrase în cabinetul de consultații. Coridoarele erau pustii, nu se auzeau

decît vocile îngrijitoarelor care își începuseră munca. Policlinica este puțin frecventată sîmbăta după-amiază. Medicii se plictisesc prin cabinete, bolnavii preferă să se înghesuie luni dimineața, dar se pare că și suferințele au un orar al lor și nefiind nimic de făcut pentru a schimba lucrurile, Mariana privea cum ninge, așteptînd să treacă ultima oră de program.

Sora Iuliana plecase cu seringile la sterilizare și mai anunțase că trece și pe la spălătorie, să ia halate și cearșafuri curate pentru luni, ceea ce însemna, de fapt, că va lipsi mult din cabinet. Mariana fusese mulțumită că o vede plecată, era obosită și incapabilă să-i mai facă conversație, să citească spre a o sili să tacă, sau să meargă la altă colegă în cabinet. Preferase să rămînă singură, se întîmpla adesea acest lucru, făcea cumva parte din programul de sîmbătă seara.

Doctorița se așeză din nou pe scaun la birou și se uita pentru a nu știu cîta oară la ceas, cînd ușa se deschise brusc și într-un curent de aer, care împrăștie toate hîrtiile de pe masă, intră cu pletele în vînt și calota în mînă, abia respirînd, Iuliana.

— Închide repede ușa, de ce este așa curent?, întrebă doctorița.

— Sînt deschise toate ferestrele pe coridor, spuse sora, așezîndu-se epuizată pe scaunul ei.

— Am impresia că îngrijitoarele astea vor cu orice preț să spargă ceva, n-au plătit de mult un geam, comentă Mariana.

— Au adus un inginer călcat de tren, la urgență, anunță Iuliana ultima noutate din spital, fără să ia în seamă remarca doctoriței.

— E grav?

— Era mort, l-au dus direct la morgă.

— Tînăr?

— E rudă cu tovarășul medic șef. Îl cheamă Păsculescu.

— Inginerul Păsculescu de la stațiunea experimentală?

— Da, îl cunoașteți?

— Bineînțeles! Știi că eu cunosc toată stațiunea! Dar cum s-a întîmplat, cînd l-a călcat trenul?

— În după-amiaza asta. L-au găsit pe linie!

— Ce-a fost? Un accident, așa în plină zi? A fost cumva beat? Ce căuta pe linia ferată?

— Nimeni nu ştie. L-au văzut ieşind din birou fără scurtă, avea o scurtă îmblănită, dar a rămas în cuier la staţiune.

— Deci a plecat în haină afară pe o astfel de vreme şi nimeni nu s-a mirat?

— Nu era în haină, preciză Iuliana, avea un pulover gros.

— Fie şi aşa, dar ce căuta pe linia ferată? Traversa?

— Nimeni nu ştie, repetă sora. Linia ferată e departe de clădirea staţiunii, din cîte am auzit.

— Destul de departe. Ca să ajungi la staţiune, traversezi calea ferată. Bariera nu era pusă?

— Nu l-a călcat la barieră, l-au găsit în cîmp, asta e ciudat!

— Într-adevăr ciudat! Ce căuta în februarie pe cîmp? Au vreo experienţă pe terenul acela? Ce zic cei ce l-au găsit?

— V-am spus, n-au nimic în acel loc pe cîmp. Nu se ştie ce căuta acolo, nimeni nu ştie nimic, repetă Iuliana de astă dată categoric.

— Cine l-a adus?

— Administratorul şi cu doi oameni. Au anunţat şi pe directorul lor, nu a venit, nu era acasă cînd au dat telefon. Nici fata nu era acasă, îşi debită în continuare Iuliana informaţiile, dar doctoriţa deja nu o mai urmărea. Gîndul ei zburase la Dora.

— Biata fată a rămas orfană şi de mamă şi de tată! Vă amintiţi, mama ei a murit nu de mult, de hemoragie la cap.

— Îmi amintesc, zise scurt doctoriţa.

— E în ultima clasă de liceu, trebuie să dea şi ea admiterea...

— Eşti drăguţă să vezi cît este ceasul, am impresia că al meu a stat, încearcă Mariana Cristescu să scape de prezenţa sorei care o deranja.

— Imediat, să întreb la dermatologie.

Doctoriţa ştia însă ce înseamnă acest „imediat". Iuliana nu va ieşi din cabinetul vecin pînă nu va relata din nou această tristă întîmplare, cu toate comentariile posibile.

— Şi jumătate, zise Iuliana din uşă şi nu mai intră în cabinet. Sesizase că interesul doctoriţei se epuizase şi îşi găsise partenere mai dornice de noutăţi.

O subestimez prea des, îşi zise doctoriţa, deşi eu am botezat-o Iuliana Năzdrăvana. Îmi ghiceşte gîndurile şi cînd nu procedează după placul meu, înseamnă că nu vrea, deşi a priceput ce-i cer, fără cuvinte. Deşteaptă fată! O clipă zîmbi, apoi tragedia inginerului Păsculescu îi inundă sufletul de tristeţe. Îl revăzu, înalt, cu părul albit prematur, cu suferinţa întipărită pe faţă, făcînd eforturi să fie politicos. Interpretase greşit, crezuse că suferinţa lui nu este prea mare. Acest accident de cale ferată seamănă cu o sinucidere. N-a putut suporta gîndul că este un asasin. Marius Aldea avea dreptate şi dacă medicul şef nu intervenea şi s-ar fi dat totul pe faţă, acest om nu ar fi acum mort. Medicul şef e de vină, dar şi laşitatea noastră a celorlalţi medici care am cunoscut adevărul despre moartea Irinei Păsculescu. Adevărul? Acum aşa pare, dar mai înainte cu o oră era o supoziţie. Nu poţi expune unei astfel de anchete pe un cercetător de talia lui Păsculescu. Dilema a fost greu de rezolvat şi s-a soldat în modul cel mai dezastruos posibil. A dispărut un om de ştiinţă, un copil a rămas orfan şi Dora... Ce va fi în sufletul ei? Singurul care poate se bucură este directorul Mihai Tomuş. Mariana îl revăzu şi pe acesta printre crizantemele lui, culegînd cu mîini pricepute frunzele uscate. Da, are nişte mîini care inspiră încredere. Ciudat, acest amănunt, mîinile inginerului Tomuş i-au atras atenţia. A reţinut aspectul lor, o anumită impresie de onestitate pe care nu a uitat-o, deşi atunci nu-şi aminteşte să fi atribuit prea multă atenţie acestei impresii. Nu a analizat-o, a memorat-o undeva ca un detaliu la portretul lui Tomuş. Sînt gata să trag nişte concluzii, probabil total eronate, aşa cum fac de obicei, îşi zise Mariana Cristescu. Ştiu din surse sigure că îl ura pe Păsculescu, că este un om mic la suflet, invidios, ascuns, practicînd lovituri pe la spate. Nu-mi pot permite să deduc pornind de la impresia pe care mi-au făcut-o mîinile lui că e un om bun! Nu! Experienţa mi-a dovedit că greşesc atunci cînd fac astfel de caracterizări bazate pe amănunte vagi. Aşa am crezut că Păsculescu nu suferă prea mult fiindcă poartă perciuni. Azi toţi bărbaţii poartă perciuni. Probabil sînt opera frizerului, dealtfel şi directorul Tomuş are perciuni. În fine, cînd nu schematizez, trec la extremă şi mă leg de cine ştie ce fleac, îşi încheie cu dezgust pentru propria persoană, autoanaliza, doctoriţa Mariana Cristescu.

Venise ora de plecare și își dezbrăcă uniforma, își încălță cizmele, puse în geantă parafa și batista, pixul îl băgă în sertar la loc ascuns. Colegul din cealaltă tură era un dezordonat și îl pierdea cu siguranță dacă îl găsea. Își îmbrăcă paltonul și își așeză căciula privindu-se în oglindă din obișnuință. O stăpînea un sentiment de nemulțumire.

— Bună seara, răsări de undeva Iuliana, care probabil pîndise plecarea doctoriței, petrecere frumoasă!

— Mulțumesc, asemenea!

În acel moment sună telefonul de pe biroul din cabinet. Iuliana se repezi la aparat și doctorița așteptă în ușă să afle cine este. Spera că poate soțul ei vine să o ia cu mașina și o anunță să nu plece.

— Doctorul Aldea, spuse Iuliana acoperind receptorul, să-i spun că nu mai sînteți în cabinet?

Doctorița se gîndi un moment. Era mai bine să vorbească aici, dacă i se spune că a plecat, o va suna acasă, nu este el omul care renunță, și acasă nu se simte în largul ei să vorbească cu el. Nici acum nu se bucură că Iuliana e de față, putea să telefoneze cinci minute mai devreme, cînd era singură, dar cînd a fost el inspirat?

— Alo, spuse Mariana în aparat, da, eu sînt!

Iuliana asculta, n-ar fi ieșit nici moartă din cabinet, se prefăcea că face ordine pe birou, ca să fie cît mai aproape de telefon, să poată auzi eventual și ce se spune la celălalt capăt al firului.

— Ai avut dreptate, în totul cred, faptele o confirmă!

Nu era cazul să-l felicite, dar vroia să-i dea cea mai deplină satisfacție, ca să încheie convorbirea mai repede.

— Totul s-a terminat acum, s-a rezolvat definitiv și irevocabil! Doctorița surprinse privirea Iulianei, în ochii ei se citea o mare nedumerire.

— Nimic de făcut, nimic!... Da, păcat! Mai vorbim noi! Am făcut o gafă, gîndi cu ciudă Mariana, dublă, așa cum le fac numai eu. Promisese o altă convorbire lui Marius și în același timp dăduse de gîndit Iulianei.

— La revedere, reuși să spună, în sfîrșit și se grăbi să pună receptorul jos. Își luă geanta repede și din ușă îi trimise Iulianei un sărut cu mîna înmînușată, ca s-o consoleze pentru nesatisfăcuta ei curiozitate.

12

În fața marelui magazin universal, zăpada bătătorită de picioare devenise alunecoasă ca un patinoar și fiecare pășea cu cea mai mare atenție. Una sau două persoane erau mereu pe jos, cei din jur le ajutau să-și adune cumpărăturile risipite, rîzînd mai mult sau mai puțin ascuns. O sticlă de ulei se spărsese și o soartă asemănătoare avusese și un borcan cu gogoșari. Ștrengarii care se bucurau din plin de acest alunecuș, jucau fotbal cu cioburile, adesea proiectîndu-le în picioarele celor ce intrau și ieșeau din magazin. De sus, de pe terasa etajului întîi, cineva încerca să-i gonească, dar copiii erau stăpîni pe situație, știind că nici un adult nu va îndrăzni să-i urmărească.

Mariana cumpărase din autoservire mai multe borcane cu piure de castane, din care vroia să facă un desert pentru copii, cu multă frișcă proaspătă, dar cînd încărcase sacoșa, nu ținuse cont de drumul pînă acasă. Coborîse cu bine treptele și se gîndea că ar fi de preferat să se întoarcă, să dea un telefon soțului ei, să-i ceară ajutor, cînd se simți prinsă de braț și auzi vocea veselă a Dorei:

— E greu la vale?

— Ah, tu erai Dora, ce fericită întîmplare! Tocmai mă gîndeam că n-am să reușesc să ajung cu bine acasă cu aceste borcane. Cu tine la braț, simt că am curaj să merg și la polul Nord!

— Ce-ai cumpărat atît de prețios?

— Piure de castane! Să nu-mi spui că te întorci să iei și tu, că mă nenorocești! Prefer să-ți dau eu un borcan, două chiar, dacă mă duci pînă la domiciliu!

— Păstrează-le! Nu-mi place piureul de castane! Dar te duc, nu am un program special astă seară și pot să fac o faptă bună! Nu crezi că ar trebui să te ții tu de mine?

— Ba da, tocmai vroiam să-ți propun!

Mariana era foarte încîntată de întîmplare. Luă pe Dora de braț și curajoasă înaintă pe alunecușul din stradă. Trecură cu bine și cînd se simțiră mai în siguranță, începură să-și pună obișnuitele întrebări:

— Ce mai faci? Nu te-am văzut demult, zise Dora. Pot spune că ți-am dus dorul în ultimul timp, n-ai mai apărut printre noi!

Bucuroasă de cele ce-i spunea Dora, dar și intrigată de aparenta ei bună dispoziție, Mariana răspunse:

— N-am venit la înmormîntarea lui Păsculescu fiindcă am fost de gardă și n-am găsit pe nimeni dispus să mă schimbe, toți aveau program. Drept să-ți spun însă, nu-mi plac astfel de ceremonii și nu am regretat deloc! Am auzit că a fost popor mult, desigur, mulți amatori de spectacol, ca de obicei!

— Într-adevăr, dar ce să-i faci, așa este lumea, dornică de senzațional. Nu în fiecare zi se sinucide un inginer!

— A fost deci sinucidere!

— Da! Tu ce credeai?

— A lăsat vreo scrisoare, cum fac sinucigașii?

— A lăsat!

— Cui?

— Fetei lui! Îi scria să-l ierte că o părăsește, dar nu poate trăi după moartea mamei ei, adică a Irinei.

— A iubit-o așa de mult?

— Nu știu cît a iubit-o! Evident Dorei nu-i făcea nici o plăcere discuția, se întunecase la față.

— Tu cum te mai simți? Dormi mai bine?

— Mulțumitor! Cînd am venit atunci la tine eram disperată!

— De fapt, ce se întîmplase?

— Probleme, răspunse Dora.

— Știi că eu am crezut că ești îndrăgostită de Păsculescu, atacă Mariana direct.

— Interesant, ce te-a făcut să crezi asta?

— Suferința voastră avea ceva comun! Am observat că și el suferea.

— El suferea că a pierdut-o pe nevastă-sa!

— M-ai făcut să cred adineaori că n-o iubea prea mult, minți Mariana.

— Eu? Nu cred că ți-am spus așa ceva!

— Nu, dar m-ai lăsat să înțeleg! Cel puțin eu așa am interpretat vorbele tale!

— Draga mea, tu interpretezi prea mult! În meseria ta am auzit că te pricepi, dar nu încerca să te reprofilezi!

— Dora, de ce nu răspunzi cinstit la nici o întrebare?

— Unu la mînă, fiindcă nu-ți înțeleg întrebările, al doilea, cred că am ajuns la tine acasă și nu mai este timp să ne explicăm!

Într-adevăr ajunseseră, pentru prima oară de cînd locuia aici, Mariana regreta că stă așa aproape de centru, se opriră și se priviră una pe alta în față. Dora nu suportă mult timp privirea, întoarse capul și Mariana profită de ocazie cel puțin să o studieze. Arăta foarte bine. Odihnită, elegantă. Deși sacoșa atîrna greu și mîna Marianei era amorțită de efort, nu se îndura să se despartă de Dora. Mai riscă o întrebare:

— Ascultă Dora, îți place cîntecul „Plaisir d'amour"?

— Ce cîntec?

— „Plaisir d'amour" repetă Mariana, ușor agasată de aerul de indiferență pe care credea că și-l dă Dora.

— Interesant, dar ce-ți veni acum cu el? A mai dedus ceva, se feri Dora să răspundă.

— Se cînta des la petrecerile voastre, spuse Mariana cu răbdare, Păsculescu lăcrima cînd îl auzea.

— Și ce-i cu asta? Păsculescu avea gustul nu prea rafinat în materie de muzică. E un cîntec care în general delectează. Deși eu prefer marea muzică simfonică, și eu îl ascult cu plăcere.

— Mi s-a părut că ți-ar trezi niște amintiri dureroase, lansă Mariana cu disperare.

— De unde și pînă unde și, mai ales, cînd?

— La o petrecere la Gertruda, păreai suferindă cu intermitențe și eu am pus asta pe seama faptului că lipsea Păsculescu.

— Cred că aveam migrenă. Am rar dureri de cap... cînd mă apucă sufăr cumplit. Mi s-a spus că este o migrenă, fiindcă se însoțește de senzație de vomă.

— Mi se pare nefiresc faptul că am vorbit amîndouă și nu mi te-ai plîns. De obicei nu sînt cruțată de consultații nici la petreceri, nici la spectacole, nici în tren...

— Eu te-am cruțat, vezi ce fată bună sînt?

Mariana își dădea seama că Dora își bate joc de ea, îi venea și ușor s-o facă, se și pricepea să deruteze, nu mai era nimic de făcut. Totuși ca să nu-i dea satisfacție că a ieșit învingătoare din discuție, Mariana nu se arătă supărată și schimbă subiectul discuției sperînd să o mai poată întîlni.

— Știi că m-am gîndit, de fapt acum îi venise ideea, să vă invit și eu o dată la mine. Am fost de atîtea ori în

casele voastre, că mă simt oarecum obligată să mă revanşez. Mă vei onora cu prezenţa, tu şi soţul tău?

— Acuma nu te sfătuiesc să ne inviţi. Sîntem în doliu. A fost colegul nostru, am lucrat ani de zile împreună, aşa cum a fost el, totuşi a lăsat un gol.

— Cercetările voastre vor avea de suferit mult cred prin dispariţia lui, spuse mai mult de complezenţă Mariana.

— A, nu, asta nu! Nu prea conta el ca cercetător, era mai mult executant!

— Eu am auzit că era un cap plin de idei!

— Da de unde! Săracul, nu este bine să vorbeşti rău de morţi, dar era departe de aşa ceva!

— Atunci de unde aureola asta de savant?

— La voi în medicină nu se întîmplă să aibă faimă de medic bun o nulitate?

— Ba da, spuse Mariana complet derutată şi îşi mută sacoşa în cealaltă mînă, gest nechibzuit, care atrase atenţia Dorei şi îi oferi un pretext bun de despărţire rapidă:

— Scuză-mă draga mea, te-am reţinut şi tu ai mare greutate în sacoşă zise ea şi întinse mîna.

Mariana care se străduise s-o reţină cu orice preţ, se văzu din nou învinsă. Îi strînse mîna şi intră în curte zicîndu-şi că nu mai are nici o şansă să insiste. Dora era prea tare. Va trebui să o prindă într-o stare de mai puţină siguranţă de sine. Un lucru este cert, îşi zise Mariana ca o concluzie, Dora nu sufere după moartea lui Păsculescu, deci Dora nu l-a iubit. Restul pot să fie neadevăruri. O convorbire cu Gertruda ar mai putea lămuri unele lucruri. Cu aceste gînduri în cap, nici nu observă că soţul ei o aşteaptă la capul scărilor:

— Draga mea, credeam că nu mai vii!

— M-am întîlnit cu Dora!

— V-am văzut! Era să nu mai plece! Aş fi venit să-ţi iau sacoşa, dar mi-am zis că nu mai scapi de ea, că trebuie s-o inviţi chiar în casă!

— Era o idee, zise Mariana.

— Dacă tu n-ai făcut-o, eu n-am vrut să mă amestec!

— Evident, zise Mariana şi se îndreptă spre dormitor să-şi schimbe hainele de oraş.

13

Gertruda şi familia ei s-au mutat într-o casă nouă. De fapt clădirea fusese construită între cele două războaie mondiale şi nu mai era de mult nouă, dar arăta foarte bine după renovările făcute.

Mariana Cristescu ştia că Gertruda era o bună profesoară, dar se întreba ca toţi prietenii familiei Tomuş de altfel, dacă avea tot atîta talent didactic cît avea ca decoratoare. În urma discuţiilor dintre ea şi Tomuş, era de mirare că mai găsise resurse pentru punerea la punct a acestei case. Arătase ca o dărăpănătură, nu avusese instalaţii sanitare, fusese locuită de mai mulţi chiriaşi, la fel de neglijenţi toţi, care fuseseră fericiţi să se mute în apartamente de bloc, fără să-şi mai bată capul cu o casă veche şi demodată. Gertruda oferise în schimb apartamentul său şi garsoniera mamei, care se mutase la ţară. Se apucase de treabă, deschizînd un adevărat şantier. Timp de cîteva luni îi consacrase tot timpul liber şi priceperea ei. Mihai Tomuş fusese plecat la Paris şi sperase că la întoarcere să fie totul gata. Se înşelase însă şi mai dormise încă multe nopţi în casa abia părăsită seara de muncitori, împiedicîndu-se de uneltele lor şi pătîndu-şi hainele cu vopsea proaspătă. Se înţelegeau însă bine şi a fost o perioadă în care au avut gînduri şi interese comune, cum nu mai avuseseră de mult.

Cînd se termină cu zidurile şi instalaţiile veni rîndul decorării şi Gertruda făcu risipă de fantezie şi bani. Aşa se face că Tomuş se trezi într-un dormitor stil Ludovic XVI, vechea lor sufragerie arătînd cu totul altfel, iar cît despre salon era aproape gol, chiar şi perdelele părîndu-i-se Gertrudei că îngreunează camera. Ea părea fericită în acest nou decor pe care nu-l definitivase încă şi la care se mai gîndea.

Mihai Tomuş îşi vedea de staţiunea lui, ambii fiind foarte ocupaţi şi obosiţi, cînd se întîlneau nu mai izbucneau acele certuri din nimic.

Se gîndeau la inaugurarea casei, cînd a survenit sinuciderea lui Păsculescu. În tot acest timp Mariana nu se întîlnise cu Gertruda, pe de o parte fiindcă aceasta fusese foarte ocupată şi nu mai avusese timp de boală, iar pe de alta

Mariana însăși nu o căutase, considerînd că nu are ce mai afla de la ea. Dorința doctoriței de a se întîlni cu Gertruda coincisese cu intenția acesteia de-ai arăta casa. Pasul îl făcuse deci Gertruda și o invitase împreună cu soțul ei. Mariana ar fi preferat să fie ele două singure, se cam temea de Tomuș, i se părea distant și chiar ostil prieteniei dintre ea și Gertruda, de aceea nu-și făcea iluzii cînd plecă de acasă în acea vizită.

Îi așteptau amîndoi în prag, în aparență o pereche perfect unită. Erau bine dispuți, directorul Tomuș părea chiar mai amabil ca de obicei și dornic de oaspeți.

— Întîi să vă arătăm casa, propuse Gertruda, și pe urmă ne așezăm în colțul pe care îl preferați. Este pentru mine un fel de test. Procedez așa cu toți prietenii și vizitatorii, ca să-mi fac o idee, aș vrea să știu care este cel mai atrăgător ungher.

— Draga mea, zise Mariana, ar trebui să pui și o carte în care să ne notăm impresiile.

— I-am spus și eu asta, zise la rîndul lui Tomuș. Eu vreau însă să fac și niște fotografii, fiindcă nu cred că va rămîne prea mult timp așa cum se află acum.

— Nu-ți place cum a ieșit? se interesă soțul Marianei.

— Îi place, dar ce să facă cu ideile care îi mai vin, răspunse Tomuș.

— Voi nu vă puteți plînge că vă plictisiți de un interior sau de o mobilă, cred că e foarte amuzant pentru dumneata, remarcă doctorul Cristescu, adresîndu-se soțului Gertrudei.

— Teribil de amuzant! Îți închipui, cînd am venit de la Paris, tocmai vînduse dormitorul. Am folosit aproape două săptămîni această canapea, pînă a fost recondiționat cel pe care îl vedeți.

— Aveai o bibliotecă. Ai vîndut-o?

— Da, cărțile erau pe jos, în mijlocul camerei acesteia, acoperite cu covorul, să nu se umple de moloz și praf. Mi-a trebuit o carte de specialitate, a fost imposibil s-o găsesc, am dat telefon la un coleg să mi-o trimită pe a lui.

— Acum arată splendid totul, așa că merită sacrificiul, zise Gertruda.

— Lasă să se exprime alții, dragă, îi spuse bărbatul ei.

— Noi sîntem încă uimiți. Cum ai vopsit pereții cu acest roșu aprins, de unde ai știut că vei găsi mobilă asortată? Cuburile acestea tapițate nu le-am mai văzut nicăieri!

— Sînt în magazine, spuse Gertruda rîzînd, dar nu toți le văd, nu știu cum se face. Mi se spune mereu că n-au mai fost văzute.

— Probabil că printre alte mobile nu arată ca aici și nu rețin atenția, sau avem noi un fel de incapacitate de a recepționa noul.

— Cînd aveți chef de renovare și nu aveți ce face cu banii, chemați-o pe nevastă-mea și veți fi serviți. Vă golește buzunarele și vă umple casa de lucruri cînd vechi, cînd noi, după plăcere.

Gertruda dispăruse, probabil în bucătărie să aducă ceva gustări, Mariana alesese un colțișor mai intim, unde se puteau vedea mai bine și într-o lumină obișnuită, ocolind camerele cu pereții vopsiți în culori tari și cu mobilă incomodă. Tomuș aducea pahare și băutură.

— Cum s-a întîmplat cu Păsculescu, întrebă Mariana mai mult ca să ofere un subiect de discuție celor doi bărbați, care nu se prea cunoșteau și care păreau stingheriți din această pricină.

— Un nenorocit, zise Tomuș cu voce indiferentă.

Mariana își amintea de cele spuse de Gertruda despre ura pe care o nutrea Tomuș față de Păsculescu.

— A fost o mare pierdere pentru stațiunea dumneavoastră, se spunea că ar fi fost un cercetător de elită.

— Da, da, sigur că da, confirmă directorul cu multă grabă, cam prea multă, gîndi Mariana, și prea puțină convingere.

— Am auzit că a lăsat o scrisoare pentru fiica lui, continuă Mariana.

— A lăsat, repetă Tomuș vorbele ei.

— Mi-a spus Dora de scrisoare. Am întîlnit-o acum cîteva zile. Arăta foarte bine. Eu am crezut că între ea și Păsculescu era ceva.

— Draga mea, cum poți să faci o astfel de afirmație, se scandaliză soțul Marianei.

— Mai mulți au crezut asta, zise spre surprinderea Marianei, Tomuș.

— Irina Păsculescu a bănuit și ea ceva?

— Cred că da. Păsculescu nu era omul care să țină un secret, continuă Mihai Tomuș.

— Bine, dar ce secret, din moment ce nu era nimic între el și Dora?

— Mariana, fă-mi plăcerea și nu mai discuta astfel de chestii care nu te privesc. Nici nu este frumos să vorbești rău despre un mort, interveni din nou Cristescu.

— Te rog nu-mi da lecții de bună creștere în public, ripostă Mariana.

— Cînd e nevoie ți le dau și în public! veni răspunsul.

— Poftim, gîndea Mariana, ce-mi trebuie, dădacă! Oare de ce se consideră bărbații stăpîni și deținători ai tuturor virtuților!

— Bine că ai revenit draga mea, era să izbucnească o dispută aprinsă în familia Cristescu, zise Mariana cu ciudă.

— Ce dispută, pentru ce?

— Pe teme de educație, care mie îmi lipsește și scumpului meu soț îi prisosește.

— Ei, dar văd că într-adevăr spiritele sînt înfierbîntate. Cum s-a făcut încălzirea?, spuse Gertruda depunînd platourile cu gustări pe masă.

— Te rog, spuse scurt soțul Marianei, și aceasta își înghiți necazul, făgăduindu-și să nu-l mai ia cu ea niciodată cînd are de discutat ceva anume. Uitase că nu depinde totul numai de ea.

— Să ciocnim, zise Mihai Tomuș ridicînd paharul.

Mariana zîmbi forțat, dar zîmbi și pe urmă uită supărarea și deveni bine dispună și discuțiile continuară însuflețite pe teme de artă pînă începu serialul de televizor.

— Vă place acest serial? întrebă Tomuș.

— E bine realizat, ca tot ce face BBC, dar aș fi preferat un subiect mai actual, zise Mariana.

— Mie îmi place, este un roman de dragoste frumos.

— Cam prea romantic, pentru zilele noastre, adăugă Mariana. Vroia să-i cunoască gusturile lui Tomuș, ca să-l poată antrena în discuții. Descoperise că nu e atît de extraordinar de discret ca soțul ei și nutrea speranța că va afla multe de la el în problema care o interesa.

— Mariana, fiindcă tot nu-ți place, ce-ar fi să plecăm și să-i lăsăm să-și vadă serialul în liniște, spuse total nepotrivit Cristescu.

Iritarea Marianei reveni, dar fiindcă nu mai vroia o discuție cînd gazdele doreau să vadă filmul se ridică și zise:

— E o idee bună! Voi nu vă deranjați, vă rog, mă supăr dacă veniți să ne conduceți!

Fiindcă totuși cei doi se ridicară, Mariana ca să-i facă să nu piardă prea mult din film ieși repede urmată de soțul ei.

— Ai fost grozav! își dădu ea drumul supărării în mașină.

— Tu ai fost și mai grozavă, îi răspunse soțul ei.

Femeia își reținu din nou cuvintele de reproș, parcurseră drumul în liniște și reveniră la ei acasă cu senzația unei seri ratate.

14

A doua zi, pe la ora 16, telefonul suna insistent în casa Marianei. Aceasta se trezi din somnul abia început și se duse amețită la aparat, bănuind că este vreun bolnav sau, și mai neplăcut, rudele unuia care vor să știe totul despre o anumită boală. Astfel de convorbiri sînt frecvente în casa unui medic și se produc la orice oră.

— Mariana? se auzi o voce de femeie în receptor.

— Da, eu sînt, răspunse aceasta, cu cine am onoarea?

— Dora la telefon, aș vrea să-ți vorbesc, răsună autoritar și amenințător. Nu o mai auzise niciodată pe Dora folosind un astfel de ton. Mariana bănui ce s-a întîmplat și se enervă brusc.

— Îți stau la dispoziție, zise ea rece.

— Nu pot spune la telefon, trebuie să ne întîlnim la mine sau la tine.

— Te aștept aici, decise Mariana, preferînd să dea lupta pe teren propriu, fiindcă se anunța o luptă, verbală, bineînțeles.

— Vin imediat, anunță Dora mereu amenințătoare.

Mariana închise telefonul și rămase să se reculeagă puțin. Caraghiosul de Tomuș a trăncănit, își zise ea. Avea dreptate soțul meu cînd m-a făcut atentă. Nu poți spune un cuvînt nici măcar față de un om serios ca acest director de instituție de cercetare, fără să nu se transmită imediat! Mariana era pur și simplu scîrbită și se întreba cum să facă față indignării Dorei. Își aminti că aceasta spusese că

vine imediat, așa că se duse să se îmbrace. În timp ce se pieptăna în fața oglinzii, decise să fie sinceră și directă. Să acuze. Să atace, altfel se alege numai cu o lecție de morală și nervii pe care ți-i faci cînd cineva te acuză pe bună dreptate de lipsă de educație.

Cînd se auzi soneria, Mariana era deja la ușă. Apoi o pofti pe Dora în dormitor, unde erau mai izolate de restul casei. Noroc că soțul meu este de gardă, își mai zise Mariana urmîndu-o pe Dora. Îi oferi un scaun așteptînd. Dora era încruntată.

— Mariana, ce ai tu cu mine, ce te interesează pe tine persoana mea?

— N-am nimic cu tine, dar mă interesează persoana ta, așa cum spui, din motive speciale.

— Pot să știu care sînt acele motive?

— Nu, nu ți le pot spune!

— Și crezi că te îndreptățesc aceste motive să mă bîrfești?

— Cine ți-a spus că te bîrfesc?

— Mai multă lume!

— Minți!

— Aveam o părere mai bună...

— Despre mine, și ți-am stricat-o. Regret! Altceva?

— Știi că aș putea să te acuz de calomnie? Să te dau în judecată?

— Nu cred că o vei face!

— Dacă nu încetezi cu comentariile asupra persoanei mele să știi că o fac. Nu mă cunoști!

— E adevărat că nu te cunosc, dar și eu te pot acuza de complicitate la moartea Irinei Păsculescu!

— Ești nebună?

— Deloc, cum poți să te exprimi astfel?

— Ai dovezi să mă amesteci în povestea cu Irina?

— Am dovezi scrise de mîna lui Păsculescu, minți Mariana și o privi în ochi cu stăruință.

Dora plecă ochii. Oftă. Zise pe alt ton:

— Mai știe cineva sau numai tu?

— Numai eu.

— Bănuiesc că nu îmi vei spune de unde le ai. El mi-a spus că numai mie mi-a scris, dar trebuia să mă aștept că minte.

— Nu se poate conta pe discreția bărbaților. Tomuș a venit imediat la tine și ți-a spus că am discutat de tine

la el acasă. De fapt este singura persoană cu care mi-am permis să vorbesc despre tine.

— Mariana, te rog să mă ierți că te-am luat așa de tare, dar am fost foarte supărată.

— Te înțeleg. Nu face nimic!

— Știi, Păsculescu a murit, s-a pedepsit singur pentru moartea Irinei, acele dovezi la ce-ți mai folosesc? Nu vrei să le distrugi? Ți-aș fi recunoscătoare toată viața.

— Dora dragă, să nu te temi de mine. Nu mă voi folosi de ele niciodată, poți fi sigură.

— Nu vrei să mi le dai? Așa ar proceda corect o persoană dezinteresată.

— Nu știu dacă acesta ar fi procedeul cu adevărat corect. Numai procuratura ar putea stabili acest lucru, pe mine mă depășește.

— Asta vrei să faci?

Dora era de-a-dreptul îngrozită.

— Spune-mi cît m-ar costa să cumpăr aceste dovezi? Îți dai seama că aș putea oferi o sumă destul de acceptabilă.

— Mă vezi în stare de un șantaj?

— Iartă-mă, nu mai știu ce spun. Vrei să-mi dai puțină apă?

Mariana se sperie, mersese prea departe cu gluma. Dora nu este femeia care să leșine, probabil îi este rău cu adevărat. Imediat ce umplu paharul îi veni altă idee și mai alarmantă. Dacă Dora care are acasă o mulțime de medicamente somnifere face și ea un gest disperat, ca al lui Păsculescu? Dacă chiar acum înghite ceva?

— Te simți rău, întrebă intrînd repede în dormitor cu paharul de apă.

— Nu, mi-e sete numai!

— Dora îmi pare rău...

— Da, știu, dar datoria nu te lasă să nu mă faci de rîs.

— Nu, nu țin la asta. Detest să fac rău la oameni.

— Ce vrei atunci?

— Nu știu nici eu ce vreau, zise sincer Mariana. M-am cramponat de povestea asta, dacă o abandonez acum, am sentimentul că am acoperit niște vinovați.

— Bine, dar eu nu sînt vinovată! Nu pot însă dovedi cu nimic.

— Dora, fii sinceră! Între tine și Păsculescu a fost o poveste de amor.

— Nu l-am iubit!

— Știu, însă el te-a iubit!

— Și ce sînt eu vinovată de acest lucru? I-am spus în nenumărate rînduri să mă lase în pace!

— I-ai spus, dar nu este suficient să spui, trebuia să te porți cu el de o anumită manieră încît să înțeleagă că tu ești total indiferentă. N-ai făcut-o!

— Știu, dar a fost peste puterile mele. N-am putut proceda cum aș fi vrut eu.

— Îți dai seama cît a suferit Irina?

— Draga mea, el era un afemeiat, făcea curte la toate femeile din instituția noastră. Toate erau îndrăgostite de el. Eu n-am fost decît una dintre multele!

— Nu-i adevărat! Pe tine te-a iubit.

— Era un om în care nu puteai avea încredere, un flecar, un laș, așa cum s-a dovedit. Numai lașii se sinucid.

— Posibil! Știi însă că de dragul tău își schimbase pînă și gusturile în materie de muzică, de literatură!

— Da, știu, i-am dat chiar eu niște plăci cu muzică simfonică. Nu credeam că fac un rău!

— Soția lui observa totul și nu știa cine este femeia.

— Da, pentru că eu nu vorbeam mai mult cu el ca alte femei și nici nu am ieșit vreodată împreună, sau să fi avut vreo întîlnire.

— Apropo, ce era cu cîntecul acela „Plaisir d'amour"?

— O poveste stupidă! Mă suna la telefon și-mi punea placa.

— Romantic!

— Închipuie-ți la vîrsta noastră astfel de serenade.

Dora zîmbi, pentru prima dată în această ocazie și avu un aer ștrengăresc care o uimi pe Mariana.

— Și îți făcea plăcere!

— La început nu știam cine este. Îi bănuiam pe mai mulți, dar nu am îndrăznit să povestesc nimic la serviciu ca să nu rîdă de mine. Abia după o jumătate de an am avut certitudinea că este el.

— O jumătate de an de serenade la telefon. Și susții că nu l-ai încurajat? Stăteai și ascultai în loc să trîntești telefonul.

— Ți-am spus că nu știam cine este!

— Te-am prins, Dora! De la oricine ar fi fost, trebuia să procedezi la fel. Sau poate sperai că este de la altul? Atunci se complică chestia!

— Tu nu te plictisești niciodată? N-ai chef de evadare din cotidian niciodată?

— Da, dar vezi unde te duce evadarea?

— Nu puteam bănui unde vom ajunge!

Mariana ar fi vrut să-i pună încă o mulțime de întrebări, dar se temea să nu se trădeze. Dacă își dezvăluia ignoranța în privința felului cum a murit Irina, mai exact a felului cum a fost lovită la cap, pierdea toate atuurile. Se feri să pună întrebări, merse mai departe pe acuzații.

— Dacă mi-ai fi mărturisit totul atunci cînd ai venit la mine la consultație, poate se putea face ceva și Păsculescu nu era astăzi mort. Se pare însă că moartea lui ție ți-a priit. Ți-au trecut insomniile și arăți mult mai bine.

— Dacă eu aș fi prevăzut ce se întîmplă, cu siguranță că aș fi încercat orice să împiedic acest deznodămînt. Și să știi că nu îmi priește, ca să folosesc cuvîntul tău. Îmi pare nespus de rău, dar fiindcă nu mă simt cu nimic vinovată, evident că nu sufăr.

— Cum nu ești vinovată? Ce am discutat pînă acum?

— Mariana, tu ești medic, vrei să mă înnebunești?

— Nici vorbă de așa ceva, vreau numai să știu adevărul!

— Adevărul îl știi, nu tot, în parte. Spune-mi, poți prevede că orice bărbat care îți face curte mai în glumă, mai în serios, ajunge un ucigaș?

— Niște încurcături poți prevede și cel mai adesea multă suferință din partea celeilalte femei. De ce nu te-ai gîndit la asta? Ai fost egoistă, te-a amuzat cu serenadele lui, ai vrut numai să-ți alungi plictiseala și uite...

— Ah, ce ușor e să acuzi și ce complicat e totul în viață! Se adună și se amestecă atîtea fapte și sentimente, e greu să-ți explic, dar nu sînt o ușuratică egoistă cum crezi tu!

— Pînă acum ăsta este diagnosticul. Îmi pare rău!

— Greșești! O dată poate am să-ți spun mai multe...

— Cred că e singurul lucru bun pe care îl ai de făcut!

— Bine, am să încerc să te fac să înțelegi, deși îmi vine foarte greu și este și periculos pentru mine.

— Nu văd de ce e periculos!

— E dificil de văzut de la distanța la care ești tu faptele petrecute. Eu am să încerc. Poți veni la mine într-o zi, să zicem săptămîna viitoare?

— De azi într-o săptămînă?

Mariana se miră de ce aşa de tîrziu. Îi trebuia timp? Zise:

— Da, cred că pot să vin la tine. Nu sînt de gardă. Îmi mai dai un telefon eventual.

— Te voi aştepta! Acum plec. Promite-mi să nu mai vorbeşti cu nimeni despre mine de azi înainte. Tot ce vrei să ştii îţi voi spune eu. Dacă te conving, pot spera că îmi vei da acea scrisoare?

— Promit!

Mariana o conduse pînă la stradă.

15

Marius Aldea intrase în cabinetul medicilor din secţia unde lucra Mariana fără să bată la uşă şi stătea neobişnuit de liniştit lîngă birou, aşteptînd să termine Mariana de scris. O soră urmărea de asemenea mîna doctoriţei care încheia o foaie de observaţie a unui bolnav ce se externa în acea zi.

Cînd sora ieşi din cabinet cu documentele, Marius se aşeză călare pe un scaun şi îi întinse Marianei un plic:

— Citeşte aceasta!

Stimate tovarăşe doctor,

Soţia mea nu a fost o epileptică aşa cum am declarat în noaptea aceea. Nu am avut în familie nici un caz de boli mintale sau ceva asemănător. Ţin să fac această mărturisire, spre a nu plana asupra fiicei mele vreo suspiciune. În certificatul de deces al mamei ei scrie că a decedat de epilepsie, căzînd în timpul unei crize. Retrag tot ce am declarat atunci. Eu am fost cauza căderii. Am vrut să plec seara de acasă, ea s-a opus, eu am împins-o ca să mă degajez, a alunecat pe parchet şi s-a lovit în tîmplă de tocul uşii. Am ridicat-o şi am dus-o în dormitor. Am plecat şi cînd m-am întors era în comă, aşa cum aţi văzut-o. N-am prevăzut ce va urma. Este, cred, de prisos să vă mai spun de ce n-am declarat atunci adevărul. Sînt un ucigaş, nu merit stima nimănui, cu atît mai puţin simpatia sau dragostea cuiva. Nici înainte de această nenorocită întîmplare nu am avut succes în nimic. Nici profesional, colegii m-au dus în spate, nici în dragoste, nici în căsnicie, după cum aţi văzut. Nu mai am gust de viaţă. Nu mai am nici speranţa că îmi voi reveni. Nu am la ce reveni. Şi înainte eram un nimic. Aş vrea cîndva, dacă fiica mea va avea nevoie de un sprijin să i-l puteţi da. Mi-aţi făcut o impresie deosebită în acea noapte fatală, de aceea apelez la dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru tot,

ing. Dan Păsculescu

Mariana ridică privirea de pe scrisoare şi fu uimită de satisfacţia pe care o citi pe faţa lui Marius. Acesta nu întîrzie să spună:

— Vezi că am avut dreptate!?

— Ai avut, dar ce tristă poveste.

— Am găsit scrisoarea în cutia poştală după ce am venit din concediu.

— Ai fost plecat? De aceea nu te-am mai văzut!

— Am fost două săptămîni la munte la ski. Înainte de asta pierdusem cheia de la cutia de scrisori. În lipsa mea au făcut ordine şi curăţenie, au găsit-o şi au scos tot ce era strîns acolo de mai mult de o lună. Am descoperit şi asta. Am s-o păstrez şi dacă va fi nevoie o voi arăta fiicei lui pe care vreau s-o cunosc.

— Ţi-a lăsat-o, cumva, în grijă, aşa că este de datoria ta, dar vezi să nu se îndrăgostească de tine!

— Nu deduci din scrisoarea lui că era şi o femeie la mijloc?, reveni Marius Aldea la problema care îl preocupa.

— Ba da, şi chiar ştiu cine este femeia, nu se putu împiedica Mariana să spună. Simţea nevoia să-i dea replica lui Marius. Să-l facă să-şi mai atenueze autoadmiraţia, care deja o irita pe Mariana.

— Cine este, eu o cunosc?

— N-o cunoşti, se numeşte Dora Iancu şi este cercetătoare în acelaşi sector cu Păsculescu.

— Tu o cunoşti?

— Foarte bine, chiar zilele astea a fost la mine.

— Interesant! Şi cum ai dat de ea?

Mariana nu era dispusă să-i dea amănunte, dar îi venise o idee. De fapt în momentul cînd văzuse scrisoarea se gîndise că providenţa îi trimisese exact documentul pe care îl

promisese Dorei. Dacă nu există o providență, atunci ea, Mariana are puteri de ghicitoare. Afirmase că mai există o scrisoare și exista. Avusese remușcări că mințise și se simțea ușurată. Nu mințise, îi spunea acum, prevăzuse și afirmase cu aceeași siguranță cu care se citește buletinul meteo. Și ei, meteorologii, aproximează, dar atunci cînd scriu sau vorbesc despre vreme au un ton destul de categoric. În fine, își spunea ea, acum îi pot arăta chiar scrisoarea. Se întoarse cu gîndul la întrebarea lui Marius care aștepta răbdător, neobișnuit de răbdător, un răspuns.

— A venit la mine la consultație. Știi că venea toată stațiunea. Nu dădu alte amănunte fiindcă își aminti că i-a promis Dorei să nu mai vorbească cu nimeni despre ea. De fapt cam tîrziu mi-am adus aminte, își reproșă Mariana, dar își zise că nici Dora nu joacă cinstit, așa că și ea își poate permite o abatere. Însăși interesele Dorei impuneau această indiscreție, nu putea obține scrisoarea dacă nu-i vorbea lui Marius despre ea.

— Aș vrea s-o cunosc și eu, zise Marius.

— Am să-i vorbesc de tine și de scrisoare. Cred că o interesează.

— În scrisoare nu se pomenește numele ei. Cum ai aflat că între ea și Păsculescu a fost ceva?

— Mici bîrfe prin stațiune, minți Mariana.

— Am impresia că tu îmi ascunzi multe!

— Posibil, zise Mariana pe un ton enigmatic, satisfăcută că a făcut praf încîntarea de sine a lui Marius.

— Mariana, eu nu ți-am ascuns nimic. Eu am avut încredere în tine, deși tu ești femeie și nu te cunoșteam prea bine.

— Îți place riscul.

— Da, răspunse el gînditor, și de multe ori cîștig. Credeam că în tine am cîștigat un prieten adevărat, căruia pot să-i spun tot ce am pe suflet. Știi că nu am un astfel de prieten, nu am avut nici mamă, probabil de-aceea am ales o femeie.

— Nu încerca să mă înduioșezi!

— Nu încerc, tu nu poți fi duioasă, cel puțin cu mine nu! Dealtfel cred că nici cu alții!

— Stimabile, știi că nici corbul din fabulă nu mai scapă brînza din cioc, cînd vulpea îi laudă glasul? Au învățat și femeile cîte ceva dintr-o experiență de secole!

— Tu nu ai învățat nimic, așa ești din fire!

— Nu știu de unde ai dedus asta, văd însă că vrei să mă rănești. Să știi că nu reușești, mă apăr bine de loviturile sub centură!

— Bine formulat!

— Fără interpretări vulgare! Ia expresia în sensul ei curent, așa cum ai fi luat-o dacă ți-o servea un bărbat!

— Sensibilă mai ești! Am zis că este bine formulat fiindcă eu mă adresam femeii din tine și caracterele de femeie sînt dictate de anumite organe din abdomen.

— Femeia mai are însă și creier! E timpul să observați și să înceteze aceste aluzii la un comportament dictat de ovare!

— Decretezi tu!

— Marius, este timpul să pleci! Am încă multă treabă pe secție. Mariana se sculă în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Te-am supărat, iartă-mă!

— Nu face nimic. La revedere!

— Stai, nu pleca așa!

O prinsese de mîini și Mariana se întreba cum să procedeze să scape. Decise să fie fermă:

— Încetează te rog cu maimuțărelile, zise ea.

— Maimuțăreli? Eu mă maimuțăresc, întrebă dintr-o dată indignat tînărul chirurg.

— Bineînțeles! Faci pe băiețașul care cere iertare frumos!

— Ascultă, dragă, ce vrei, să-ți cad în genunchi?

— Vreau să pleci!

— Bine, atunci adio și n-am cuvinte! Smulgînd ușa din balamale parcă, ieși din cabinet și se îndepărtă cu pași mari pe coridor. Mariana se reașeză pe scaun și își reluă munca, zicîndu-și că se va gîndi și va analiza totul după ce termină. Nu se putu împiedica însă să constate că de la un timp se ceartă cu prea multă lume. Discuția cu Marius se terminase atît de prost din vina ei. Nu-i acorda prietenia pe care i-o cerea fiindcă nu avea destulă încredere în el. Îi părea rău totuși și va remedia ea cumva situația. În fond Marius avea nevoie de ea! Era sincer și deschis, nu avea dreptul să-l refuze. Oare mie îmi trebuie această prietenie, se întrebă ea, suspectîndu-se.

Sora intră în cabinet și văzînd că foile nu sînt încă gata se așeză pe scaun obligînd-o pe doctoriță să se concentreze la ceea ce făcea ca să poată termina cît mai repede.

16

— Mi se pare că este pentru prima oară că vii la mine, zise Dora după ce închise ușa.

— E adevărat, confirmă Mariana, întinzînd Dorei o cutie respectabilă de bomboane, frumos învelită, și trei garoafe.

— Drăguț din partea ta, eu cînd am venit la tine, eram așa de furioasă încît am uitat de bunele maniere.

— Se mai întîmplă. Vizita ta nu era prevăzută în program!

Dora o invită în camera de zi a apartamentului și în timp ce Mariana se așeza, se auzi telefonul. Dora se scuză și trecu din nou în hol. Mariana fu mulțumită că rămîne singură, să poată să studieze interiorul. Camera era mobilată cu strictul necesar. Nu dovedea nici lipsă de bani și nici nu era fără confort. Elementul dominant, gîndea Mariana, e funcționalitatea. Totul concură să te simți comod, dar respiră o totală indiferență din partea celor ce o locuiesc. Nimic personal. Dora nu și-a bătut capul să o facă să-i poarte amprenta, dacă tocmai indiferența asta nu e semnul distinctiv pentru locuința ei. Ce contrast, nu se putu împiedica Mariana să facă comparația, între locuința Dorei și aceea a Gertrudei. Cîte strădanii la Gertruda, cîtă risipă de fantezie și ce convențional este totul la Dora! Gertruda nu face reconstituiri, deși folosește lucruri vechi adesea, păstrează o anumită detașare, le tratează cu o ironie fină, ironia omului de azi, pentru gustul celui de ieri...

— Sînt oameni care izbutesc performanța de a da telefoane numai cînd te deranjează, cînd ai musafiri, ești la masă, sau vrei să vezi filmul la televizor! Cred că ăștia nu dispun de o anume telepatie, nu ghicesc cînd sînt bine veniți și cînd nu!

— Cel puțin dacă aceste convorbiri ar fi mai scurte! Se întind însă la discuții și nu mai știi cum să scapi. Eu adesea sînt de-a dreptul nepoliticoasă și, spre disperarea soțului meu, îi rog să revină mai tîrziu.

— Soțul tău este un om foarte bun, am auzit multe lucruri frumoase despre el.

— Într-adevăr, am avut noroc în viață dînd peste un om ca el.

Se studiau una pe alta și vorbeau de lucruri care nu le interesau. Mariana observase că dacă data trecută scosese ceva de la Dora, acum părea complet alta, refăcută și din nou tare. Ca o cetate ale cărei ziduri dărîmate ziua, cresc din pămînt noaptea. Exact, o cetate inexpugnabilă, conchise Mariana și se gîndi că este mai bine să rupă ea gheața.

— Draga mea, începu ea, am încercat să-ți aduc acea scrisoare, dar din păcate...

— Nu ai putut, mă așteptam, m-aș fi mirat dacă mi-o aduceai, zise Dora zîmbind malițios.

— Să știi că nu îmi aparține. A primit-o doctorul Aldea Marius, cel care a operat-o fără succes pe Irina Păsculescu. Să știi că numele tău nu este menționat, se face aluzie la o dragoste neîmpărtășită, sau cam așa ceva și eu am dedus că este vorba de tine.

— Pe ce te-ai bazat?

— Pe cele ce mi-ai spus la consultație, dacă îți mai amintești.

— Nefericită idee am avut să vin la tine atunci.

— Nu este cazul să regreți. Nimeni nu te poate acuza de nimic!

— M-ai amenințat cu procuratura!

— Și tu că mă dai în judecată pentru calomnie.

— Sîntem chit! Și Dora rîse fals, după părerea Marianei.

Convorbirea era încheiată, Dora nu părea dispusă să mai adauge ceva, așa cum promisese, doar de aceea o invitase, se scuză și plecă să aducă ceva de băut.

Mariana rămase din nou singură și, ca un făcut, începu din nou să o compare cu Gertruda, dar de astă dată comparația era în favoarea Dorei. Și-o amintea pe Gertruda durdulie, cu o rochie ușor demodată, pe care o purta probabil numai prin casă, cînd avea musafiri, cu un șorț de bucătărie deasupra, uneori coafată, alteori ciufulită îngrozitor și această Dora, în pantaloni și pulover, sveltă și la fel de puțin preocupată de interiorul ei, ca ori care dintre cei ce o vizitau. Gertruda este anacronică cu aspectul ei greoi, dă prea multă importanță mîncării, tocmai ea, care în probleme de decorare nu admite încărcarea. Este undeva o contradicție, între aspectul modern al interiorului și acele platouri cu tot felul de gustări, prea consistente, care o răpesc aproape tot timpul dintre oaspeți, fiindcă chiar atunci cînd nu lipsește fizic, mintea ei este preocupată cu

problemele servitului, fiind atentă să nu rămînă cineva fără șervețel, să fie paharele pline, să vadă care fel de mîncare s-a epuizat și să-l înlocuiască, astfel încît ea nu participă la conversație, nu prinde sensul unei replici, nu sesizează conținutul tuturor discuțiilor care se poartă în casa ei și este păcat, ea nu este o proastă și nu este nici lipsită de instrucție. Pe teren neutru, în alte case, este chiar spirituală și deosebit de activă. Dora însă, atribuie lucrurilor exact importanța pe care o merită. Este degajată de grijile inutile ale gazdelor de altă dată, nu servește decît băutură, este atentă la ce se vorbește, iar acum cu mine, își zise Mariana, pare că este la pîndă. Nu pierde nici un cuvînt, nici o inflexiune a vocii, vrea să cîștige ceva, liniștea ei probabil și mă va expedia imediat ce o va obține.

Întoarcerea Dorei curmă gîndurile Marianei, mai ales că aceasta părea deja plictisită.

— Despre ce vorbeam? întrebă cu indiferență.

— Cred că despre tine!

— Nu vrei să schimbăm subiectul?

— Dora, tu m-ai chemat la tine, ca să-mi spui niște amănunte...

— Nu mai știu exact cu ce intenție te-am chemat, îmi face plăcere că ești la mine și vreau să ne simțim bine. Să pun puțină muzică?

— Da, pune, zise Mariana înăbușindu-și ciuda.

Dintr-un colț al camerei răsunară acordurile unei sonate de Beethoven și Dora se așeză din nou în fața Marianei, pregătindu-se să asculte. Se înșela însă dacă credea că Mariana nu o va hărțui mai departe cu întrebări. Deocamdată însă căuta să-și facă un mic plan. Muzica îi dădea răgazul să gîndească și să pregătească o lovitură. Observase că numai așa obține cîte ceva. Mariana zise:

— Te interesează să vezi acea scrisoare ultimă probabil a lui Dan Păsculescu?

— Nu țin neapărat!

— Ești de o indiferență...

— Ce ar fi să nu mă judeci?

— Îmi e imposibil!

— Aș putea să-ți spun că mi-e și mie imposibil să te ascult. Adevărul este că m-au plictisit întrebările și acuzațiile tale. Nu-mi explic de ce o faci și de ce pui tu atîta înverșunare. La un moment dat m-am gîndit că poate l-ai iubit cumva pe Păsculescu.

— Dora, tu ești o enigmă pentru mine, se decise Mariana să spună adevărul, și această enigmă nu-mi dă pace pînă n-o rezolv.

— Mă faci să rîd! În realitate era iritată, tonul o dovedea. Mariana continuă:

— Dacă te deranjează, și recunosc că ai dreptul să te plîngi, ajută-mă să-mi potolesc curiozitatea sau ce o fi la mine de acord atîta importanță cazului tău și scapi de plictiseli.

— Cazul meu?

— Iartă-mă că am folosit această expresie din medicină! La mine e uzuală și o folosesc și cînd nu trebuie!

— O folosesc și polițiștii, dacă nu mă înșel. Tu ești aici pe post de anchetator și ai folosit-o corect. Ceea ce nu este în regulă, după părerea mea, este tendința ta de a te reprofila în anchetator.

Avea perfectă dreptate, Mariana recunoștea, dar intrase în horă și simțea că nu mai poate da înapoi. Desigur Marius purta vina!

— Dora recunosc tot ce spui tu ca fiind perfect adevărat. Dar te rog, nu mă lăsa în ignoranță, de asta m-ai și chemat, ți-am mai spus, la un moment dat și tu ai fost convinsă că trebuie să-mi lămurești niște lucruri. Dacă ai fi consecventă și mi-ai da cîteva detalii, ai scăpa de mine!

— Ce vrei să știi în fond, ca să terminăm odată cu această poveste, zise Dora plictisită și se duse și opri banda de magnetofon.

— L-ai iubit pe Păsculescu?

— Ți-am mai spus odată că nu.

— El te-a iubit însă!

— Da, și asta ți-am mai spus-o!

— Unde mergea atunci seara, cînd n-a vrut s-o ia și pe Irina și a îmbrîncit-o?

— Aveam o ședință de lucru la stațiune.

— Pe urmă v-ați dus la un local.

— Exact!

— Era planificat din timp să mergeți la local sau v-a venit ideea după ședință?

— Ce importanță are?

— Mare importanță! Dacă ați stabilit dinainte că veți merge undeva să vă distrați, desigur că fiecare din voi și-a pus o haină mai deosebită. Închipuiește-ți ce a fost în sufletul Irinei cînd l-a văzut cum se îmbracă!

— Posibil! Îmi amintesc acum că și eu mi-am pus pe mine ceva mai deosebit pentru această ocazie. Dar dacă ea a întrebat unde se duce, el a putut să-i spună fără să mintă că merge la o ședință.

— Exact explicația care nu mai liniștește pe nici o nevastă geloasă. Ședințele inventate au intrat în istorie.

— Nu din vina mea!

— Evident! Nu te acuză nimeni pe tine! Tu te-ai dus frumos îmbrăcată și liniștită la această ședință, în timp ce Irina suferea și își trăia ultimele ore!

— Nu m-am dus la ședință ca să mă întîlnesc cu bărbatul ei cum insinuezi tu, aveam o lucrare și la acea oră eram foarte preocupată de problemele profesionale. Eu nu puteam lipsi în nici un caz, eram vioara întîi, dacă vrei să știi!

— Cu atît mai bine pentru tine! Conștiința împăcată. Dar de ce aveai totuși insomnii pe care le ascundeai de cei de la stațiune, sau le puneai pe seama preocupărilor tale profesionale, atunci cînd erai nevoită să recunoști că n-ai dormit bine?

— Poate că totuși purtarea lui Păsculescu îmi crea probleme.

— Fii mai explicită!

— Vroiam să-l îndepărtez cu blîndețe, după decesul nevestei lui nu puteam fi dură cu el!

— Nici înainte nu ai fost dură!

— Ce știi tu?

— Știu că ai ascultat o jumătate de an serenade la telefon și nu l-ai pus la punct! Sau credeai că sînt de la altul?

— Mariana, destul! Sînt gazdă și politețea mea a fost epuizată. Nu mai suport acest ton. Te rog să mă scuzi!

— Bine. Iartă-mă!

Mariana se ridică și condusă de Dora își îmbrăcă paltonul în hol și părăsi apartamentul cu un la revedere abia șoptit, la care i se răspunse la fel de lipsit de căldură. Dora era rece și liniștită cînd am plecat, își zise Mariana și eu nu am aflat mai nimic. Ea poate fi mulțumită și cred că de acum înainte nici pe stradă și nici în altă parte nu-mi va mai vorbi. Se va face că nu mă cunoaște, va întoarce capul în altă parte. Mă vîr în sufletul ei și nimic nu-mi dă acest drept. Și totuși trebuie să știu!

Dora este extrem de greu de descifrat, cel puțin pentru mine. Probabil acest mister, care poate nici nu este cine știe ce, o face foarte interesantă în ochii bărbaților. Și un gînd se ivi în mintea Marianei, la început timid, apoi se convinse că i-a venit o idee teribilă și începu să-și pună la punct amănuntele viitoarei întîlniri cu Marius Aldea.

Parcurse drumul pînă acasă și era cît pe aci să nu salute o vecină pe care o stima foarte mult, din cauza preocupării intense și grabei de a ajunge mai repede la un telefon ca să poată să-și pună planul în aplicare. Îl va convoca pe Marius și îl va face să dorească singur să o cunoască pe Dora, se va transforma în confidenta lui dacă va urma o idilă, și, cum el nu este discreția personificată, se va edifica în privința ei.

Marius nu era acasă, era de gardă, și Mariana se hotărî să-i facă o vizită la spital.

17

Se îmbrăcase în uniforma de spital și trecuse chiar pe la bolnavi, prin saloanele ei, apoi se făcu nevăzută din secție, urcînd la etajul chirurgiei generale. Întrebă pe o soră ce medic e de gardă, deși știa cine este, dar vroia să afle unde se găsește Marius la acea oră, fără să dea de bănuit că ar fi venit special pentru el și cînd află că operează, fu destul de contrariată. Nu putea renunța însă, nici amîna, convorbirea cu Dora o învrăjbise, se angajase într-o competiție, ori ea, ori Dora învingea, așa își explica în acest moment faptul că îl va căuta pe Marius chiar la sala de operație și îl va aștepta să termine. Se interesă la ce etaj se operează la acea oră și pătrunse la blocul operator, apoi ghidată de vocile care se auzeau, nimeri sala. Se opri în prag și încercă să-l repereze pe Marius, între cei doi bărbați în halate lungi și măștile pe față, aplecați asupra plăgii operatorii. Unul își îndreptă șalele la un moment dat, privirea îi merse spre intrare și o zări pe Mariana, rămase o fracțiune de secundă imobil, apoi schiță un mic semn cu capul. Era desigur Marius. Mariana se retrase, știind că el

nu va întîrzia să o caute, imediat ce va fi disponibil, coborî treptele la ea în secție și luă o revistă de specialitate ca să-i treacă timpul.

Se cufundase în citit deja, articolul era interesant, cînd auzi voci pe coridor și recunoscu pe aceea a lui Marius. Se ridică de pe scaun și ieși pe culoar, exact cînd acesta vroia să intre.

— Sărut mîna!

— Bună ziua!

— M-ai căutat, eram curios să știu de ce... am venit imediat ce am terminat operația.

— Îți mulțumesc! Vreau să-mi vezi un bolnav și să-mi spui părerea ta.

Avea într-adevăr un bolnav care trebuia examinat de un chirurg, dar nu intenționase să-l cheme pe el, de dimineață cînd se pusese problema consultului, acum însă își zicea că se potrivește de minune. Își va face și treaba în salon și în același timp va angaja pe Marius în problema cu Dora.

— Credeam că ești supărată pe mine, zise el, zîmbind fermecător.

Își imaginează că este un pretext de a-l vedea și a mă împăca cu el, nemaipomenit de încrezuți mai sînt unii bărbați, își zise Mariana, dar nu-i nimic, asta prinde bine proiectelor mele.

— Nu pot fi supărată pe un bărbat seducător ca tine!

— Și deștept!

— Și modest! Porniră rîzînd spre salon și Marius își dădu toată osteneala să corespundă profesional. Examină conștiincios și făcu indicații precise și competente. Mariana era mulțumită.

Se întoarseră în cabinet și îl pofti să ia loc și îi servi o țigară.

— Nu fumez, mulțumesc, zise el puțin surprins de această atitudine a ei.

— Am fost azi pe la Dora Iancu!

— Cine mai este și asta?

— Iubita lui Păsculescu!

— A, interesant! Ce fel de femeie este? Frumoasă? Fatală?

— Aparent nu este nici frumoasă și nici fatală, dar nu știu cum o văd bărbații. Tu poate ai avea altă părere. În general nu este bine să ceri părerea unei femei despre altă

femeie, sau a unui bărbat despre alt bărbat. Descrierea e întotdeauna în defavoarea persoanei, în special femeile sînt necruțătoare...

— Tu poți fi și obiectivă!

— Încerc!

— Blondă sau brună?

— Șatenă, rece, stăpînă pe ea, totuși ascunzînd ceva, are un aer de mister, se pare că deține niște forțe cumva oculte.

— Interesant! Aș vrea s-o cunosc și eu!

— Eram sigură că o să spui acest lucru! Eu din păcate nu-ți pot face cunoștință cu ea...

— Eram și eu sigur că o să-mi răspunzi așa!

Mariana sesiză interpretarea pe care el o dădea răspunsului ei și decise să-i cînte în strună:

— Ai impresia că mă tem că o să te pierd? zise ea cu cel mai convingător aer de gelozie.

— Să nu-ți fie frică, o liniști el. Chiar dacă fac noi cunoștințe, nu le uit pe cele vechi!

— Mulțumesc de asigurare! Să știi că am să caut un prilej să te duc în cercul lor și să te văd de ce ești în stare! Să nu crezi că vei avea succes fulgerător, să te aștepți la cel mai total eșec!

— Chiar așa?

— Da, sînt convinsă că nu vei reuși să-i atragi atenția! E o femeie la care se ajunge greu.

— Voi încerca!

— Vezi să nu te îndrăgostești de-a binelea! E măritată și are și un copil și s-a mai sinucis unul din cauza ei!

— Pericolul atrage, tu știi asta! Am impresia că vrei să mă inciți!

Deștept băiatul, gîndi Mariana și răspunse:

— Te contrazici! Mai înainte m-ai acuzat de gelozie și acum îmi spui contrariul!

— Dacă stau și analizez bine, și cunoscîndu-te pe tine, cred că a doua acuzație este întemeiată. Tu nu poți fi geloasă, tu ești calculată în tot ce faci și zici! Spune drept ce vrei de la mine!

— Vreau s-o cunoști pe Dora, dădu Mariana cărțile pe față. Vreau s-o descifrezi ca pe o partitură muzicală. Eu n-am reușit și mă intrigă această femeie, care a jucat un rol în tragedia lui Păsculescu și nu cel mai mic.

— Puteai să spui de la început așa!
— Nu m-ai lăsat, îl acuză pe nedrept Mariana.
— Bine! Explică-mi însă ce anume ți se pare neobișnuit în povestea cu Păsculescu. O iubea pe această Dora, ea nu l-a iubit, și-a îmbrîncit nevasta, aceasta a căzut, s-a lovit și a murit. Ce vină are Dora? Așa și de tine se poate îndrăgosti un nebun și...
— Scutește-mă de rest! Am să-ți mai dau cîteva amănunte. Dora l-a încurajat, deși nu l-a iubit!
— O cochetă ca o mie altele, nu putea să prevadă ce întorsătură vor lua lucrurile!
— Suferea și ea în acest timp și nu știu de ce. Din cauza lui Păsculescu este exclus..., cred că nici nu-l stima, profesional în nici un caz nu dădea prea mult pe el.
— Știi ce scrie el în scrisoarea pe care mi-a trimis-o mie!
— Da, știu, că l-au dus colegii în spate. Circula însă părerea că este un cercetător de excepție, că l-au solicitat la un institut central. Eu am mai discutat și cu alții de la stațiune și se pare că nu era mare lucru de capul lui.
— Ca bărbat era bine și cred că avea succes la femei!
— La Dora n-a avut!
— Am să încerc și eu. Acum chiar doresc să o cunosc! Mariana îl privi gînditoare și el observă. Întrebă:
— Ce te uiți așa la mine?
— Mă întreb în ce costumație să te prezint Dorei!
— Nu înțeleg!
— Nu știu cum îți șade mai bine, în costumul tău de doc alb și cu calota asta pe cap, sau în haine negre și cu papion la gît. Gîndesc că în frac ai fi răpitor! Te și văd aruncînd cozile fracului și așezîndu-te picior peste picior, sau cu ele zburînd în vîrtejul unui dans...
— Să știi că nu am frac! Îmi lipsește din garderobă, dar am vreo trei uniforme date de sora șefă!
— S-ar putea s-o impresionezi mai repede așa! Ea nu vede prea des chirurgi!
— Ca tine, de pildă!
— Ca mine și ca alte femei care lucrează în spitale!
— Presupun că dacă eu merg în ținută de seară, tu vei arbora o rochie din alea lungi. Mă întreb cum ți-ar sta!
— Dacă ne decidem pentru această variantă, ne vom admira reciproc. Tu însă avînd o misiune de îndeplinit, și nu prea ușoară, cred că vei fi cu totul absorbit. Dacă scapi cu bine și nu te sinucizi, a doua zi ne vom comunica impresiile și vom vedea ce va mai fi de făcut.
— Cîteodată am senzația că mă crezi un prost...
— Nu, băiețaș!
— Nu-mi mai zice băiețaș și în general termină cu aerul acesta de profesoară. Sper că nu vrei să ne certăm iar?
— Deloc! Te rog să mă scuzi dacă fac pe mămica din cînd în cînd, deformare familială! Deși te supără acest lucru, trebuie să admiți că eu, ca mamă de familie, am mai multă experiență de viață decît tine și oarecum asta îmi dă dreptul să te tratez de sus.

Mariana își dădea seama că se află pe teren alunecos, încerca să dreagă lucrurile, dar le înrăutățea, observa cum pe fața lui se așterne iritarea și căuta cu febrilitate o ieșire. Situația fu salvată de o soră care o chemă la telefon. Mariana părăsi cabinetul sperînd că și el se va decide să plece. Marius Aldea însă nu se mișca de pe scaun. Cînd reveni, și întîrziase cît putuse de mult, îl găsi în picioare privind pe fereastră:
— Te rog să mă scuzi, zise Mariana.
— Nu-i nimic! Mă întreb de ce naiba ne certăm de cîte ori ne întîlnim, cu alte persoane care îmi sînt categoric antipatice nu mă cert niciodată, sînt politicos!
— Nu-ți mai bate capul! Sîntem două firi deosebite și este firesc să existe ciocniri, mai ales că nu ne cruțăm unul pe celălalt. Sîntem însă doi buni prieteni și ne stimăm reciproc. Mariana vedea efectul cuvintelor ei, se petrecea procesul invers, fața lui se însenina treptat și în fine îi apăru zîmbetul pe buze. Era fermecător și ce ușor era totuși de obținut, își zise Mariana, zîmbetul acesta și bucuria care iradiază din el. Ca un copil gîndi ea, dar se feri să-i mai spună acest lucru și se duse la dulap să-și scoată paltonul să se îmbrace de plecare.
— Deja pleci?
— Bineînțeles! Tu ești de gardă, dar eu ce mai caut la această oră în spital? N-am nici o urgență, deci nici o justificare, acasă mă așteaptă ai mei.

O ajută să se îmbrace fără să mai spună nimic. Ca să rupă tăcerea, Mariana zise în timp ce își aranja căciula în mica oglindă de deasupra chiuvetei:

— În concluzie, pregătește-ți hainele de seară și la prima ocazie ivită te anunț și mergem în societatea lor.

— Am înțeles!

Ieșiră împreună din cabinet și se despărțiră la scară ca niciodată de prieteni.

18

Abia de 1 Mai cercetătorii stațiunii experimentale o invitară pe Mariana să petreacă împreună cu familiile lor, cele două zile libere la o cabană din munți. Închiriaseră de fapt două cabane la două sute de metri una de alta, fiindcă erau șapte familii, cabanele aveau cîte patru camere și către prînzul primei zile, mașinile lor, cu portbagajele încărcate cu tot ce își imaginaseră că le-ar putea fi util, soseau una după alta, întîmpinate de cei deja cazați. Nu erau la prima lor ieșire de acest gen, se cunoșteau așa de bine, de mult timp se stabilise în grupul lor un fel de diviziune a muncii, astfel încît cei ce sosiseră primii aprinseseră un foc, începuseră pregătirea mesei. Bărbații strîngeau crengi uscate, aranjau friptura la proțap, femeile așezau mesele scoase din camere, copiii transportau cele necesare de la mașini. În agitația generală, Mariana putu cu greu să anunțe sosirea a încă unui invitat și Marius Aldea se văzu nevoit să se prezinte singur.

— Stai pe lîngă bătrînul acela, îi zise Mariana în fugă, este un profesor de la un institut central, bătrîna este nevasta lui. Ține-le de urît, pînă aranjăm noi totul.

— Care este faimoasa Dora?

Mariana care tocmai spăla salata la fîntîna de lîngă cabană, îl improșcă din greșală cu apă și îi zise:

— E în grupul de lîngă foc, ghicește care se potrivește cu ce știi tu despre o femeie fatală!

— Bătrîna nu este, fetița aceea nu poate fi, cea solidă nu are aer de eroină, poate aceea cu pantaloni albaștri?

— Ai ghicit, dar n-a fost greu, ai mers prin excludere. Ce impresie îți face?

— Nițel cam băiețoasă, cu părul scurt și slabă!

— Nu este genul tău?

— Nu prea!

— Fă efortul și închipuie-ți că este femeia visată de tine! Du-te în grupul lor și fă-te util!

— N-ar fi mai bine să mergi cu mine și să mă prezinți?

— Ce, băiețaș? Ți-e frică și trebuie să meargă mămica cu tine de mînă?

— Fără ironii! În casă cînd mi-am dus bagajul, m-am prezentat singur, dar aici, nu mă mai simt în stare s-o fac! E... penibil! De fapt, tu m-ai pus în această situație...

— Cu consimțămîntul tău, presupun că ești major! Nu te-am răpit, ca dovadă, privește-ți mașina, pe care singur ai condus-o pînă aici, conștient sper, nu în stare de confuzie mintală!

— Pentru ceilalți sînt invitatul tău!

— Ferește-te să spui așa ceva, că intră la idei soțul meu!

— E și mai bine! Sînt invitatul nimănui!

— Nu-ți fă probleme inutile! În zarva asta nu se mai știe cine pe cine a invitat, nu-ți cere nimeni explicații, intră în grupul lor și comportă-te ca la tine acasă!

— O să încerc, nu am altă ieșire!

— Acum gata, du-te la datorie, ajunge cu sfiala și cu lamentările!

Marius își aprinse o țigară și se îndreptă spre grupul de lîngă foc, Mariana care terminase de spălat salata se duse la masă, unde trebuia s-o așeze pe farfurii. În timp ce mîinile ei îndemînatice lucrau, urmărea pe Marius Aldea care pătrunsese în grup și intrase în vorbă cu bătrîna, așa cum îi sugerase ea.

— Pentru copii, să punem o masă separată, propuse o femeie, mamă a doi țînci care se mișcau odată cu ea în jurul mesei.

— Da, e o idee bună, sînt destul de mulți și cei mai mari vor prefera să fie singuri, fără părinți.

Marius terminase sau aruncase țigara, se aplecase deasupra focului și întorcea friptura împreună cu soțul Dorei. A intrat în rol băiatul, gîndi Mariana și căută din priviri pe Dora. Aceasta nu participa la pregătiri, face pe prințesa, își zise Mariana și un moment fu chiar iritată de constatarea că ea și-a stricat manichiura cu salata în timp ce

Dora privește ca la spectacol. În sfîrșit, își înfrînă pornirea, dacă așa se obișnuiește în grupul lor, eu sînt o străină, nu pot face nici o obiecție.

— Cîte platouri cu icre sînt? Trebuie să le împărțim în farfurii mai mici ca să fie mai ușor de servit, propuse din nou o femeie.

— Mai are în mașină careva farfurii?, întrebă Gertruda cu voce tare ca să fie auzită probabil și de Dora.

Soțul acesteia se desprinse de grup, desigur primise dispoziții să o facă, se îndreptă spre o mașină și scoase din port-bagaj un teanc de farfurii din plastic pe care le aduse la masă.

— Dora totdeauna face așa, nu dă tot ce are de la început, ca toată lumea, veni critica Gertrudei.

— De aceea ai strigat tu, ca să audă ea?, întrebă Mariana mai mult ca să-i facă plăcere Gertrudei.

— Nu e zgîrcită, dar nu-i place să se amestece nici ea nici lucrurile ei, dacă se poate. E o femeie mai rece, dar bărbatu-său e un om admirabil din toate punctele de vedere!

— V-am văzut odată dansînd împreună, vă potriveați foarte bine!

— E un bun dansator și și mie îmi place! Sîntem singurii care nu obosim pînă dimineața. Într-o ocazie am dansat numai noi o noapte întreagă, am dat un fel de spectacol pentru ceilalți. Eram mai tînără cu vreo trei ani și mai slabă. Acum nu știu ce să mai fac, dar mă îngraș fără să mănînc prea mult. Spune-mi nu există un tratament...

— Există, dar e periculos. Cel mai bine ar fi dacă ți-ai educa voința să nu mănînci prea multă pîine!

— Nu pot, am încercat!

— Așa mi se răspunde mereu!

— Tu ai putea? Fă proba și pe urmă să vorbești! E foarte greu, voi cei slabi, care vă puteți permite să mîncați orice bunătăți doriți, nu mă imaginați ce cereți...

Eu nu-ți cer, scumpo, gîndi Mariana, aș fi fericită dacă ai uita că sînt medic și nu m-ai sili să transform și această zi, în zi de consultații. În grup se produseseră schimbări, acolo, lîngă foc. Marius își începe atacul, observă Mariana. Acesta stătea pe un trunchi împreună cu Dora. Băiețașul știe bine lecția, a reușit să o atragă deoparte. Ce n-aș da, să pot auzi ce-i spune, își zise Mariana și se întoarse spre Gertruda care o întrebase ceva.

— Poftim? o făcu ea să repete.

— Te-am văzut că ești preocupată și te-am întrebat unde te gîndești. Știu că la o astfel de întrebare, de obicei se răspunde cu o minciună...

— A, nu, de ce să mint... Oare e destulă pîine tăiată? Cînd eram gînditoare, număram persoanele și calculam cîte felii trebuie.

— Se usucă dacă rămîne, vom mai tăia pe parcurs, opină Gertruda.

Dora și Marius vorbeau destul de interesați de cele ce-și spuneau și nu dădeau nici o atenție persoanelor din jur. Iancu se ocupa îndeaproape de friptură înconjurat de cîțiva copii, profesorul cel bătrîn plecase din nou după crengi, soția lui își scosese un baschet din picior și continua să se descalțe, probabil intenționa să facă plajă, deoarece își adusese o saltea pneumatică, pe care o plasase departe de foc și în plin soare.

— Unde sînt ceilalți bărbați?

— În spatele cabanei, se uită la motorul mașinii noastre și discută. Poți să-i vezi pe fereastră, dacă îți este dor de ei!

— Nu știam unde dispăruseră. L-au lăsat pe profesor singur, n-ar fi bine să-i facem atenți? propuse Mariana. Se sperie însă imediat de cele zise de ea însăși. Dacă năvăleau ceilalți, se strica liniștea de care aveau nevoie cei doi, Marius și Dora, ca să discute nestingheriți.

— Nu încerca, că nu reușești! Cînd este vorba de mașini, uită și de foame. Nu sîntem gata cu masa și nu ne strică să fim lăsate în pace!

Dora probabil consideră că din moment ce soțul ei pregătește friptura, ea nu mai are nici o obligație, sau poate că e invers, el face treabă ca să o acopere pe ea, să nu fie criticată de ceilalți, gîndi Mariana. Riscă o întrebare:

— Soțul Dorei este tot așa de gospodar și acasă?

— Este foarte priceput și îi place să se bage în bucătărie. Dora îl lasă. Pe mine, drept să spun, m-ar deranja.

— Dacă lui îi face plăcere poate mai multă ca ei...

— Și ea se pricepe cînd vrea...

— Cred că nu i se întîmplă prea des!

— Văd că te preocupă Dora, ești cu ochii numai pe cei doi! Scuză-mă că te întreb, cu tine a venit chirurgul?

— Nu, a venit singur, cu mașina lui!

— Dar tu l-ai invitat! Nu, să știi că ai făcut foarte bine, dacă îți face plăcere poți invita pe oricine în grupul nostru, nu o lua ca un reproș, eram numai curioasă. Am impresia că purtarea lui te decepționează.

— Oarecum...

— Nu este nevoie să-mi spui mai mult!

— Gertruda, nu-ți imagina cine știe ce, sîntem prieteni, este adevărat, credeam că este util să mai aveți o cunoștință medic...

— Da, înțeleg, înțeleg, mori de grija noastră, zise Gertruda rîzînd. Cum de nu mi-am închipuit!

Mariana o privi cu ciudă, incapabilă să găsească o explicație mai ușor de crezut. Și culmea, gîndi ea, acum nici nu pot să mă mai uit ce fac cei doi, sînt sub supraveghere și eu.

— Cum stăm fetelor cu masa, mai aveți mult? Vocea lui Mihai Tomuș răsună veselă la început și apoi parcă se frînse.

— Vezi în ce stadiu este friptura, noi sîntem aproape gata, îl expedie Gertruda, care ar fi continuat convorbirea cu Mariana. Aceasta însă, îl privea pe Tomuș, care rămăsese nemișcat, cu ochii la cei doi, de pe trunchiul de lîngă foc. Dora și Marius Aldea discutau cu însuflețire și nu se uitau în jur. Mariana observă că Tomuș este foarte palid, un moment vru chiar să-l întrebe dacă nu cumva se simte rău, dar acesta întoarse capul și zise:

— Cine e cetățeanul de lîngă foc?

Mariana observă că evită să pronunțe numele Dorei și se făcu că nu pricepe la cine se referă. Tomuș preciză, iritat:

— Cel care este așezat pe copac, pe ceilalți se înțelege că-i cunosc, foarte ciudat că mai întrebi!

— Acela tînăr este un chirurg, invitatul Marianei, interveni Gertruda care revenise pe terasă cu niște pahare.

— În regulă, zise Mihai Tomuș, îndreptîndu-și privirea spre nevasta lui, care îi făcu un semn nu prea discret, să tacă. După un moment de ezitare, se îndepărtă de terasă, fără să se apropie de grupul de lîngă foc, își făcu de lucru la fîntînă, își aprinse o țigară și, în sfîrșit, cu pași leneși se duse la soția profesorului.

— Friptura e gata, răsună vocea inginerului Iancu, soțul Dorei.

— Și noi am terminat cu aranjatul mesei, dădu replica Gertruda de pe terasă. Chemați lumea la ospăț!

— Nu mai așteptăm? Mai sînt trei familii de venit, zise una din femei, dar Gertruda nu era dispusă să lase să se răcească friptura, de dragul unor oameni nepunctuali.

— Mămică ce găsesc, cînd voi veni! Să se învețe minte! Cu mine nu le merge!

Ea, ca soție de director, se considera gazdă, deși fiecare își plătise partea și își adusese în port-bagaj proviziile pentru cele două zile. Mariana era ea însăși de părere să nu aștepte, dar nu vroia să întrerupă discuția dintre Dora și Marius, în plus, îl observa încă și pe Tomuș, căruia îi pierise foamea probabil subit, fiindcă vorbea acum cu soția profesorului și nu dădea nici o atenție celor spuse mai înainte de Gertruda și Iancu despre masă. Nu se oferi deci să-i anunțe pe cei din spatele vilei și continuă să-și facă de lucru cu niște șervețele.

— Mariana, cheamă te rog tu pe soțul tău și pe ceilalți, veni porunca Gertrudei.

— Cîți sîntem?, temporiză Mariana.

— Patru familii și doi burlaci. Copiii nu-i mai număr, ei sînt separați. Știi că am invitat-o și pe fata lui Păsculescu, dar n-a vrut să vină.

Profesorul și inginerul Iancu se apropiau de terasă și pe salteaua ei pneumatică soția profesorului se încălța în bascheți, vegheată de Mihai Tomuș.

— Bărbatul tău este foarte atent cu bătrîna, comentă Mariana.

— Ei sînt invitații noștri de onoare, oameni situați bine, instruiți, au călătorit mult...

— Îl ajută pe soțul tău în probleme profesionale, cred, spuse Mariana observînd că și Dora și Marius s-au ridicat și pornesc spre vilă.

— Nu-l poate nimeni ajuta pe Mihai, răspunse Gertruda; el face numai după capul lui. E foarte mîndru și încăpățînat.

Cineva, probabil un copil, anunțase și pe cei din spatele vilei și acum urcau pe rînd cele cîteva trepte și se așezau la masă. Mariana stătea deoparte și observa în continuare reacțiile directorului, ale Dorei și chiar pe ale lui Marius.

— Tovarășul director în capul mesei, propuse cineva.

— Ține-ți gura, spuse încet Tomuș, îl punem pe profesor acolo!

Profesorul fu condus, apoi soția lui, Mihai Tomuș nu se așeza, o văzu pe Mariana și se grăbi să o plaseze lîngă

soțul ei, apoi îl luă de braț pe Marius și îl sili să ia loc în dreapta Marianei, așezîndu-se în sfîrșit și el alături de acesta. Dora era undeva în partea opusă a mesei, în stînga soției profesorului și în dreapta soțului ei. Perfect aranjat, gîndi Mariana. Nu s-a făcut nimic la întîmplare, am văzut cu ochii mei, chestia se complică.

Se făcuse seară și deși era destul de rece, vroiau cu toții să facă o plimbare prin mica stațiune care deși era frecventată de cîțiva ani de ei tot nu se săturau să-i admire priveliștele, la toate orele zilei și în orice anotimp. Ieșiseră pe rînd din vile, pe măsură ce se echipau, după scurta odihnă de după-masă și grupurile se răzlețeau imediat ce se depărtau de cabane. Mariana, care se retrăsese de la ospăț pe la orele patru și încercase în zadar să-și facă siesta în camera care le fusese rezervată, situată chiar lîngă terasă, obosită de gălăgia care ținuse tot timpul, simțea nevoia acută de liniște, astfel încît fu printre primii gata de plecare. Soțul ei se dusese cu copiii la cabana centrală după vederi și obiecte de artizanat. Marius nu dădea nici un semn că ar avea să-i spună ceva și nici nu se vedea, astfel că Mariana se văzu nevoită să intre într-un grup în care nu prea cunoștea lumea. Mergea tăcută și mulțumită că nu e solicitată în convorbire, privea munții din zarea depărtată și savura prospețimea aerului și a verdeții.

— Ești indispusă, draga mea, i se adresă Gertruda care îi ajunsese și o prinse de braț.

— Nu, sînt puțin obosită, răspunse Mariana zîmbind.

— De ce n-ai rămas la cabană?

— Îmi face bine plimbarea, te asigur!

Gertruda părea că se îndoiește, dar nu mai zise nimic, privi însă în urmă și trecu în revistă grupul în căutarea cuiva anume. Mariana știa la ce se gîndește, nu mai încerca să o convingă că se înșeală fiindcă își dădea seama că n-ar face decît să-i întărească bănuielile. Căută un subiect de convorbire.

— A fost reușită masa, pînă la urmă au sosit toți, vremea a fost splendidă, să sperăm că și mîine va fi o zi la fel de frumoasă!

— De dimineață facem o excursie, urcăm pe munte.

— Admirabil, copiii vor fi fericiți.

— Cel puțin ei să se simtă bine, zise Gertruda cu un oftat.

— Tu nu te bucuri, ai ceva neplăceri, o întrebă de data asta Mariana pe Gertruda, privind-o cu interes trezit subit.

— Tomuș este nervos și cînd este așa nu mai pot vedea nimic în roz.

— Ce i-a venit?

— Nu știu, de dimineață cînd am pornit era foarte vesel, a glumit tot drumul pînă aici, acum însă nu mai are chef de nimic.

— E obosit și el, petrecerile istovesc mai rău ca munca.

— Poate să fie și asta, dar la el se manifestă cu iritare, cu reproșuri și chiar cuvinte jignitoare.

— Cînd e în toane rele, lasă-l singur, nu te expune!

— Așa am și făcut! Mă întreb însă cu ce am greșit de trebuie să suport astfel de scene, atît de dese și neașteptate.

— Dacă ai soț director, ai și neplăceri. Nervii lui sînt suprasolicitați și se descarcă pe tine, la serviciu nu are voie, nu-și poate permite.

— Îmi dau seama. Înainte de a fi director nu era așa, într-adevăr! Am trăit foarte bine mulți ani, acum însă adesea e de nesuportat, ți-am mai spus eu!

— Da, îmi amintesc, și repet că trebuie să fii înțelegătoare, să eviți să te manifești și tu în același fel cu el.

— Cît o să mai pot!

— Gertruda să nu faci prostii! Te rog un lucru! Lasă-mă să te ajut, cînd treci prin momente grele, vino la mine și nu acționa înainte de a ne sfătui. Îmi promiți?

— Nu depinde numai de mine! Ți-am spus că și el mă suportă greu!

— Tu să te convingi de un lucru, că nu trebuie cu nici un preț să-ți strici căminul. Să nu-ți uiți copilul care are nevoie de tată, este mare și . . .

— Mi le spun și eu toate astea!

— Și casa ta, așa de frumos aranjată!

— Mă simt uneori așa de singură în ea, îmi e urît. Uneori regret micul apartament în care venea adesea și mama.

— Poate să vină și aci unde stai acum!

— E mai greu. Acolo mama locuia pe același palier cu noi. Și nici nu vreau să o chem, nu țin să știe că sufăr, ar durea-o și pe ea, la ce bun să-i tulbur bătrînețile cu necazurile mele.

— Ai perfectă dreptate. Te înțeleg și aș vrea să-ți pot fi de folos.

— Îmi ești. După ce vorbesc cu tine sînt mai liniștită un timp, mai răbdătoare, mai sper că totul va trece și vom reveni la viața de mai înainte de a fi director.

Mariana suferea și ea pentru Gertruda. În liceu se cunoscuseră puțin, de cînd deveniseră prietene, o îndrăgise pentru sinceritatea ei, căldura sufletească, încrederea pe care o manifesta de cîte ori se întîlneau. Ar fi vrut să aibă puteri de vrajă, să schimbe totul, să-i redea fericirea. Spera că este adevărat, că se liniștea după convorbirile cu ea. Mariana intenționa să nu o lase să facă un gest necugetat, mai ales că acum îi încolțise în suflet ideea că tot Dora este de vină. Trebuia să mai verifice, adesea deducțiile ei nu erau juste. Ceea ce observase în cursul acestei zile putea fi interpretat în defavoarea Dorei: Tomuș îi făcuse impresia unui om preocupat să o păzească pe aceasta de Marius. Aici să fie oare sursa necazurilor Gertrudei? Cînd Dora i-a spus de acele serenade la telefon, din greșeală a lăsat-o pe Mariana să afle că ea se aștepta la serenade de la mai mulți, sau cel puțin de la doi.

Mergea fiecare cu gîndurile ei, priveau în jur, dar nu vedeau, mintea era preocupată de probleme grave, se depărtaseră de ceilalți și le făcea bine această singurătate. Tăceau. Și Mariana își aminti de plimbarea lor prin frunzele veștede, în toamnă, cînd Gertruda îi vorbise pentru prima dată de necazurile ei. Se schimbaseră multe de atunci. Păsculescu murise, aflase lucruri noi în legătură cu el și cu Dora, dar mai ales, se atașase de Gertruda. Atunci spovedania ei o obosea, suporta greu nevoia acesteia de a împărtăși cuiva suferințele, și se părea că Gertruda exagerează, amănuntele pe care i le dădea o enervau. Astăzi suferea cu ea, era gata s-o ajute, era revoltată cumva că soarta o pusese pe Gertruda în competiție cu Dora, competiție din care totdeauna soția pierde, oricît ar fi de bună, își zise Mariana. Bine că cel puțin nu bănuiește nimic, Tomuș n-a avut cruzimea să-i spună, dacă totul va trece, va uita mai ușor.

Cineva o strigă pe Gertruda și se întoarseră, observară un nou grup, le ajunsese din urmă și în el era și Marius Aldea.

— Să-i așteptăm, zise Mariana, cu intenția de a vorbi cu Marius. Era torturată de curiozitate. Gestul ei aduse un zîmbet pe buzele Gertrudei.

— Cum vrei tu, răspunse ea.

Fiindcă și așa se știa bănuită, Mariana se decise să profite de ocazie și îi spuse Gertrudei:

— Fii drăguță și fă în așa fel să pot sta cu Marius Aldea de vorbă măcar un sfert de oră!

— Am să încerc, promise Gertruda, va să zică nu m-am înșelat!

— Am să-ți povestesc eu o dată, nu e ce crezi, zise Mariana, dar vezi cum mă ajuți, să nu observe toți că vrei să ne lași singuri!

— Să sperăm că mă voi pricepe, nu trebuie să vă depărtați prea mult, dacă vrei să nu bată la ochi, mergeți cu un pas înaintea sau în urma noastră. Nu va putea auzi nimeni ce vorbiți, voi avea eu grijă să nu tac deloc și să nu-i las să asculte cumva.

— Mulțumesc!

De fapt Mariana regreta că nu avusese răbdare pînă vor putea vorbi nestingheriți și fără suspiciuni. Ar fi dorit un loc liniștit și timp suficient, să poată analiza amîndoi cele ce-i va relata Marius. La repezeală și cu acest grup în spate, nu va putea fi atentă și nici el nu-i va povesti probabil totul, va uita unele lucruri, unele cuvinte și gesturi și nu trebuia omis nimic. Această Dora, dacă este adevărat că acum cochetează cu Tomuș, așa cum a făcut cu Păsculescu, și este în perspectivă să mai distrugă o familie, după ce a distrus una, trebuie demascată și pusă la stîlpul infamiei. Mariana o ura în acest moment, deși personal nu-i făcuse nimic. Din cauza ei, gîndea Mariana, mă expun unor bănuieli acum și m-am mai expus și în alte ocazii, tot datorită ei.

— Nu vă e frig? Mie mi-au înghețat mîinile, n-am buzunare, n-am mănuși, zise o femeie din grup.

— Vino la mine să te încălzesc, uite, îți dau șalul, fă-ți un manșon din el, propuse Gertruda mereu în rol de gazdă atentă.

— Bună idee, mulțumesc, dar ție nu-ți trebuie șalul?

— Mie nu mi-e frig, m-am acomodat.

Gertruda o luase de braț pe una din femei și profitînd de o îngustare de teren se înșirară cîte doi, Mariana rămînînd cu Marius ultimii.

— De cînd aștept să vorbesc cu tine, zise ea în șoaptă, ceilalți nu erau prea departe.

— Da? De ce? întrebă chirurgul mirat.

— Cum de ce? Vreau să știu ce ați vorbit!
— Nimic deosebit!
— Marius nu fă pe misteriosul și pe discretul cu mine. A fost vorba că îmi spui tot ce discutați!
— N-am discutat nimic special, îți repet!
Mariana încerca să nu-și piardă calmul:
— Despre ce ați vorbit?
— I-am povestit cum a murit Irina Păsculescu și i-am spus și de scrisoare, de bănuielile mele...
— N-ai omis nimic! Bravo! S-a priceput să te tragă de limbă și eu care speram s-o descoși tu...
— Ce ai cu femeia asta? De ce n-o lași în pace?
Mariana simțea că explodează de indignare:
— Te-a dat gata și pe tine! Te-a convins, ți-a băgat în cap tot ce i-a convenit, încă o dată bravo! De asta te-am adus aici!?
— Tu m-ai adus? Parcă ziceai că am venit singur! Și, apropo, nu mă mai dădăci că m-am cam săturat!
Ceea ce se întîmplase cu Marius depășea puterea de înțelegere a Marianei, furia o orbea, încerca să se stăpînească, să nu dea drumul la cuvinte, dar fără voia ei îl copleși cu o ploaie de insulte:
— Papă-lapte ce ești, te-a cucerit, te-a făcut praf! Nu i-a trebuit mai mult de un sfert de oră ca să te dea gata, ce fel de femeie o fi, cerule, de nu rezistați nici unul? Cînd ai să te arunci înaintea trenului am să joc de bucurie, așa meriți! Ai venit aici cu intenția să o cucerești tu și ai picat ca o muscă în lapte! Cum de au avut încredere în tine?
— Ce te-a apucat dragă, drept cine mă iei? Sînt bărbatu-tău să-mi faci scene? Ești ridicolă!
— Sînt, ai dreptate, dar tu m-ai pus în situația asta! Tu ai venit la mine cu povestea lui Păsculescu și m-ai rugat...
— Povestea lui Păsculescu s-a încheiat cu moartea lui. Ce mai vrei? De ce o persecuți pe biata femeie cu curiozitatea ta morbidă...
Nu, Mariana nu mai putea suporta, surpriza de a-l găsi total schimbat, furia, indignarea pe care o simțea cînd se vedea pe neașteptate acuzată tocmai de el, depășiseră limitele răbdării, nu mai găsea cuvinte să-l lovească și nici să se apere, se înăbușea pur și simplu dacă mai continua. Întoarse spatele și o porni singură spre cabană, fără să mai gîndească că ceilalți au observat poate cearta lor și interpretează faptul cu totul altfel decît era în realitate. Într-adevăr grupul se oprise și o privea cum se depărtează. Marius se alăturase cetei, dinspre vilă se mai zăreau trei persoane și abia cînd îi văzu realiză Mariana greșeala comisă. Potolită de mersul rapid, avu puterea să se oprească și să spună că a uitat probabil radiatorul în priză și se duce să verifice. Sperînd că a fost crezută cel puțin de aceștia, care n-o văzuseră certîndu-se cu Marius, se apropie de cabană, intră în cameră și se culcă pe pat extenuată.

Deschisese fereastra care dădea spre terasă, se învelise cu două pături călduroase și încerca să-și facă ordine în gînduri și să se liniștească. Își stricase seara, după discuția cu Marius, era sătulă de toți și de toate, era obosită și trupește și psihic. Somnul i-ar fi făcut bine, dar ceilalți nu vor întîrzia să apară și din nou va fi gălăgie, vor veni și copiii, va trebui să le dea cina, inutil să încerce să adoarmă. Va începe pregătirea mesei de seară, ar putea să pretexteze că o doare capul și să se sustragă, dar gestul ei ar fi interpretat și comentat, era mai bine să intre în grupul femeilor și să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. De fapt ei nu i se întîmplase mare lucru; că Marius se lăsase sedus de Dora, era treaba lui, cît despre Gertruda, va face pentru ea ce se poate, nimeni nu-i cerea imposibilul.
Liniștea cabanei fu tulburată de niște pași care se apropiau. Mariana distinse vocea Dorei și a lui Mihai Tomuș.
— N-a venit încă nimeni, toate luminile sînt stinse, spuse bărbatul și se auzi dușumeaua de scîndură a terasei scîrțîind sub picioarele lor.
Mariana se felicita că nu a aprins lumina și că geamul este deschis. Cei doi se așezaseră după toate probabilitățile chiar sub fereastra ei și tăceau. Admiră natura, gîndi Mariana.
— Vrei o țigară? întrebă încet Tomuș cu o voce pe care nu i-o cunoștea, caldă și parcă mai tînără își zise Mariana, fără duritatea obișnuită.
— Mulțumesc! Vocea Dorei, era abia șoptită, ușor tremurată. I-o fi frig? O fi îmbrăcată subțire, se întrebă doctorița.
— Dora!
— Te rog, taci!

Ei, nu, de ce să tacă, lasă-l să vorbească, vreau să aud și eu, știu că nu este frumos și ar trebui să tușesc, să vă fac atenți că nu sînteți singuri, dar mi-e teamă s-o fac, este prea tîrziu acum. Dacă tot mi-am încărcat conștiința, cel puțin să-mi lămuresc unele nedumeriri.

— Băiat simpatic chirurgul, nu?

— Cam copilăros, răspunse Dora prompt, mi-a povestit cum a operat-o el pe biata Irina, destul de încrezut și cam fanfaron.

Mariana ar fi dat mult ca Marius să poată auzi cum îl caracterizează Dora, simțea o mare satisfacție și ar fi felicitat-o în altă împrejurare pentru talentul ei de psiholog.

— Credeam că-ți place, este băiat tînăr și frumos, este și chirurg, femeile sînt atrase de astfel de bărbați.

— Fii sigur că pe mine m-a lăsat rece!

Tăcere. Mariana abia mai respira de teamă să n-o simtă cei doi. Ar fi vrut să se întîmple ceva, să vină careva și să întrerupă scena de pe terasă. Dacă ar avea curaj acum să iasă și să le spună, ce să le spună?

— Ce mînă caldă ai!

— Am mănuși groase, nu suport frigul la mîini. Vocea Dorei tremura, dar nu de frig.

— Noaptea trecută am visat să mergeam de mînă și uite că visul mi s-a împlinit. Încotro ne duceam nu-mi dădeam seama, dar la un moment dat a apărut cineva, nu mai țin minte cine, vroiam să-mi trag mîna și nu puteam, știi cum este în vis, vrei să faci o mișcare și nu poți. M-am speriat și m-am trezit!

— Vise de noapte. Am citit că nu au nici o semnificație!

— Semnificație poate nu au, dar visăm totdeauna în legătură cu preocupările noastre. Dacă stai și analizezi găsești de ce am avut un astfel de vis. Teama noastră permanentă . . .

— Dacă s-ar găsi un medicament să ieșim din această stare cu ajutorul lui, să fim iarăși liniștiți!

— Nu cred că l-aș lua!

— Îți place să te chinui?

— Fără acest chin viața nu ar avea nici un haz!

Dacă mai durează mult cred că țip, își zise Mariana. Pe unde naiba umblă ceilalți și proștii ăștia doi nu văd că în spatele lor fereastra e deschisă? Mă silesc să le ascult șoaptele, cine știe ce va mai urma, cum să ies din

această situație nenorocită? Uitase că dorise să tragă cu urechea, sau se așteptase la altceva, oricum nu era convorbirea pe care o credea ea posibilă între cei doi. Dora nu cocheta, Tomuș avea o tonalitate a vocii care îi făcea rău Marianei. Era cumplit de sigură înainte că o va putea ajuta pe Gertruda. Acum își dădea seama că nici nu poate și nici nu e nevoie să intervină ea. Orice amestec din afară în povestea celor doi, n-ar face decît să strice.

Cu infinite precauțiuni, Mariana își puse perna în cap, să nu mai audă. Timpul se scurgea foarte încet pentru ea, pentru cei doi probabil zbura. Se trezi că simte o deosebită milă pentru ei, ca și cum ar fi fost niște bolnavi. Probabil cuvintele Dorei m-au făcut să gîndesc așa. Ar vrea să ia medicamente să scape de aceste sentimente. Mie îmi cerea somnifere. Nu doarme, suferă, își face reproșuri, dar nu poate îndrepta nimic. Este tare, totuși, nu se dă în spectacol. Merită admirație. Își aminti de Marius, de felul cum a fost cucerit de Dora. Îl înțelegea acum și pe el. Și ce crudă am fost cu amîndoi, gîndi Mariana, ce convinsă că fac bine! N-aș fi crezut să-mi schimb așa repede părerea. Dar Gertruda, ce se va întîmpla cu ea? I-am promis sprijin, dar ce se poate face, cum se poate rezolva o astfel de situație? Numai timpul, timpul va reuși să calmeze pasiunile, să vindece rănile.

Cînd se auzi deschizîndu-se ușa cabanei se trezi și Mariana din somn. Pe terasă nu mai era nimeni, afară se auzeau voci vesele, totul intrase în normal. Ce bine ar fi fost dacă scena de pe terasă ar fi fost un vis, își zise Mariana și se dădu jos din pat. Nu voia să spună că a dormit, trebuia să iasă pe nesimțite afară și să apară de undeva, ca după o plimbare de una singură. Un copil deschise ușa camerei, văzînd întuneric nu intră. Mariana pîndi pașii care se depărtau și ieși repede pe terasă. Privi spre foc și îi văzu pe toți așezați în jurul lui, cu excepția soțului ei care stătea în picioare și privea neliniștit în toate direcțiile, desigur așteptîndu-o pe ea. Ar fi fost imposibil să iasă din vilă fără să fie zărită de el, intrarea în cabană era foarte bine luminată. Se retrase în sala din mijlocul vilei și, privind mereu spre foc, ajunse la geam și îl deschise. Nu era prea sus și se decise să sară pe fereastră. Încălecă pervazul și se lăsă să alunece de-a lungul zidului, pînă ce tălpile atinseră pămîntul. Își scutură pantalonii de eventuale urme de praf și ocrotită de întunericul ce dom-

nea aici, făcu un ocol și se angajă pe șoseaua ce urca la mică distanță de cabană. Cu pas obosit, ca după o lungă plimbare, apăru în cîmpul vizual al celor din jurul focului. Imediat soțul ei se detașă de grup și îi ieși înainte:

— Unde ai întîrziat atît, draga mea? Eram îngrijorat! spuse el.

— M-am plimbat.

— Singură?

— Se poate și așa!

— Ești supărată de ceva?

— Nu, dar a fost atîta gălăgie după-amiază, din camera noastră știi bine că se aude totul, încît simțeam mare nevoie de liniște. Am încercat să mă plimb cu un grup, dar începuseră să vorbească de boli și i-am lăsat. Nu mă simțeam în stare să mai dau consultații și aici.

— Cine te solicita?

— Gertruda cu probleme de siluetă...

— Îmi pare rău că nu te-am luat cu mine și cu copiii...

— V-ați distrat bine?

— Copiii s-au amuzat, eu mai puțin. Am cumpărat niște fleacuri și multe ilustrate pentru colecția lor.

— Mă bucur...

Ajunseră la foc și Mariana fu atentă la felul cum erau așezați ceilalți. Își căută din ochi un loc.

— Credeam că te-a răpit cineva. Unde ai umblat atîta timp? Soțul tău era să dea alarma la cabana centrală, zise Gertruda care, probabil, fusese îngrijorată cu adevărat.

— Îmi pare rău că v-am dat emoții! Mie îmi place să mă plimb și singură. Pe aici nu sînt lupi sau alte fiare sălbatice și nici tîlhari, nu văd de ce m-aș fi temut!

— Pînă unde ai fost? insistă Gertruda, total deplasată, crezu Mariana. Tocmai prietena mea îmi creează greutăți...

— Este mai jos o troiță și lîngă ea o bancă, preciză Mariana. Văzuse și troița și banca cînd urcaseră cu mașina spre cabană.

— Cam departe doctorițo, remarcă Tomuș. Mariana nu-și dădu seama dacă o crede sau nu că a fost tocmai acolo.

I se făcu loc pe un trunchi, atenția tuturor era acum îndreptată spre bețele în care înfipseseră cîrnați și pe care îi prăjeau în flăcările ce se ridicau din crengile așezate ca pentru un rug.

— Mîncăm cu toții aici!, propuse Gertruda. Ce ziceți, fetelor? Scăpăm de vase și de aranjatul mesei!

— Excelentă idee, răspunse altă femeie.

— Atunci să aducem ceva de băut, pîine și ce mai servim la cină!

Mariana se ridică și plecă spre cabană cu alte femei, mulțumită că totul s-a desfășurat bine, că a intrat în grup, că n-o bănuiește nimeni. Își simțea sufletul ușor și era plină de bunăvoință cu toată lumea. Hotărî să aducă la masa comună prăjiturile pe care le pregătise cu multă grijă pentru copii și să sacrifice și o sticlă de băutură fină.

— Dora, tu ești prea categorică, spuse un cercetător în momentul cînd Mariana se reîntoarse la foc.

— De ce? Fiindcă nu fac concesii? Tonul Dorei era cu totul altul, sigur și tranșant. Parcă nu mai e aceeași femeie, își zise Mariana.

— Te crezi cel mai mare cercetător din sud-estul Europei!

— Crede-te și tu, dacă poți!

— Uiți că n-ai lucrat singură?

— Nu uit. Tu se pare că uiți unele lucruri!

— Că m-ai luat în colectivul tău?

— Și asta dacă vrei...

— Hai, nu vă certați acum, lăsați că o s-o faceți cu mai mult spor la noi, la stațiune, aici vă mai aud și cei dinafară.

— Spune și tu Mihai, se adresă lui Tomuș cercetătorul vădit supărat, nu este cazul să fie mai modestă? Nu zic că n-au fost ideile ei, nimeni nu-i contestă meritele, dar faptul că a luat un premiu internațional ar trebui s-o facă mai mare sufletește, să nu ne amintească de zece ori pe zi acest lucru.

— Nu strică să ne amintească, ne ambiționează, răspunse directorul care părea bine dispus și ținea cu orice preț să nu-și strice seara, supărînd-o cumva pe Dora, gîndi Mariana.

— Tu întotdeauna îi ții parte, veni răspunsul celuilalt bărbat.

— Nu-i țin parte, se apără imediat Tomuș, dar știi și tu că acum avem nevoie de niște stimulente, dacă vrem să ne menținem prestigiul.

— Să-l mențină ea, că ea l-a cîștigat!

— Tovarăși cercetători, plictisiți doamnele, interveni cavalerește profesorul. N-ar fi mai bine să ascultăm muzică sau să cîntați ceva. Știu că se cîntă bine în acest grup!

Un aparat cu tranzistori fu deschis și imediat răsună o melodie care umplu atmosfera de veselie. Mariana înregistrase discuția și își promisese să o reia în minte și să analizeze ce elemente noi se adăugau la ce știa despre Dora. Cu puțin timp înainte crezuse că nu o mai interesează nimic în legătură cu ea, că este elucidat cazul ei, dar ceea ce aflase o situa într-o lumină nouă, mereu altă lumină își zise ea. Oare cînd voi ști în sfîrșit totul, cînd fapte și discuții întîmplătoare vor veni să confirme, nu să răstoarne, tot ce știu, cînd interesul meu pentru ea se va stinge singur? Își amintea că o dată, într-o discuție, ea Dora, afirmase că era vioara întîi la o ședință de lucru a lor. Tonul cu care o spusese fusese o surpriză atunci pentru Mariana. Își ieșise din politețea obișnuită, era arogantă. Acum găsea o explicație: Dora exasperată de perseverența și curiozitatea ei, a Marianei, dăduse frîu liber unor gînduri despre ea însăși, unor autoaprecieri. Spera să o impresioneze pe Mariana, spunea doar adevărul cel mai curat, dar Mariana nu fusese decît parțial atentă la problemele profesionale ale Dorei, considerînd-o o femeiușcă cochetă și cam atît. Încă o eroare, și cîte oare voi mai fi făcut, cînd am judecat oamenii după niște șabloane, își zicea Mariana, în timp ce muzica răsuna în valea din jurul celor două cabane.

— La ce te gîndești?

Tresări și îi fu ciudă. Marius era în spatele ei și se aplecase la urechea ei să o întrebe.

— Îmi place melodia și decorul, demult n-am mai trăit așa o seară plăcută și neobișnuită.

— Credeam că ești supărată pe mine!

— Fii liniștit, am și uitat ce-am discutat! Plimbarea, pădurea, seara, focul acesta, toate au contribuit...

— Ce romantică ești!

— Tocmai! Aș vrea însă să mă lași să visez. Nu mă pisa cu întrebări și cu aprecieri. Distrugi inefabilul!

— Credeam că și eu contribui la farmecul serii!

— Contribui dacă rămîi în decor, dacă faci numai figurație. Cînd deschizi gura, farmecul s-a dus!

— Ești cea mai dură femeie pe care am cunoscut-o!

Dintr-odată îl văzu nefericit. Marianei îi păru rău de el și căută în minte cu febrilitate ceva cu care să-l binedispună, pînă nu era prea tîrziu, pînă nu pleca. Din cauza muzicii, a serii, nu-i veniră în minte decît versuri. Se sculă de pe trunchi și îi șopti:

— O, ești frumos cum numa-n vis un demon se arată...

Fără să mai aștepte reacția lui, îl părăsi și se duse alături de Gertruda să împartă farfurii cu mîncare copiilor așezați mai la o parte.

— V-ați împăcat? o întrebă în șoaptă Gertruda.

— Așa s-ar părea, răspunse Mariana și-și văzu mai departe de treabă, neobosită în a-i servi pe toți, chiar și pe Dora, care nu se deranja și accepta farfuria fără să dea importanță faptului că i-o întindea Mariana. E distrată, gîndi aceasta, reușind să stingă în ea însăși un început de iritare.

— Tu nu mănînci? o întrebă soțul ei la un moment dat.

— Ba da, vreau însă să termin cu copiii.

Adevărul era că nu avea poftă de mîncare. Emoțiile prin care trecuse lăsaseră urme, așa era ea, își pierdea pofta de mîncare cînd era supărată sau prea preocupată de ceva. Știa însă că pofta vine mîncînd așa că se așeză la foc și gustă din cele aduse pe o farfurie. Glasul lui Marius răsuna vesel, spunea o glumă, totul era în ordine. Versurile își făcuseră efectul exact ca o băutură tare. Apoi, iarăși muzica acoperi totul și Mariana avu din nou senzația unei seri neobișnuite.

19

Nu-și putea da seama de ce s-a trezit și nici cît a dormit, în orice caz nu avea acea senzație de odihnă pe care o dă un somn îndelungat, dar nici imediat după o ațipire nu era, judecînd după respirația celorlalți din cameră, soțul ei și copiii, care se aflau într-o fază de somn profund. În cabană nu se mișca nimic și nici de afară nu răzbătea nici un zgomot. Chiar dacă a fost, gîndi Mariana, a încetat înainte de a fi eu complet vigilă spre a-l putea identifica, așa mi se întîmplă și acasă și la spital. Acasă se aude zgomotul străzii, la fel la spital, pe coridoare se circulă toată noaptea, se deschid uși; aici, însă, este o liniște totală, ce m-o fi trezit? Patul nu-i destul de larg, soțul meu a ocupat, ca întotdeauna, partea de la margine

și eu mă înghesui în zid. Ascultînd respirația copiilor din celălalt pat, fu mulțumită că măcar ei se simt bine. Stătea nemișcată, cu ochii închiși, știind că somnul o va cuprinde din nou, cînd de afară se auziră voci. Nu dădu importanță, crezînd că sînt trecători întîrziați pe șoseaua ce urca pe lîngă cabane. În curînd își dădu însă seama că se vorbea în același loc și din cînd în cînd mai răstit. Își încordă auzul, dar nu putu înțelege nimic, totuși i se păru că recunoaște vocile. Se ridică încet în genunchi și, prin fereastră, dînd perdeaua la o parte, văzu în spațiul dintre cele două cabane, aproape de focul acum stins, siluetele unor bărbați. Locul era slab luminat, în egală măsură de becurile de la intrarea cabanelor și de cel de pe șosea. Cei doi bărbați, care vorbeau și gesticulau, se aflau chiar în centrul unui triunghi, parcă sînt pe o scenă, își zise Mariana și în acel moment spre surprinderea ei cel mai robust dintre bărbați îl prinse de piept pe celălalt.

Unul este Marius, cu siguranță, gîndi Mariana, iar celălalt n-ar fi exclus să fie Tomuș. După statură el pare; să te văd amice cum te descurci, e mai solid ca tine, dar mi te-ai lăudat cîndva că ai făcut box, își zise în sinea ei și se așeză mai comod să privească.

Precis că tot Dora este cauza, și din nou o năpădi ciuda pe această femeie, pe care cu cîteva ore mai înainte o absolvise de orice vină. Ce o fi făcut cu Marius? Îi cred, pe amîndoi, în stare de orice. Și Tomuș i-a prins asupra faptului, după ce ea îl asigurase, în cursul serii, că Marius îi este indiferent. Ce perfidă!

În acest timp cei doi, foarte apropiați, se împingeau reciproc, se roteau pe loc, Mariana nu distingea bine, apoi dintr-o dată, probabil că Marius lovise zdravăn, văzu că Tomuș era la pămînt.

Mariana nu era încîntată de succesul chirurgului, dar nici nu-i părea rău de suferința lui Tomuș. Merita un pumn bine plasat, fie și numai pentru necazurile pe care i le făcea Gertrudei. Iarăși uita Mariana că și pe el îl înțelesese în aceeași seară, îi dăduse, dacă nu dreptate, cel puțin circumstanțe atenuante pentru purtarea lui de acasă.

Marius își aprinde o țigară, observă ea, este satisfăcut, seamănă cu un erou de serial de televiziune, degajat, învingător, suplu, elegant în gesturi și chiar în loviturile pe care le dă. Sportiv. De jos, se ridică încet Tomuș, pare amețit. Se clatină, gîndi Mariana, nu îi fu milă de el, dar

îi acord toată atenția și observă cum se apropie fulgerător de Marius și îl lovește cu piciorul în gambă. Acesta nu se aștepta, probabil durerea fu mare, chirurgul spuse ceva și lovi din nou în adversarul lui. Se îngroașă gluma, gîndi Mariana, și se strînse lîngă fereastră. Cei doi erau din nou agățați unul de altul, parcă dansează, se amuză un moment spectatoarea, apoi căzură jos și nu se mai distinse aproape nimic.

Pînă în acest minut nu se gîndise să dea alarma, știa că oriunde, în orice colț al lumii, ar fi lăsați să se răfuiască singuri, dar dacă se întîmplă ceva grav ea, ca medic, cum va explica altora și ei înseși, că nu a făcut nimic. Erau amîndoi pe jos, oare ce se petrecea acolo?

— Scoală-te, șopti ea, zgîlțîindu-l de umăr pe soțul ei.

— Ce este, ce ai cu mine?

— Scoală-te, se întîmplă ceva afară!

— Ce se întîmplă? De ce nu dormi și să nu lași și pe mine în pace?

— Tomuș îl bate pe Marius Aldea!

— Draga mea, tu visezi?

— Mai încet, că trezești copiii! Vino și privește, zise Mariana dînd perdeaua la o parte ca să poată vedea și el.

— Ești sigură că sînt ei?

— Le-am auzit vocile, s-au certat întîi.

— Bineînțeles! La mijlocul nopții n-au altă treabă, zise bărbatul nedecis dacă să se scoale sau nu.

— Du-te nu mai sta, să nu fie prea tîrziu! Dacă nu te scoli imediat, dau alarma în toată cabana!

Cristescu se ridică vădit nemulțumit și se îmbrăcă pe întuneric. Mariana, la rîndul ei, se hotărî să iasă și ea. Își căută pantalonii, apoi canadiana și se strecură afară odată cu soțul ei. În fugă ajunseră lîngă cei doi.

— Sînteți nebuni, ce v-a apucat, se răsti la ei doctorul Cristescu, imediat ce își dădu seama că Mariana avea dreptate, chirurgul și Tomuș erau pe jos, icneau și se loveau reciproc.

— Marius, strigă și femeia îngrozită de ceea ce vedea.

Cei doi nu aveau timp de vorbe. Încleștați, cuprinși de o furie ce părea de nepotolit, se rostogoleau, lîngă cenușa caldă încă. Marius era deasupra acum și îl imobiliza pe Tomuș, acesta însă, foarte puternic, cu o mișcare bruscă îl aruncă jos, lovindu-l în cădere de unul din buștenii pe care șezuseră seara la foc.

— Îl omori omule, vrei să ajungi la închisoare? Gata, destul, încercă Cristescu să convingă pe Tomuș să înceteze lupta, apoi văzînd că acesta nu renunță, se agăță de el.

Cu un gest scurt, Tomuș se degajă și se repezi din nou la Marius Aldea, care nu se ridicase încă de jos.

— Bestie, țipă Mariana și îl lovi în cel mai clasic chip, pe la spate, cu o tigaie mare, chiar a lor, adusă de Gertruda și uitată acolo, apoi cînd aceasta îi scăpă din mînă, lovi cu ce mai nimeri, bețe și lemne pe jumătate arse, cu pumnii și, în final, cînd toate se dovediră neputincioase față de spatele lat al lui Tomuș, își încleștă mîinile în părul lui. Acesta se roti puțin, își liberă o mînă și o îmbrînci cît colo. Mariana se ridică imediat, culese un scaun și reveni lîngă bărbați.

— Vezi să nu-i spargi tu lui capul, o preveni soțul, care trăgea în continuare de Tomuș, văzînd că ea se pregătește să lovească din nou.

— Ascultă, măi omule, ești turbat, repeta exasperat Cristescu, dă-i drumul, nu vezi că nu mai mișcă?

Într-adevăr chirurgul zăcea pe spate, imobil. Tomuș, cu mîinile pe gîtul lui, părea că nu înțelege nimic. Gîfîind, luptîndu-se să-l îndepărteze pe Cristescu, primind indiferent loviturile Marianei, dezlănțuit, părea de neînvins.

Mariana intrase în panică.

— Mă duc să-i chem pe toți, să vadă cum îl omori, ucigașule, nelegiuitule, barbarule!

În furia ei, avea totuși grijă să nu-l lovească în cap și să nu pomenească numele Dorei. Îl izbi însă de mai multe ori cu scaunul în coaste, cît putu de tare, gîndind că pentru prima oară, poate, produce ea însăși o fractură cuiva, apoi o străfulgeră un gînd. Dacă ceilalți se trezesc, n-ar fi exclus ca ea să fie considerată cauza acestei bătăi, la care participa și soțul ei. Tomuș ar putea susține că el a intervenit să despartă pe Aldea de Cristescu și toată lumea ar crede. Dora ar scăpa ca de obicei basma curată.

— Dă-ți seama ce faci, termină! Directore, te știam om serios, continua Cristescu, respirînd cu greu la rîndul lui.

— Mă duc să-i scol pe soții Iancu, țîșni Mariana, dar nu făcu doi pași și amenințarea avu efect. Ca trezit din somn, Tomuș se ridică cu greu, își trecu mîna prin păr și zise potolit:

— Nu știu ce ne-a apucat, vă rog să nu mai spuneți la nimeni. El a lovit întîi! Să plece, să nu-l mai văd!

Mariana se aplecase deasupra lui Marius, controlîndu-i pulsul, dar acesta își retrase mîna oarecum agasat și încercă să se ridice.

— Cred că nu l-am rănit grav, continuă Tomuș, dacă suflați ceva despre povestea asta, își reluase tonul poruncitor, aveți de-a face cu mine!

Desigur Dora trebuie să nu sufere, are grijă, în rest nu-i pasă de nimic, l-ar fi omorît dacă nu-l amenințam că o trezesc pe ea. Este înduioșătoare bruta asta de Tomuș, gîndi Mariana, dar femeia care îi inspiră o astfel de dragoste, merită să fie demascată. Să plătească și ea, să nu mai fie ocrotită...

— Plecați imediat! Ai înțeles? se adresă Tomuș Marianei, observînd probabil că este cu mintea aiurea și bănuind că pe ea trebuie s-o convingă mai întîi, dacă vrea să scape de toți trei.

— Dacă nu mă înșel, cabana este a statului, nu este proprietatea dumitale, să ne dai afară cînd poftești!

— Eu am închiriat cabanele!

— Am plătit însă și noi, ripostă Mariana.

— Îți voi restitui banii!

— Să ți-i păstrezi, ți-i fac cadou!

— Asta numai năroada de nevastă-mea mi-a făcut-o, ea invită toți nedoriții, dar vă asigur că este ultima oară!

— Tomuș, ai grijă cum vorbești, interveni Cristescu. Vom pleca, n-ai grijă, plăcerea a fost de partea noastră...

— Și dumneata, se adresă Tomuș lui Marius Aldea, ai auzit ce am spus? O vorbă dacă sufli, o pățești!

Mai vru să spună ceva, ezită și după un moment, plecă brusc.

— L-ai dat gata pe bădăran cu ironia ta fină, zise Mariana cu ciudă.

— Mariana, taci!

— De ce să tac, nu mi-e frică de el, eu nu am nimic de ascuns, zise Marius suficient de tare ca Tomuș, care se îndepărta încet, să poată auzi.

— Ce, voiai să mă bat și eu cu el? întrebă bărbatul iritat.

— Nu, am observat că nu l-ai atins nici cu o floare, în schimb l-am atins eu, răspunse Mariana care se aplecase deasupra lui Marius și îl ajuta să se ridice.

— Ai ieșit cam jumulit din această dispută, stimabile, dar ce să-i faci la război, ca la război...

— Lasă-l în pace, o întrerupse Cristescu. Te doare ceva, ai vreo fractură?, se adresă în continuare celui bătut.

— N-am nimic. Te-aș ruga să mă ajuți să merg la mașina mea, vreau să plec imediat, răspunse chirurgul cu o voce răgușită.

— Cum crezi că ai să poți conduce în starea asta și încă pe timp de noapte. Tot drumul este numai serpentine, nu poți pleca, ar însemna să te sinucizi...

— Mariana nu te amesteca, te rog, fac ce vreau!

— Îmi pare rău, dar nu-ți permit! Chiar dacă te superi, îți dezumflu cauciucurile de la mașină...

— Nu poți pleca singur, spuse și soțul Marianei, rămîi pînă se face ziuă și te duc eu pînă acasă. Revin cu trenul și o iau pe Mariana și copiii după-masă.

— N-aș mai rămîne nici eu, zise Mariana.

— Nu încăpem cu toții și tot trebuie să revin să iau cealaltă mașină, eu sau altcineva. Fă așa cum zic eu, decise soțul Marianei.

Marius Aldea se așezase pe un trunchi cu capul în mîini. Are de ce să fie mîndru, gîndi Mariana, în definitiv din cînd în cînd nu-i strică unuia ca el să fie pus la punct. Sînt răutăcioasă, își mai zise, din ce s-or fi apucat la bătaie? Dora, desigur, numai Dora și iarăși Dora!

— Dă-mi cheile de la mașina ta, se adresă Cristescu lui Marius, apoi Marianei: tu du-te încet în cabană și adu-mi canadiana.

— Cred că l-am atins bine pe Tomuș, începu Mariana discuția cu Marius intenționînd să-l consoleze arătîndu-i că a avut prieteni, că a făcut pentru el ce n-a mai făcut în viața ei. Acesta însă îi spuse scurt:

— Te rog, taci!

Mariana se simți jignită, ea avusese cele mai bune sentimente, făcuse cu adevărat ceva pentru el, nu ținea să se laude, vroia să-l facă să nu se simtă singur și nu culegea decît nerecunoștință. Rămase tăcută privind cum se apropie mașina lui Marius condusă de soțul ei, apoi amintindu-și că trebuie să aducă o hană din cabană se duse după ea.

Cînd se întoarse, Marius era instalat în mașină și după ce puse haina pe bancheta din spate, soțul ei porni încet mașina. De pe terasă, Mariana, căreia îi pierise somnul și nu avea poftă să intre în cabană, îi urmări pînă dispărură după o curbă a șoselei.

20

Zarva plecării în excursie o trezise și pe Mariana, dar nu părăsise patul, hotărîse că nu va merge nici ea nici copiii, cuvintele lui Tomuș îi răsunau încă în ureche. Nu vroia să-l mai deranjeze cu prezența ei, acum cînd se știa nedorită. Dealtfel se simțea și foarte obosită, nu dormise suficient, deși nu venise să doarmă în această cabană. Va profita, deci, de liniștea ce va urma plecării și-și va completa restanțele de somn. Nu ținuse însă seama în calculele ei de preferințele copiilor, care se treziseră și ei, bucuroși de excursie și acum se foiau în pat nemulțumiți. Tocmai restabilise liniștea în cameră, cînd se auzi o bătaie în ușă.

— Ce faceți dragă, nu vă sculați, grăbiți-vă, este o zi splendidă, spuse Gertruda cu o voce veselă, băgînd capul în cameră.

Mariana deduse că ea n-a observat nimic și că totul e în ordine în familia Tomuș. O chemă înăuntru, îi examină ținuta, o admiră cu sinceritate, îi veneau bine tricoul și pantalonii special aduși pentru această zi și cînd crezu că este pregătită să-i spună și o veste mai puțin plăcută, zise:

— Soțul meu și Marius au plecat la cel mai apropiat service, mașina lui Marius a suferit o avarie la nu știu ce mecanism, s-a lovit probabil de o piatră cînd a urcat. Nu vor veni cu voi în excursie și fără ei nici eu nu merg.

— Mariana, fă-mi plăcerea și scoală-te imediat! Dacă ei nu au avut răbdare să meargă după-masă cu mașina la reparat, tu nu-ți rata ziua!

— N-am nici o poftă de...

— Cred, dar la copii te-ai gîndit?

Aceștia ridicaseră amîndoi capetele la începutul discuției, acum săriră din pat și o înconjurară pe Gertruda, aliindu-se cu ea împotriva mamei lor. Observînd mutrișoarele lor fericite de sprijinul neașteptat, Mariana se decise să le permită lor să meargă. Explozia de bucurie ce urmă, sărutările pe care le primi Gertruda pentru intervenția ei, o făcură pe aceasta să plece mulțumită cu atît și să renunțe la alte insistențe, cărora cu greu le-ar fi făcut față Mariana.

Pregătirile erau făcute din ajun, copiii se îmbrăcară mai repede ca niciodată, toate lucrurile se găseau, ca prin far-

mec, la locul lor și, în mai puțin de o jumătate de oră, tot grupul era în fața cabanei. Mariana însoțise copiii afară, dădu din nou explicații pentru lipsa soțului ei și a lui Marius Aldea. Pretextul invocat de ea se dovedi plauzibil, se iscă o discuție chiar între bărbați despre defecțiunea produsă și automobiliștii, toți, găsiră că era firesc să renunțe la excursie cînd se punea problema mașinii. Mariana îi lăsă să vorbească, aproba din cînd în cînd și observa pe cei din jur. Tomuș nu avea nici o plagă pe față, nici o zgîrietură nu trăda cele întîmplate; era posomorît, dar liniștit, neobișnuit de tăcut. Inginerul Iancu, soțul Dorei, în schimb era foarte bine dispus, glumea, nu se observa nimic la el care să fi arătat că nu a dormit bine. Dora însă lipsea. Mariana nu îndrăzni să întrebe, se pare că problema fusese discutată în grup înainte de venirea ei, fiindcă nu o mai așteptară pe Dora și porniră la drum. Îi urmări pînă dispărură după o cotitură a șoselei, apoi intră în cabană și se întinse în pat. Totul a ieșit bine, gîndi ea, atît cît se putea de bine după cele întîmplate; ziua celorlalți nu este stricată, numai combatanții, și între aceștia se număra și ea, numai ei lipsesc, și nu toți. Tomuș este prezent. Nu se vede însă ea, ea care este și cauza celor petrecute și sigur este la curent cu tot. I-o fi spus Mihai Tomuș. De ce a rămas la cabană? Probabil n-a dormit toată noaptea și nu este în stare de efort. Insomniile ei. Fără ea Tomuș nu va fi fericit, îi va simți lipsa, este o pedeapsă pe care i-o aplică sau într-adevăr Dora e indispusă. Treaba lor, își zise Mariana, m-am săturat de povestea asta, nu mai vreau să mă gîndesc la ea. Îmi ajunge, de astă toamnă mă persecută evenimente și tragedii în care nu pot interveni, numai Marius este de vină, dar și-a primit porția. Gîndul la felul cum arăta la plecarea din fața cabanei după bătaia luată, o făcu să zîmbească, nu mai avea nimic din alura de sportiv învingător. Sînt răutăcioasă, gîndi ea, mă bucur de răul lui. Era însă insuportabil de sigur pe el și ce urît s-a purtat aici cu mine. Tot Dora este de vină, ea l-a atras în cine știe ce situație, Tomuș n-a suportat, este oribil de gelos, ea îl cunoștea și nu i-ar fi fost greu să evite orice fapt care l-ar fi putut supăra pe Tomuș. Dar ea nu evită nimic, împinge oamenii la disperare, la moarte și apoi se vaietă că nu doarme. O femeie crudă, fără suflet și în ciuda faptului că e o cercetătoare foarte bună, nu este o femeie deșteaptă. Mariana puse diagnosticul cu o siguranță pe care nu și-ar fi

permis-o în medicină, se întoarse pe o parte și hotărî să doarmă. Se gîndi că ar fi bine să deschidă fereastra să aibă aer curat și cînd se ridică observă pe Dora singură pe unul din buștenii de lîngă focul stins, fumînd și parcă așteptînd. Renunță să mai deschidă geamul și o spionă de după perdea. Cînd termină țigara, Dora se ridică și porni să se plimbe pe șosea, fără să se îndepărteze prea tare. N-ar fi exclus să mă aștepte pe mine, gîndi Mariana, ea știe cine a plecat în excursie și cine nu, ca și mine a văzut grupul, crede că eu dorm, așteaptă să ies, vrea să afle ceva de la mine. Nu-i nimic, va aștepta, acum este rîndul meu să fac pe sfinxul, s-o reped cînd mă întreabă, să ocolesc răspunsurile și să mă joc cu ea ca pisica cu șoarecele, cum mi-a făcut și ea mie. Cu deosebirea că eu nu am nimic de ascuns, sînt spectatoare la această poveste, dar din cînd în cînd am fost și eu pusă în situații imposibile, care se puteau solda cu o tragedie.

Dora se plimba în continuare. Porțiunea de șosea parcursă era mai scurtă, se întorcea mai repede cu fața spre cabană, devenise nerăbdătoare, fumase cîteva țigări. Las-o să fiarbă, decise Mariana, și se întinse din nou în pat, renunțînd să mai privească pe fereastră. Eu nu mai am ce afla nou de la ea, știu acum totul, mi-ajunge. Cea mai bună soluție este să evit o discuție cu ea. Este dreptul meu să o ocolesc, din pricina ei, colegul meu a mîncat bătaie, deși o merita întrucîtva, fiindcă s-a lăsat antrenat ca un prost. Este, totuși, aliatul meu și, chiar dacă am fost oarecum satisfăcută de cele întîmplate, ea nu trebuie s-o știe, dar trebuie să plătească. Îi voi întoarce spatele, de azi înainte n-o mai cunosc. O ciocănitură sfioasă în ușă, o trezi pe Mariana din gînduri, Spuse mașinal:

— Cine e?

— Dora!

— Poftim, intră, zise tare Mariana, deși se hotărîse să n-o mai cunoască. Voi fi însă foarte rece cu ea, decise.

Ușa se deschise încet și Dora intră în cameră. E nedormită, are cearcăne, constată Mariana cu satisfacție, arată foarte rău, ce or fi văzînd bărbații la ea, se întrebă în timp ce îi făcea semn să ia loc pe un scaun, pe care îl debarasase de lucrurile copiilor și îl plasase în așa fel încît Dora să stea cu fața la lumină.

— Te superi dacă eu rămîn în pat?

— Te rog chiar, scuză-mă că am dat buzna peste tine, te-am trezit din somn cred...

— Nu-i nimic, răspunse Mariana, afirmînd indirect că a fost adormită la venirea ei. Să se simtă prost, cît mai prost, nu vreau s-o încurajez, gîndi ea, nu merită.

— N-am dormit toată noaptea, începu Dora.

— Insomniile tale, o întrerupse Mariana cu un ton plictisit.

Dora nu luă în seamă faptul că Mariana se purta cu ea rece și inospitalier. Spuse cu un zîmbet:

— Îmi pare rău de cele întîmplate azi-noapte prietenului tău!

— Nu știu la ce te referi!

— La bătaia dintre Tomuș și chirurgul tău!

— Nu e chirurgul meu, rectifică glacial Mariana.

— Mă rog, m-am exprimat poate greșit. Voiam să spun colegul tău.

Zîmbea cumva complice și asta o enervă pe Mariana. E moartă de curiozitate, vrea să știe ce e cu Marius, dar mă atacă pe mine. Lasă că te aranjez eu, scumpo, gîndi Mariana și spuse cu o voce incoloră:

— În cursul bătăii Marius s-a lovit cu capul de un trunchi și mă tem să nu facă un hematom extradural, cum a făcut biata Irina Păsculescu.

Lovitura mersese în plin. Mariana constată cu satisfacție că zîmbetul Dorei piere. Continuă să dea amănunte folosind intenționat cît mai multe cuvinte tehnice, ca Dora să fie impresionată dar să nu înțeleagă mare lucru. Păstră un ton profesional, degajat, ca și cum ar fi vorbit despre un străin și nu se opri decît cînd cealaltă femeie, consternată, o întrebă:

— Va trebui să fie operat?

— S-ar putea, după felul cum arăta nu m-ar mira.

Dora se ridicase de pe scaun, se întoarse cu spatele. Știe să sufere, își zise Mariana, ce-i al ei, e-al ei, tace, nu se dă în spectacol.

— Ești sigură că nu exagerezi?, se întoarse pe neașteptate Dora și Mariana se temu că i-a citit pa față gîndurile. E deșteaptă individa, își spuse doctorița, dar sînt decisă să-i dau o lecție.

— Evident, nu pot fi sigură, știi în loviturile astea la cap se pot întîmpla complicații neașteptate chiar la mai multe săptămîni de la accident. Am avut un caz care s-a lovit la o nuntă și...

În fond, nici nu spun un neadevăr, se scuza Mariana față de ea însăși, chiar dacă strecor în sufletul ei grija pentru soarta lui Marius, nu comit o nelegiuire. Trebuie să știe ce știm și noi, să fie plină de teamă ca și noi, în plus, să gîndească că ea este de vină, și nu o vină oarecare ci una gravă. Nu trebuie cruțată, nu vreau s-o cruț de nimic.

— Cred că o să înnebunesc pînă la urmă, spuse Dora dintr-o dată extenuată, așezîndu-se pe scaun cu capul pe brațele puse pe spetează.

— S-au bătut din cauza ta?

Mariana nu era impresionată, profita de ocazie, voia să afle cum de ajunseseră cei doi la bătaie. Nu se jena să-i pună întrebări, nu voia să o menajeze, se înșela însă crezînd că Dora îi va răspunde imediat. Era prea preocupată acum de soarta lui Marius Aldea ca să dea atenție întrebărilor Marianei. O auzi că spune:

— Soțul tău l-a dus la spital pe Marius?

Doctorița fu neplăcut surprinsă de faptul că Dora îi spune chirurgului pe nume, era prima dată că o făcea, Mariana avea sentimentul că drepturile ei au fost încălcate, chiar și grija Dorei pe care ea însăși o exacerbase mai înainte cu bună știință o deranja acum. Nu-i dădea voie să fie preocupată de Marius. Dar de ce oare nu-mi place?, se întrebă singură doctorița, apoi decizînd să se gîndească mai tîrziu la această problemă, cînd va avea timpul necesar, se întoarse la întrebarea Dorei și răspunse exact așa cum își propusese, în doi peri, perfid încurajatoare, intenționat confuz, insinuant îngrijorată. Dădu drumul la o mulțime de termeni tehnici medicali, cazuri asemănătoare soldate cu decese, spunîndu-și că, în fond, din punct de vedere științific totul este perfect exact, dar recunoscînd încă odată în sinea ei că nu ar fi procedat cu nimeni așa decît cu Dora. Cînd consideră că terenul este pregătit, repetă întrebarea cu privire la cauza conflictului dintre cei doi.

— Aseară după ce tu și ceilalți ați plecat, eu am mai rămas să fumez o țigară, soțul meu se culcase, mie nu-mi era somn.

— Sperai să te întîlnești cu Tomuș?

— Știam că va veni la mine dacă mă vede așteptînd, cu încă o persoană de față, nu trebuia să rămînem în doi din cauza soției lui care ar fi bănuit imediat ceva.

— Şi l-ai atras pe Marius?

— Exact. A venit singur, s-a aşezat pe marginea terasei, începusem să vorbim despre filme, destul de tare. Din cabană se putea auzi ce vorbeam, treceam de la una la alta, apoi a venit Tomuş. Am continuat discuţia fără nici un fel de jenă, el a luat şi el parte, şi-a spus părerile. Deşi pare un om oarecum simplu, citeşte mult şi şi-a format un gust destul de rafinat. Este la curent cu tot ce apare nou prin librării, îl depăşeşte pe chirurgul tău, deşi Tomuş e un om foarte ocupat...

Mariana recepţionă revenirea la formula „chirurgul tău" fără plăcere deosebită, îşi zise că va analiza şi aceasta cînd va avea timp, şi mai remarcă căldura cu care Dora vorbea de Tomuş. O căldură disimulată, sub o obiectivitate pe care şi-o impunea dar pe care nu reuşa s-o realizeze perfect. O notă bună pentru ea, gîndi Mariana, o umanizează.

— Am stat destul, la voi se stinseseră luminile, era puţin frig, dar noaptea era frumoasă şi nu mă înduram să plec. Nici ei nu plecau, mă simţeam bine, credeam că şi ei se simt, în fine, Tomuş ştiam că suferă din cauza prezenţei celuilalt, dar fără Marius nici eu n-aş fi rămas aşa tîrziu, speram că a înţeles şi a acceptat situaţia, dar n-a fost aşa. Cînd, în sfîrşit, m-am decis să plec eram convinsă că a fost o seară plăcută pentru toţi trei.

— Tu ai plecat şi i-ai lăsat pe amîndoi pe terasă. Nu se iscase nici un conflict în prezenţa ta?

— Nimic. Bănuiam, ţi-am spus, nemulţumirea lui Mihai, dar ce puteam face?

Mariana îşi amintea de întrebările lui Mihai Tomuş, relativ la Marius, la care Dora răspunsese cu răceală şi calificîndu-l pe acesta de fanfaron. Probabil că între ei au mai fost astfel de situaţii, gîndi Mariana, Tomuş este foarte gelos. Într-adevăr, ce putea face Dora? I-ar fi plăcut să mai rămînă cu Tomuş, singuri, însă, nu se putea şi cea mai bună acoperire în ochii Gertrudei i-o oferea Marius, recunoscu Mariana.

— Nu puteai face nimic altceva. Aveaţi nevoie de un paravan şi Marius se preta de minune, spuse Mariana, punînd pentru prima oară în această discuţie un balsam pe rănile Dorei.

— Credeam că înţelege şi Mihai, dar n-a înţeles!

— Ai vorbit cu el azi de dimineaţă?

— Nu, dar bănuiesc ce s-a întîmplat. Îl cunosc perfect pe Mihai, probabil i-a interzis lui Marius să se mai ţină după mine, fiindcă toată ziua m-a urmărit.

Imbecilul, gîndi Mariana, eu ştiam de ce te urmăreşte, ştiam că tu l-ai dresat ca pe un ogar, îmi place expresia, jubilă doctoriţa, poate i-o servesc lui Marius, dacă scapă cu bine după cele întîmplate.

— Ţineam să-l lămuresc oarecum, continuă Dora, să-i sting acea curiozitate trezită în el de tine...

— Pardon, el m-a antrenat pe mine, rectifică Mariana.

— Mă rog, aşa gîndeam eu, vreau să-ţi explic de ce nu l-am trimis la plimbare, de ce l-am încurajat oarecum, deşi ştiam că ochii lui Mihai mă urmăresc. Speram să-i pot explica tactica mea, dar noi doi. Mihai şi cu mine, nu putem rămîne singuri, asta e soarta noastră, un fel de statut acceptat de amîndoi, aşa că nu i-am putut risipi bănuielile, le-am întărit chiar. Chirurgul tău e băiat frumos şi poate stîrni gelozia oricărui bărbat.

— Cu excepţia soţului tău, zise Mariana.

— Exact, el nu-şi strică buna dispoziţie... pretinde... că mă cunoaşte, nu mă consideră în stare de lucruri nepermise...

— Îmi place că recunoşti singură că el, soţul tău, crede numai că te cunoaşte, dar nu te cunoaşte cu adevărat.

— Dacă şi-ar fi dat osteneala ar fi putut afla cum sînt, dar e un om comod şi este bine că are o astfel de fire...

— Îţi poţi permite tu destule...

— Eşti dură, neînţelegătoare. Judeci oamenii după nişte scheme, parcă nici n-ai trăit. Sub ochii tăi am impresia că sînt un animal de experienţă pe care îl observi fără să te preocupe prea mult, adică suferinţa lui nu produce un ecou în sufletul tău, nu ştiu cum să-ţi explic...

Mariana se simţi atinsă, ea însăşi se suspecta de tendinţă spre schematizare, de simplism, datorat nu lipsei de bunăvoinţă, ci unei necunoaşteri a anumitor situaţii, situaţii pe care nu le trăise. Viaţa ei nu i le oferise şi din cauza asta se simţea adesea săracă sufleteşte, cumva inferioară. Bănuia că unele experienţe, chiar amare, lasă urme, modifică felul de a vedea viaţa. Îşi estima deficitul de înţelegere aşa cum se calculează eroarea în tehnică şi nu era un lucru deloc simplu.

— Ai dreptate Dora, viaţa mea a fost liniară, lipsită de

conflicte, de situații dificile. Uneori nu pot să înțeleg complicațiile altora.

Era pentru a doua oară cînd Mariana alina suferințele Dorei și aceasta, dornică de confesiune și avidă de înțelegere, se uită la Mariana cu recunoștință.

— N-am povestit nimănui, spuse ea, am tăcut ani în șir, n-am avut încredere în nimeni, dar ce am trăit eu nu e ceva obișnuit!

— Dragostea ta cu Tomuș? Cred că e un fapt destul de banal, dar vouă vi se pare unic. În toate scenariile de televiziune se găsește cîte o idilă de acest gen!

— Da, dar nu e numai atît! Viața poate fi și foarte complicată, situațiile nu pot fi descrise toate, ar fi prea confuz... se împletesc adesea atîtea sentimente și gînduri într-un fapt, într-un gest!

— Niște probleme profesionale, niște sentimente extraconjugale, puțin despre copiii care reacționează la indiferența părinților preocupați prea mult de propriile lor gînduri...

— Uiți condiția femeii...

— Ei da, tocmai eu o uit! Eu care nu încetez să mă plîng pînă și de moda feminină care ne obligă să purtăm rochii nepractice!

— De-ar fi numai rochiile!

— Problema fiind generală și privind sute de milioane de femei de pe întregul glob, nu mă preocupă chiar atît încît să-mi dea insomnii!

— Mie mi-a dat multe nopți albe!

— Mă surprinde!

— Mariana, tu crezi că mă cunoști pe mine?

Cele două femei se priviră în ochi. Se cercetară una pe alta în tăcere, își inventariară părerile, impresiile. A uitat de Marius, gîndi Mariana, nu se mai vede nici interesul pentru Tomuș în ochii ei, altceva o obsedează, altă problemă. Să vedem care, în fond nu o cunosc destul, ea nu se lasă ușor descifrată, trebuie să recunosc. Zise:

— Nu cred că te cunosc, sau cel puțin nu din toate punctele de vedere. În Transilvania circulă o zicală, care spune că nu poți cunoaște un om pînă nu mănînci o maja de sare cu el.

Dora trecu peste cele spuse de Mariana, urmărindu-și propriul ei gînd și spuse:

— Ai auzit și tu că o inovație se face greu, că trebuie să lupți cu ignoranța, cu inerția, cu interesele meschine ale unora!

— După cîte știu, s-au luat măsuri pe plan național să fie promovat noul în toate domeniile, răspunse Mariana ca un școlar.

— Traducerea în faptă a acestei hotărîri e foarte grea. Se face, în multe locuri se face, se înregistrează destule succese...

— Evident, este loc pentru mai bine, dar nu văd unde vrei să ajungi! Problema aceasta ne interesează și pe noi, ca pe orice cetățean al țării, dar este prea mare, ne depășește, nu înțeleg de ce ai adus-o în discuție, ce legătură are cu tine!

— Eu sînt o inovatoare, te rog lasă-mă să vorbesc deschis, fără falsă modestie, să-ți spun care sînt problemele mele. Îmi place meseria mea, mai mult ca orice, am idei, am avut întotdeauna, dar nu le-am putut materializa din lipsă de înțelegere. Ani de zile am luptat, (înainte de a veni în orașul vostru, am mai lucrat în două locuri) nu mi-a reușit nimic, am fost chiar codașă în instituție, fiind preocupată de o anume idee și scîrbită de ceea ce mi se impunea; nu am dat randament. În plus, insistențele mele și criticile pe care le aduceam, mi-au creat mulți dușmani, am pierdut timp să mă apăr, am ieșit rău din anume dezbateri, m-am descurajat, am obosit și, în final, am crezut că am apucat-o pe o cale greșită și trebuie să fac ce face toată lumea, adică muncă de rutină, fără nici un fel de perspectivă. În această situație am venit aici, la locul de muncă în care mă aflu, pe care l-am ales pentru faptul că soțul meu este din împrejurimi.

— Aici ai găsit condiții...

— Nu de la început. Era alt director, am intrat în colectiv cu intenția să nu-mi mai bat capul cu nimic, să rămîn în anonimat, să nu mai fiu considerată o nedisciplinată, o nemulțumită, deoarece chiar și soțul meu începuse să creadă că eu sînt de vină. El nu m-a încurajat niciodată să lupt, din contră mă certa și dădea dreptate celorlalți, mie niciodată. Am lucrat așa cîțiva ani buni în care n-am făcut nimic. Zilele erau cenușii, mă plictiseam, eram rea și indiferentă, nemulțumită, în fine, cum să-ți explic, nu-mi plăcea ce fac, nu-mi plăcea de fapt nimic. Credeam

că așa o să sfîrșesc, anii se scurgeau, nici nu-mi părea rău că îmbătrînesc, mă obișnuisem cu toate, cînd...

— Te-ai îndrăgostit de Tomuș, sau el de tine!

— Nici vorbă de așa ceva. Întîi a fost numit director!

— Fără îndoială că numai în această situație îți putea fi de folos!

— Ești rea și nedreaptă! Ce folos am avut eu din tot ce am realizat în ultimii ani? Material, nimic, sau aproape nimic. Am cîștigat însă enorm pe plan sufletesc, m-am putut realiza, am recăpătat încrederea în mine.

— Deci asta era? Așa se explică dragostea ta pentru Tomuș!

— Iar schematizezi! Cînd a fost numit director nici eu, nici el nu am prevăzut ce va urma. La început am fost puțin mai amabilă cu el, adică i-am arătat un plus de considerație fiindcă era director. Această modificare a comportării mele de atunci se încadra în modificarea generală care se produce în jurul unui proaspăt promovat și la noi și oriunde. Pe el însă l-a impresionat nu știu cum, a luat-o ca pe ceva ce i se cuvenea lui ca persoană, ca om, nu directorului, oricare ar fi fost el. Era o copilărie din partea lui, eu am sesizat-o și am profitat de ea.

— Recunoști, deci!

— Recunosc! Această copilărie a lui, contrastînd cu firea lui voluntară, cu autoritatea de curînd căpătată m-au atras. A fost o cursă în care am căzut amîndoi. Nu mi-am dat seama atunci, eram prea încîntată de faptul că pentru prima dată mi se luau în considerare sugestiile. Cînd mi s-au pus în practică ideile, eram extrem de ocupată cu urmărirea experiențelor, mă îmbătau micile succese, fiindcă la început au fost mici. Treptat au căpătat cu toții încredere în mine și eu m-am avîntat. Uneori îmi era teamă că o fac prea tare, că antrenez prea multe mijloace materiale, prea mulți oameni. Au fost și niște eșecuri, ca în orice cercetare, dar el nu și-a pierdut încrederea în mine și m-a ajutat cînd eram descurajată, în fine (acest cuvînt îi place în mod deosebit, gîndi Mariana) am avut și rezultate pozitive și am fost toți foarte mîndri. Nu primisem acel premiu internațional de care știi și tu, dar eram deja un colectiv format, îndrăzneț și cucerisem încrederea altor personalități din domeniul nostru. Lucram cu tot sufletul...

— Se spunea la un moment dat că și Păsculescu ar fi avut un rol deosebit în acea cercetare, apoi mi s-a relatat exact contrariul. Care este explicația acestor versiuni contradictorii?

Dora se opri din înflăcărarea cu care vorbea despre munca lor, stătu un timp cu mîinile în poală, privindu-și degetele, apoi ridicînd capul cu un aer decis, spuse:

— Cu el a fost altă poveste!

— Ți-a făcut și el curte! Pe el de ce l-ai cucerit, de ce l-ai încurajat, de ce ai ascultat acele serenade la telefon?...

— E destul de complicat... nu știu dacă ai să înțelegi...

— Chiar așa de proastă nu-s!

— L-ai cunoscut pe Păsculescu?

— Da! Era un tip bine, mai prezentabil ca Tomuș! Cînd l-am cunoscut eu, după moartea soției lui, nu mai era același om de mai înainte, așa spuneau toți cei din jurul lui, totuși mi s-a părut interesant!

— De departe așa părea, de aproape însă era altfel. Cu excepția staturii lui, totul era mic la el. Inteligență mică, putere de muncă mică, stăpînire de sine puțină, cinste puțină, rușine, îndrăzneală, limitate, totul, absolut totul mediocru sau submediocru.

— Avea succes la femei!

— Nu cine știe ce!

— Pe tine te-a iubit!

— La început nu m-a iubit, mi-a făcut curte cum făcea la toate femeile, fără prea multă convingere, fără prea mult elan, așa cum făcea el totul și eu nici nu l-am luat în serios.

— Totuși, îi ascultai serenadele!

— M-ai omorît cu acele serenade! Nu știam de la cine sînt, credeam că Mihai își permite astfel de glume, mă amuzau...

— În fiecare seară...

— Nu chiar în fiecare seară, poate o dată sau chiar de două ori pe săptămînă. Nu știam de la cine sînt. Îl bănuiam pe Tomuș, nu eram atît de intimi ca să-l întreb...

— Nu-ți făcuse încă declarații!

— Exact! Ai un fel de a mă chestiona și de a mă sili să precizez anumite lucruri! Parcă mă acuzi tot timpul!

— Pînă acum nu-ți găsesc nici o scuză, dar îți acord circumstanțe atenuante. Poate problemele tale profesionale nu le prea înțeleg...

De fapt, Mariana sesizase că Dora face parte din altă categorie de femei decît ea. Ea nu era o oarecare în meseria ei, așa cum era Mariana. Un fel de respect pentru Dora i se strecurase în suflet, o simțea punînd probleme majore, încercînd să rezolve situații în care ea, doctorița, nu va fi niciodată. Era o altă lume, lumea celor ca Dora, nu li se puteau aplica acestora legile obișnuite, nu putea fi judecată Dora, inovatoarea, cum ar fi fost judecată ea, Mariana, sau oricare altă femeie din anturajul ei. Dora era din alt aluat, i se cuvenea altceva, beneficia de alte criterii. În fața ei Mariana se pleca! Probabil, gîndi Mariana în continuare, așa se explică succesul Dorei la bărbați. Simt în ea ceva deosebit. O întrebă pe neașteptate:

— Dora, poți să-mi explici, de ce se îndrăgostesc bărbații de tine?

— Nu știu nici eu, răspunse aceasta și zîmbi.

Aceste cuvinte, aparent fără nici o semnificație, îi spuseră Marianei mult. În primul rînd, Dora nu negase, admisese că așa este, apoi, afirmînd că nu știe, nu găsește explicația acestui succes, lăsase să se înțeleagă că nu se știe posedînd calități care să atragă în mod deosebit. Dar mai fusese zîmbetul care o transfigurase, o întinerise. Un zîmbet în care se exprima bucuria, triumful, surpriza că lucrurile stau așa, plăcerea de a trăi, un anumit chef de joacă, o anumită indiferență pentru ce poate urma faptelor ei, o căldură și o strălucire, care o convinse definitiv pe Mariana că se află în fața unei femei neobișnuite. Deci asta ești, Dora, gîndi Mariana și oftă. Zise:

— Am impresia că faptul că ai succes te amuză, că nu prea ții cont de suferința pe care o poți produce!

— Nu sînt o sfîntă, dar nici nu-mi place să provoc dezastre! Dacă s-au întîmplat, nu au fost din vina mea sau, mai exact, nu numai din vina mea! Au contribuit din plin și alții!

— În chestia cu Păsculescu nu-ți faci nici un reproș?

— Nu!

Ce ton aspru are, își zise Mariana, cu ce i-o fi greșit acest om? Îl urăște poate pentru faptul că a existat în jurul ei și că, brusc, a încetat să mai fie, provocîndu-i remușcări pe care nu vrea să le mărturisească nimănui.

Dora tăcea, se plimba prin cameră și Mariana obosise urmărind-o. Se hotărî să se scoale din pat și să se îmbrace.

— Cred că ar fi cazul să ieșim puțin afară! S-a făcut frumos și e păcat să stăm închise! Putem vorbi și mergînd, zise și Dora, fără un cuvînt, se îndreptă spre ușă, dar înainte de a ieși se întoarse și o întrebă pe Mariana care se sculase pe marginea patului:

— Ce ai zice de o cafea? S-o pregătesc pînă te îmbraci?

Mariana, plăcut surprinsă de această amabilitate (Dora nu participase niciodată la pregătirile pentru masă), îi zîmbi și începu să se îmbrace, gîndind că dimineața aceasta se dovedește mai plină de evenimente chiar decît noaptea care a trecut.

— Cred că va fi necesar să fac și puțină ordine prin cameră, spuse doctorița pentru Dora, care încă nu se decisese să iasă.

— Spune-mi Mariana, zise aceasta, ca și cum nu ar fi auzit ce se spusese mai înainte, este chiar așa de serioasă starea chirurgului?

Șmecheră ce ești, cum știi să duci oamenii, își zise doctorița, apoi către Dora, privind-o cu un zîmbet în care se amesteca admirație și surpriză și bună dispoziție:

— Ei, uneori mai exagerăm, noi, medicii, punem totdeauna răul înainte. Marius este tînăr și sper că are un craniu rezistent și n-a făcut fractură. Cît despre bătaie, am impresia că o merita!

Dora ieși și Mariana o urmări pe fereastră cum traversează spațiul dintre cele două cabane și dispare în interiorul celei în care se afla camera pe care o ocupa cu soțul și copilul ei.

21

Abia peste o oră își reluară discuția, plimbîndu-se pe șoseaua ce traversa stațiunea. Luaseră micul dejun, avuseseră și un invitat, pe cabanier, căruia îi oferiseră de băut, deși era de dimineață. Mariana își strînsese lucrurile din cameră în vederea plecării, apoi își făcuse toaleta. În acest

timp, Dora aranjase masa, apoi tot ea o strînsese și se regăsiră mai bune prietene decît speraseră vreodată: Mariana, ușor flatată de atenția pe care i-o dădea Dora, iar aceasta, nu atît de speriată ca la începutul discuției lor, fiindcă se convinsese că nici Mariana nu e neliniștită de soarta lui Marius, ceea ce era un argument capabil să spulbere o bună parte din spaimele Dorei.

— Știi, Mariana, începu Dora, cît timp am pregătit masa, m-am gîndit și am luat o hotărîre. Tu ești prima care o afli, înaintea soțului meu și a șefului meu...

— Mă onorezi...

— Orice s-ar întîmpla, am de gînd să părăsesc stațiunea experimentală. Trebuie s-o fac, înainte de a fi prea tîrziu. Nu vreau să stric familia lui Tomuș, orice greșală a noastră, a mea sau a lui, ar putea da totul pe față, întîmplarea de aseară nu a lipsit mult să ne dezvăluie secretul. După ce ar fi cunoscut de toți și ar produce soțului meu și Gertrudei suferințele pe care le aduce o astfel de descoperire, degeaba aș mai pleca, sau chiar dacă ar fi utilă plecarea, ar fi prea tîrzie, în ceasul al doisprezecilea. Vreau să evit acest lucru!

— Și munca ta, cercetările tale? Unde vei mai găsi atîta înțelegere, cine îți va mai da concursul cu atîta larghețe? Crezi că mai găsești un alt Tomuș?

— Nu, și nici nu caut! La ora actuală sînt cineva în domeniul nostru de activitate, mă pot impune, adică îmi pot crea singură condițiile de cercetare. Mă voi adresa forurilor noastre și voi cere să mi se pună la dispoziție tot ce-mi trebuie. Am acest curaj și am credința că mi se va oferi fără multe insistențe.

— Ce pretext vei invoca, cum îi vei explica plecarea lui Tomuș, soțului tău și celorlalți?

— Nu voi recurge la pretexte! Voi spune un adevăr! Am mai de mult o idee în cap și vreau s-o pun în practică. Știu niște terenuri nefolosite, ar putea fi ideale pentru o anumită cultură. Vreau să încerc! Nu cer mare lucru și așa stau în paragină. Îmi iau familia și mă duc. Pe soțul meu îl propun director, mie nu-mi place să-mi bat capul cu probleme administrative; va fi pentru el o promovare și va accepta mai ușor plecarea.

— Te-ai gîndit la toate! Tomuș nu se va opune?

— Ba da, din toate puterile! Va încerca să mă convingă

pe mine mai întîi, dar după cele petrecute aseară, nu-mi va fi greu să-l refuz. M-a supărat comportarea lui...

— Marius a lovit întîi!

— Știu, am privit totul pe fereastră, nu apucasem să mă culc, cearta a izbucnit imediat ce au părăsit terasa.

— Soțul tău dormea?

— Da, dacă nu interveneați voi, ieșam eu să-i despart, eram la ușa cabanei cînd ați apărut, m-am întors din drum.

— Am ieșit fiindcă am văzut că Marius este dominat, Tomuș este mai puternic...

— Da, el e puternic, repetă Dora puțin neatentă. Apoi, revenindu-și: cine, oare, a adus acele trunchiuri în jurul focului, sînt destul de mari, aci le-am găsit cînd am venit, nu-i așa? Mă tot întreb, de cînd mi-ai spus că s-a lovit cu capul de ele colegul tău!

— Cred că cei care au tăiat arborii au făcut și focul și i-au adus ca să aibă pe ce ședea. Au fost neglijenți cînd au plecat și i-au lăsat așa. Noi cînd am venit, am găsit cenușă și resturi de lemne arse. Azi-noapte am dat în Tomuș cu ce-am nimerit. Nimic nu mi se părea destul de contondent, credeam că i-am fracturat o coastă cu scaunul acela, spuse Mariana rîzînd, dar Dora nu păru să se amuze și Mariana puțin jenată schimbă imediat subiectul.

— Deci vrei să pleci. Îl vei convinge pe Tomuș, pe soțul tău, pe cei care te pot ajuta și vei începe o viață nouă undeva!

— Nu va fi ușor, zise Dora tristă.

— Cred și eu, dar tu ai darul să convingi și să constrîngi!

— O voi face în interesul tuturor! Mihai îmi va pune piedici, de aceea nu vreau să știe nimic pînă ce numirea mea și a soțului meu nu este perfectată. Atunci nu va mai putea face nimic.

— Va fi o lovitură pentru el!

— Va fi greu, îl va durea, dar n-am ce să-i fac, altă ieșire nu există, cred că ești de acord! Cu timpul se va vindeca, va uita...

— Îmi displace, zise Mariana, modul cum acționezi, pe ascuns! De ce nu discuți cu el deschis, să-i explici, sînt sigură că ar înțelege!

Dora nu răspunse. Privea înaintea ei și un timp merseră tăcute. Mariana deduse că erau lucruri pe care nu i le putea spune și cînd o auzi oftînd ușor, simți pentru Dora

un amestec de compătimire și de admirație. Își zise că această femeie, din orice unghi ai privi-o, e imposibil să n-o admiri. Și totuși, uneori a fost rea. Mariana zise:

— Spune-mi, Dora, cum a fost cu Păsculescu, începuseși de dimineață, acolo în cameră să spui ceva, dar n-ai terminat, sau eu n-am reușit să înțeleg. Mă întreb, văzînd că nu ești o femeie fără suflet, de ce te-ai purtat și de ce vorbești atît de aspru de Păsculescu?

— Bine, o să-ți povestesc și cred că o să-mi dai dreptate! Ce ai face tu, care preferi discuțiile deschise, care ai oroare de lovituri pe la spate, ce ai face tu deci, dacă te-ar iubi un bărbat puternic, care e și director și care dispune oarecum de soarta ta, a muncii tale, de aceea a soțului tău și a încă unui coleg, care, inconștient, îți face curte? Stai că n-am terminat, interveni Dora cu un gest, la încercarea Marianei de a răspunde. Acest coleg nu te iubește, face curte la toate femeile din jurul lui, așa, din obișnuință, dar orice cuvînt și orice compliment pe care ți-l face ție îl supără pe director, îl vezi cum suferă, cum se ascunde, cum încearcă să-l îndepărteze discret pe celălalt de tine?

— Cred că cel mai bun lucru este să-l previi pe coleg. E cinstit să-i spui direct și omul să-și vadă de treabă. Dacă ar fi îndrăgostit poate l-ar durea, dar așa nu-i pasă!

— Vorbești ca din carte, Mariana dragă, ca în filmele văzute la televizor, în care se simplifică totul, oamenii sînt perfect educați, raționali ca niște extratereștri! În viață nu este așa...

— Bine, lasă generalitățile, treci la fapte! Tu cum ai procedat?

— Așa cum ai spus tu! Dar mie îmi tremurau mîinile, trecuram toată cînd i-am atras atenția lui Păsculescu să-și vadă de treabă, cînd i-am spus că Tomuș îmi face curte, că își periclitează situația și a lui și a mea!

— Nu văd de ce tremurai!

— Nu e ușor să faci o astfel de mărturisire! Nu-ți mai spun că el, Păsculescu, mi-a ripostat că nu crede, nu-l vede pe Tomuș îndrăgostit. Am încercat să-l conving atrăgîndu-i atenția asupra unor gesturi ale lui Tomuș mai concludente în acest sens. I-am spus că se poate aștepta la orice din partea directorului. Păsculescu m-a întrebat foarte ironic, fii atentă, eu tremuram și el își permitea să fie ironic, m-a întrebat, deci, de ce îl previn și eu i-am răspuns că din cinste și nimic altceva și iar nu m-a crezut! A tras con-

cluzia, și n-am mai putut să i-o scot din cap, că eu țin la el și îl apăr din acest motiv. M-am jurat că-mi e tot atît de indiferent ca oricare alt coleg și că prezența lui mă lasă tot atît de rece ca aceea a unui scaun. Da, țin minte că am făcut această comparație stupidă, un scaun era lîngă noi, dar tot nu m-a crezut. Bineînțeles că l-am rugat să păstreze totul pentru el.

— Am impresia că l-ai jignit!

— Da, vezi că adevărul brutal doare, dar am crezut că e în interesul lui să știe ce-l amenință, ce simt pentru el, să fie lămurit în toate privințele. Ce a urmat a fost cumplit!

— S-a supărat?

— Nu s-a supărat, s-a dus și m-a spus lui Tomuș, mai exact a spus versiunea care i-a convenit lui, cum că eu profit de sentimentele lui Tomuș, îmi fac interesele, îmi bat joc de el, de Tomuș, și mor de grija lui, a lui Păsculescu. L-a umilit pe Tomuș, m-a prezentat ca pe o femeie interesată, capabilă de orice pentru a avea influență asupra directorului, iar el a apărut ca un bun prieten care îl previne pe Tomuș să nu se dea în spectacol de dragul meu.

— Oribil!

— Să vezi cum a reacționat Tomuș! Umilit, jignit în sentimentele lui, a negat totul, spunînd pur și simplu că sînt nebună, că inventez, că sînt una din acele femei care își închipuie că toți bărbații o plac, una din acele nenorocite la care de fapt nu se uită nici unul, fiind lipsită de orice calitate fizică sau morală care să placă. Asta i-a spus cînd au discutat amîndoi, iar mie mi-a făcut o scenă, a țipat la mine, a amestecat autoritatea de director cu indignarea de bărbat jignit, a fost dur, mi-a interzis să mai vorbesc cuiva despre el, n-am putut să strecor un cuvînt în apărarea mea, nu mi-a dat răgaz, m-a sancționat pe linie profesională pentru o greșeală care nu era a mea și prietenia lui pentru Păsculescu părea indestructibilă. A început să-l laude în toate ședințele, să treacă intenționat în contul lui succesele mele, știa că eu nu voi îndrăzni să zic nimic, l-a premiat, erau nedespărțiți, iar eu spectatoare la toate acestea. Păsculescu își ajunsese scopul, mă înlăturase din centrul problemelor, se vîrîse el, profita din plin, jubila...

— Dar tu, nu i-ai zis nimic lui Păsculescu? Eu cred că l-aș fi făcut de două parale, cel puțin între patru ochi!

— Ce rost ar mai fi avut! Greșeala fusese a mea! Eu l-am considerat mai cinstit decît era, eu nu mi-am dat

seama că era o lichea. Nu e bine să vorbești rău de morți, dar așa era Păsculescu. L-am lăsat să se bucure de rezultatul faptei lui. Mi-am spus că mi-am făcut datoria de om, l-am avertizat, mi-era indiferent ce va urma. Știam că mai curînd sau mai tîrziu Tomuș mă va ierta, voiam să las timpul să acționeze, eu să nu intervin. L-am scuzat că a țipat la mine, că m-a sancționat, că a fost atît de furios. Fusese jignit, luat „drept fraier", acestea au fost cuvintele lui Păsculescu. Tomuș a suferit crîncen în acele zile, nici el nu mai credea decît ce-i spusese Păsculescu, îl convinsese, de aceea negase totul și m-a făcut nebună. Cînd s-au potolit puțin lucrurile, cînd am fost din nou toți trei împreună, tot el, Păsculescu ne scormonea rana și mie și lui Tomuș. Mă întreba cu zîmbetul lui ironic de ce am mințit, ce am urmărit de i-am spus lui acea poveste bună de adormit copiii, cum mi-am imaginat eu că el mă va crede... Întrebările erau puse de față cu Tomuș, eu recunoșteam deschis că sînt o mincinoasă incurabilă, că așa îmi vine cîteodată mie și suportam avalanșa de reproșuri și insulte, da, insulte chiar, odată mi-a spus că el m-ar bate să fie în locul lui Tomuș. Discuții de acest gen s-au purtat de mai multe ori, erau un chin pentru mine, Tomuș tăcea, Păsculescu era convins că are dreptate.

— Eu nu l-aș fi suportat! Aș fi spus iarăși adevărul de față cu Tomuș.

— Care adevăr? Într-o poveste ca asta sînt doi parteneri. Cînd unul neagă, și acesta este bărbatul, femeia se umple de ridicol!

— Ai dreptate! Dar Tomuș de ce nu ți-a luat apărarea? De ce n-a mărturisit cinstit? Un cuvînt să-i fi spus lui Păsculescu și el și-ar fi schimbat imediat, cred, atitudinea!

— Asta m-am întrebat și eu! Era jignit de cuvintele lui Păsculescu, era nesigur pe mine, nu mai știa ce să creadă, negase odată și persevera. Pe de altă parte, îl lăsa pe Păsculescu să mă insulte cu intenția de a ne vedea certați definitiv. Era probabil convins că eu îl iubesc pe Păsculescu. Chiar prietenia pe care i-o arăta acestuia, faptul că-i atribuia lucrări pe care le făcusem eu, că-l lăuda în ședințe, toate acestea aveau drept scop să mă irite, să mă facă să-l dușmănesc pe Păsculescu. Am sesizat această intenție și i-am dejucat toate încercările! Părea că nimic nu mă supără, că orice mi s-ar fi cuvenit mie eram fericită să-i cedez lui

Păsculescu, că nu ar exista nimic și nimeni care să ne facă să nu mai fim prieteni!

— N-a fost cinstit din partea ta!

— Ce voiai să fac? Sînt și eu om! Cînd sînt făcută nebună de amîndoi, cînd eu lucrez și se trece în contul altora, cînd doi bărbați nu au curajul să-și spună adevărul, cînd încearcă să mă facă să joc cum cîntă ei, se trezește în mine un demon care mă îndeamnă să-i las să facă ce vor! Să fiu spectatoare! Și i-am tratat cu indiferență pe amîndoi, mi-am văzut de lucrări, treptat Tomuș a uitat, s-a reîntors la mine, ca să zic așa, Păsculescu și-a dat seama că a fost un prost. Prietenia lor de suprafață a continuat, erau prea mîndri amîndoi ca să o rupă, dar era un calvar și pentru unul și pentru altul. Tomuș era mereu gelos, Păsculescu primea mici lovituri, ca din întîmplare, fără ca directorul să pară amestecat, la un moment dat a vrut să-l mute și așa mai departe...

— Pînă la urmă totuși Păsculescu te-a iubit!

— Închipuiește-ți, cînd s-a convins că eu îl țin la distanță, că nu am nici un fel de afecțiune pentru el, l-a apucat un fel de ambiție să mă cucerească cu orice chip! Nu i-a reușit, a început să-l invidieze pe Tomuș, lucrurile s-au complicat și acasă la el și știi ce a urmat!

Dora se opri. Mariana nu mai avea nimic de întrebat. Totul era atît de complex, din nou avea impresia că nu e aptă să judece o astfel de situație. O depășea.

— Știam de mult că se va termina totul într-o zi! Îmi era teamă de acea zi, o voiam cît mai depărtată. Iată că a sosit!

— Da, cred că ai găsit cea mai bună soluție! Plecarea ta se impune! Ai judecat bine totul și vei fi în stare să îndeplinești totul; tu ești atît de tare!

— Distanța și timpul mă vor ajuta să fiu tare!

S-au mai plimbat încă mult timp, toată acea dimineață de mai însorită. Au discutat alte lucruri, și-au comunicat impresii, gînduri, proiecte, Dora păstrînd un ton ce trăda destulă tristețe, Mariana încîntată că se vor rezolva toate cu bine, avînd senzația că a contribuit la precipitarea faptelor spre un deznodămînt fericit. Chiar dacă, momentan, Dora suferă, chiar dacă pe Tomuș îl va durea nespus plecarea Dorei, rănile se vor vindeca, exact ca după o intervenție chirurgicală. Eu am practicat incizia salvatoare, gîndea Mariana, la timpul oportun, înaintea apariției compli-

cațiilor. M-a ajutat și întîmplarea, dar am contribuit din plin și eu. Încurajînd pe Dora în hotărîrea ei, alinîndu-i suferința cu sfaturi și chiar cu medicamente în cazul că vor apare din nou acele insomnii, doctorița știa că-și va face datoria. Conștiința ei putea fi împăcată. Nu mai acționa din ambiție, curiozitate, plictiseală, așa cum se suspectase și cum de fapt păreau că se petrec lucrurile, adică așa le interpretase ea la un moment dat... Da! Dar nu fusese astfel! O plictisise o îndeletnicire cumva extraprofesională, avusese ambiția să rezolve o situație conflictuală generatoare de tulburări psihice! Fusese curioasă constructiv, așa cum era nerăbdătoare să afle rezultatul unei analize, a unei radiografii, care să-i confirme sau nu diagnosticul. Făcuse lucruri nepermise de etica medicală? Acum nu-și amintea. Totul e bine cînd se termină cu bine, conchise Mariana Cristescu, mergînd în urma Dorei prin pădure, prin iarba răsărită de sub frunzele putrede ale anului care trecuse.

SFÎRȘIT

ROCHIA DE DANTELĂ VIȘINIE

1

Silvia se așeză pe pat, își aruncă din picioare pantofii și rămase cu ochii ațintiți pe micul raft de cărți, fără să-l mai vadă însă, urmărind același gînd, chinuindu-se cu aceleași întrebări, extenuată de noaptea nedormită, de plimbarea tristă, deprimantă, pe care o făcuse cu Elena prin parcul cu vegetație debordantă, plin de flori, de iarbă proaspătă crescînd impetuos, spărgînd asfaltul în aleile mai puțin frecventate, lăsînd impresia că vrea să șteargă urmele strădaniilor omului, să distrugă vremelnica așezare creată de acesta și să-și recîștige drepturile. Nu-i făcuse bine plimbarea, nu o alinase, iar cuvintele și gîndurile exprimate de femeia care o însoțise, o umpluseră de oboseală, îi sporiseră senzația de pustiu, de deznădejde, pe care nu o putea mărturisi nimănui. Mîine probabil la această oră va fi în tren, se va îndepărta cu viteză de acest oraș, ducînd cu ea nemulțumirea, mergînd spre altă nemulțumire, aceea a părinților ei, care se vor mira de apariția ei subită, vor chestiona-o, vor cere explicații, va trebui să mintă, nici chiar lor nu le putea spune adevărul. N-ar fi înțeles sau, mai rău, ar fi înțeles că este profund nefericită și ar fi reacționat după firea lor. Tata s-ar fi enervat brusc și ar fi început să se lamenteze că are un astfel de copil, ar fi dojenit-o fără milă, ar fi acuzat-o de tot felul de greșeli. Mama ar fi suferit imaginîndu-și pe fiica ei singură între străini, fără un prieten, fără o rudă, chiar și depărtată, ceea ce era perfect adevărat, și suferința aceasta a mamei, o să o doară pe ea, pe Silvia, deoarece este mai greu de suportat decît propria suferință.

Știa că nu va rămîne mult acasă, tatăl o va împinge, o va îndemna să plece, să nu lîncezească, nimic nu era mai străin de el ca suferințele psihice, mai ales cînd nu le înțelegea cauza și ea nu-i putea spune nimic. Va pleca la Cluj, unde nu avea un loc anume și unde poate vor ajunge

înaintea ei niște zvonuri și iarăși explicații, dar poate profesorul o va crede, lui îi putea vorbi deschis, îi va spune totul, va fi un moment greu, îl va trece și apoi ce va mai urma, nu mai voia să se gîndească.

Din hol se auzi vocea blîndă a gazdei, pe Silvia însă o deranja orice și ar fi preferat să fie lăsată în pace, dar cu un efort se ridică și deschise ușa.

— Credeam că ești în baie, să știi că masa e gata. Te mai doare capul?

— Mă simt mai bine, mulțumesc tanti Elena, minți Silvia. De fapt nici nu o duruse capul, dar trebuise să dea și aici o explicație pentru starea ei de indispoziție, cu care lupta de două zile. Ceea ce era însă mai grav, faptul că nu avea poftă de mîncare, îi va pricinui și ei și amabilei gazde o serie de neplăceri. Ea, Silvia va încerca să mănînce cîte ceva, dar gospodina va observa că nu apreciază cum ar merita felurile pregătite. Silvia era doctoriță, este adevărat că foarte tînără, nu avea nici o experiență, totuși cu greu și-ar fi imaginat că o mare supărare ar putea avea un efect asupra poftei de mîncare. Citise despre acest lucru, îl crezuse sau nu, acum se convingea că litera cărții este sfîntă, tot ce s-a scris în manuale este cules cu migală din experiența miilor de medici.

— Draga mea, dar nici nu ți-ai scos acești pantaloni odioși. Ce modă cumplită, nu mai aveți pic de feminitate. Păcat de corpul frumos pe care îl ai, cu oroarea aia de bluză parcă ești o țărancă șlampătă, pe vremea mea ce rochii plisate purtam și nu erau atîtea materiale ca acum!

Nu era prima oară că aveau astfel de discuții, de fapt Elena înțelesese că aceasta fiind moda, Silvia nu s-ar fi putut sustrage, nu-i făcea ei nici o vină, o considera o victimă, o deplîngea fiindcă nu-și putea expune farmecele depistate de gazdă și care vor trece neobservate odată cu tinerețea. Silvia era însă prea puțin preocupată de aceste probleme, tinerețea i se părea, la cei 25 ani ai ei, veșnică și era asaltată mereu de probleme mult mai importante, credea ea, care n-o lăsau să-și trăiască vîrsta, completa Elena. Ca să-i facă plăcere gazdei, să compenseze nemulțumirea pe care o va produce cu lipsa ei de apetit, Silvia apăru în capot.

— Dacă nu te mai doare capul, ia și tu un păhărel, să vezi că ai să te simți mai bine, te dispui un pic!

— Mulțumesc, am luat medicamente și nu este permis alcoolul.

Cu un efort, Silvia zîmbi și începu să mănînce. Ce bine era la Cluj, cînd era supărată ca acum și nu putea mînca, lăsa la cantină farfuria plină, nimeni nu-i făcea observație. Nici n-ar fi putut suporta să fie mereu supravegheată, atît de des fusese necăjită, nefericită. Lulu lovise în ea fără milă, îi rănise sufletul mereu pînă umpluse paharul. De ce în momentele grele mă gîndesc tot la perioade triste din viața mea, se întrebă Silvia, ar trebui să încerc să fac invers. Să nu-mi amintesc de Lulu, mai ales tot ce este în legătură cu el să caut să evit, mîine va fi o zi extrem de neplăcută și am nevoie de forță morală să trec prin clinică, să nu fug ca o vinovată.

— Nu-ți place supa?

— Este excelentă, dar puțin fierbinte. Dacă Elena s-ar fi ridicat de la masă, ar fi turnat-o în castron, cum făcea în copilărie, dar nu se ivea nici un motiv ca aceasta să părăsească masa, totul fusese aranjat cu grijă să poată mînca liniștită. Era singura plăcere care i-a mai rămas, explica ea Silviei, o mîncărică bună, o cafeluță proaspăt rîșnită, atît! Silvia nu înțelegea de ce se autocompătimește, ea nu avea nici aceste plăceri, nu știa de disperarea care o cuprindea pe Elena de cîte ori mai descoperea un rid, mai apărea un semn al bătrîneței apropiate. Profesorul va veni mîine, profesorul acesta îi este un străin, o tolerează din cauza scrisorii de recomandare, dar cum va reacționa cînd i se va spune, este ușor de prevăzut. Numai de s-ar petrece totul cu cît mai puțini martori; fiul lui stă cam mult prin cabinet, va fi desigur prezent, se va mira, va crede, cum să nu creadă, în fond nu mai are nici o importanță părerea lui, mîine în acest timp va fi în tren. Înghiți ultima lingură de supă și Elena îi servea un nou fel, mîine va putea să nu mănînce nimic, n-o va obliga nimeni, acasă din cauza mamei ei, ca să n-o aducă la disperare va trebui să simuleze poftă de mîncare mai multă ca aici. Ar dormi, ar dormi mult, ar zăcea așa cîteva zile, dar tatăl nu-i va permite, nu-i va da pace. Nici cînd era supărată din cauza lui Lulu, și cît a suferit astă vară, n-a încetat să fie activă fără spor însă, învîrtindu-se mai mult prin casă decît realizînd ceva, un fel de năuceală o stăpînea, nu putea nici să citească, nici acum nu poate, să sperăm că va dura mai puțin, atunci a durat săptămîni, ceva s-a rupt definitiv în sufletul ei, tot ce a fost frumos în dragostea lor a dispărut atunci. N-a încetat să-l iubească pe Lulu, a mai suferit în continuare și la Cluj cînd s-au întîlnit, au mai fost și momente de fericire nu, ar fi prea mult spus, momente bune, este mai exact, dar n-a mai avut nimic frumos în suflet, s-a spulberat pentru totdeauna acea încîntare, stupidă încîntare, că este logodită.

— Am făcut odată la o onomastică a soțului meu un curcan, se topea în gură, un tort în formă de trunchi de copac și unul ornat cu niște omuleți care stau în picioare, din cremă, dar nu trebuie ținut la cald că se topesc și se deformează imediat și este păcat de muncă, se execută foarte greu. Dacă vrei te învăț la iarnă, numai de sărbătorile de iarnă este bine să-l faci fiindcă este ger . . .

Atunci suferința a fost mai mare, a durat mult, a lăsat urme, a fost cea mai mare suferință din viața ei. Cînd nu i-au dat premiul acela în liceu a durut-o și cînd i-a respins schița pentru revista școlii directoarea sfătuind-o să scrie ceva sentimental, satira este mai grea, nu ai suficiente forțe, i-a zis, a suferit de asemenea. Au fost însă scurte acele dureri, s-au alinat repede și fără nici un efort. Poate ar fi mai bine să plece în această seară, să nu mai dea ochii cu cei din clinică, să-i scrie profesorului o scrisoare și atît. Ar scăpa de privirile surorilor, de aluziile medicilor, cu siguranță că nu se vor abține, de surpriza pe care o va citi pe chipul profesorului cînd va afla, de indignarea sorei Melania. Oare va mai accepta vreo soră să lucreze cu ea în salon? Cu o astfel de doctoriță? Ar evita mici scene jenante, cei care i-au arătat încredere vor fi în situație foarte penibilă cînd vor fi nevoiți să se ferească de ea. Este ca o ciumată, ce să mai caute în clinică? S-ar putea să le inspire milă unora, alții o vor disprețui, profesorul probabil o va compătimi, dar ar îndepărta-o elegant imediat, dacă ea nu s-ar retrage singură. Este inutilă orice explicație, numai timpul va dovedi că nu a fost vinovată. Nu va putea rămîne însă printre ei pînă atunci, cuvintele lui Florescu au fost categorice. „N-ai ce mai căuta în clinica noastră", cu un ton aspru, o privire care a înghețat-o și spatele întors, semn că orice explicație ar fi de prisos.

— Mi-a plăcut din cînd în cînd să dau cîte o masă, să-mi invit prietenii, deși nu poți niciodată să știi dacă nu te critică mai tare chiar ei. Și eu cînd mă duc la Emilia, care îmi este ca o soră, văd ce nu-mi place la ea și nu-i spun,

nu vreau s-o jignesc, dar dacă aş avea un soţ, sigur că am discuta amîndoi şi am critica ce am văzut. Eu nu mă supăr...

Cum au dispărut fiolele? Deşirata de Melania este o mincinoasă, dar cum să n-o creadă toţi cînd o crede şeful clinicii. El o decretează soră foarte bună şi toţi se închină, în fond numai el lucrează cu ea, ceilalţi nu-şi pot da seama, totuşi este în clinică de peste cincisprezece ani, imposibil să n-o fi prins nimeni pînă acum cu minciuna, dar a intervenit Florescu şi s-a şters totul. S-ar putea ca unii să o cunoască bine, dar de unde să-i ştiu eu care sînt şi între mine şi ea, îi dau crezare ei, eu sînt o necunoscută, venită în clinică de cîteva luni, mulţi nici nu ştiu bine cum. Şi este linguşitoare şi cu un fals aer de discreţie, în fond o intrigantă, de la ea a pornit totul, ea declară că a lăsat fiolele în cabinet şi numai eu am intrat acolo singură. Şi ce obraznică, cum mi le-a cerut, fiind sigură că eu le-am luat, ce indignată, ce fals suna glasul ei cînd spunea că îi este penibil să spună unei doctoriţe că este o hoaţă, insistenţele să scot fiolele, ameninţările lui Florescu în cabinetul cu uşa închisă, insultele lui şi în final „n-ai ce mai căuta în clinica noastră".

— Bravo! Ai mîncat tot, vezi că pofta vine mîncînd?! Acum plăcinta, specialitatea casei, este o reţetă din Moldova, o am de la o mătuşă care...

Mai bine că n-a fost profesorul în clinică, nici fiul lui, cînd vor afla mîine, eu voi fi în tren. Scriu o scrisoare, îi spun că sînt nevinovată, că am fost tratată cum nu meritam, fără nici o consideraţie, că timpul va dovedi că altcineva a comis această faptă, care, desigur, se va mai repeta, cine fură morfină nu fură numai o dată, că a fost neşansa mea să fiu prima bănuită şi gata, expediez scrisoarea, plec. Deşirata de Melania va fi încîntată, de rolul pozitiv jucat în descoperirea acestei fraude. Dacă se gîndea bine, nu găsea nimic care să explice ura Melaniei. N-au avut niciodată nici cea mai mică neînţelegere. În cele şase luni de cînd era în această clinică a avut grijă să nu supere pe nimeni. Silvia nu se ştia o persoană dificilă, se adapta uşor şi de obicei nu avea probleme cu surorile. Le respecta pentru vîrsta lor, pe unele pentru competenţa lor. Melania nu i-a plăcut din prima zi, dar spera că aceasta nu a simţit. Dacă totuşi a sesizat antipatia doctoriţei şi a căutat să se răzbune înscenînd dispariţia fiolelor de morfină? Putea să arunce fiolele! Şi să canalizeze bănuielile în direcţia în care a vrut! Şi ea, doctoriţa Silvia Damian, şefă de promoţie, studentă eminentă va circula de aici înainte cu această acuzaţie. Va fi suspectată mereu în serviciile pe unde va lucra, astfel de zvonuri se răspîndesc repede. Probabil şi eventualii ei curtezani vor fi avertizaţi, totul va creşte, va creşte, exact ca în aria calomniei.

Este absurd să mă gîndesc aşa departe. Înnebunesc dacă nu pun frîu acestor sinistre deducţii! În definitiv de ce să mă distrugă pe mine această femeie? Plecam peste cîteva luni şi nu ne mai întîlneam poate niciodată în viaţă. Nu i-am făcut nimic care să justifice o astfel de ură. Fiolele au fost furate de cineva care le foloseşte, care va mai fura şi atunci eu nemaifiind aici, se va dovedi că sînt nevinovată. Dar cînd va fi asta? Cum să suport tot ce va urma?

Masa era pe sfîrşite. Elena strîngea deja şi Silvia se prefăcea că o ajută. Pleca cu un platou la bucătărie, apoi cu restul de pîine, făcea multe drumuri inutile, cînd telefonul sună. Elena, care se afla mai aproape de aparat, ridică receptorul, dar îl lăsă de la ureche imediat şi îi făcu semn Silviei să vină. Aceasta nu-şi putea imagina cine este. Puţine persoane ştiau unde locuieşte ea şi abia dacă una sau două îi ştiau numărul de telefon, de fapt numărul Elenei.

— Alo, spuse Silvia cu voce stinsă.

— Sînt doctorul Petrulian! Nu profesorul, simplu, doctorul!

— Ah, dumneavoastră?

Încep dezastrele, gîndi Silvia şi plină de jenă continuă, bună ziua, tovarăşe doctor!

— Ce faceţi?

— Tocmai am luat masa!

— Evident, m-am trezit prea tîrziu! Vroiam să vă invit undeva, aveţi un program? De fapt eu v-am mai căutat pînă acum o jumătate de oră. N-a răspuns nimeni la telefon, mi-am închipuit că sînteţi plecată, mi-am zis să revin, dar am revenit prea tîrziu! Ce-aţi zice însă de o plimbare cu maşina, undeva la iarbă verde, sau unde preferaţi...

— Nu pot merge nicăieri, mulţumesc, sînteţi foarte amabil!

— De ce?

— Nu mă simt prea bine!

— Presupun! După bădărăniile lui Florescu, nimeni nu se simte bine!

— Ați aflat?

— Desigur! Și eu și tata regretăm cele întîmplate și bineînțeles vă veți continua activitatea în clinică cît veți considera că este necesar.

— Cred că nu mai consider că este necesar!

— Eram sigur! De aceea ar fi fost bine să putem sta de vorbă, la telefon nu se poate. Chiar nu puteți veni la o scurtă plimbare?

Silvia se simțea ușurată, o povară i se luase de pe suflet, îi făcea bine grija lui, dar undeva se temea că este numai o amabilitate a profesorului Petrulian, care nu vrea să-l supere pe colegul lui de la Cluj. S-au decis să o suporte pînă termină anul în clinica lor, așa cum îi rugase profesorul de la Cluj, luîndu-și însă toate măsurile de siguranță. Silvia, ea însăși, ar fi procedat la fel, de aceea suferința ei se atenuase numai pentru scurt timp; revenise însă după ce-și lămurise care este de fapt intenția lor, a profesorului Petrulian și a fiului său, care era un executant, desigur. Își imagina ce îi va spune, scuzele care i se vor cere, vedea plictiseala bine ascunsă a tînărului doctor Petrulian, care își va pierde o zi, din porunca tatălui sau, ca să salveze aparențele, să împace lucrurile.

— Îmi pare foarte rău... Într-adevăr, nu pot merge. Vom discuta mîine, cred că mai vin la clinică!

Elena se oprise lîngă masă cu o farfurie în mînă și asculta fără sfială, pe față cu un zîmbet de dezaprobare.

— Mă refuzați, deci?

— Îmi pare rău!

— În cazul acesta vă las. Bună ziua!

— Bună ziua!

Elena se repezi la Silvia curioasă:

— De aceea nu erai în apele tale și nu aveai poftă de mîncare?! Acum înțeleg! V-ați certat! Cine este?

— Fiul profesorului Petrulian, din clinica unde lucrez.

— Bravo! Frumoasă partidă!

Silvia nu se mai osteni să-i explice că se înșală, ar fi trebuit să-i spună prea multe și nu vroia. Dacă va pleca mîine, sau chiar peste șase luni cum fusese planificat, nu era necesar ca Elena să cunoască această întîmplare. Zise:

— Mulțumesc pentru masă! Vreau să dorm puțin și apoi am de citit!

Era adevărat, se simțea mai bine după acest telefon, va putea dormi și va putea învăța.

2

Mariana Cristescu se afla în clinică, venită la un curs de perfecționare pentru două luni. Auzi de povestea cu fiolele exact cu cinci minute înainte de începerea raportului de gardă. Ea lipsise vineri și sîmbătă din clinică, profitase de absența profesorului și făcuse un drum acasă. Nu dădu prea mare importanță faptului, fiind preocupată de alte probleme. După începerea raportului, cu atît mai mult nu mai putu să se gîndească la niște evenimente care n-o priveau și care i se păreau minore.

Ședința decurse normal, se discutară urgențele, se comentară evoluțiile bolilor mai interesante și toți credeau că raportul s-a terminat, cînd doctorul Florescu, cel mai bătrîn dintre medici și șeful clinicii, se ridică și se apropie de profesor, zicînd:

— Tovarășe profesor, permiteți, s-a întîmplat ceva mai neobișnuit în clinică în lipsa dumneavoastră.

— Am fost informat... este regretabil... să mergem la vizită!

— Cine v-a informat?

— N-are importanță!

Ceilalți se ridicaseră și se scurgeau încet pe ușă, Florescu rămăsese lîngă profesor.

— Am crezut că este bine să o trimit pe Damian acolo de unde a venit, nu putem tolera astfel de fapte în clinica noastră. Nu știu cum voi putea deconta fiolele de morfină...

— Te-ai cam grăbit, trebuia să mă aștepți pe mine!

— Mă rog, dacă am procedat greșit, vă las pe dumneavoastră să rezolvați problema, inclusiv decontarea fiolelor.

Vorbiseră destul de tare, mai ales la sfîrșit cînd Florescu era supărat, astfel încît Mariana auzi totul, înregistră

plictiseala profesorului și se întrebă cine l-o fi informat. Părăsiră cu toții biblioteca unde se ținuse raportul de gardă și mergeau spre saloane în grupuri. Florescu o luase de o parte pe tînăra doctoriță Damian și discutau foarte aprins. Mariana era însă interesată de vizită, astfel că se strecură cît mai aproape de profesor, să nu piardă nici un cuvînt din ce se spune și uită curînd orice în afară de cazurile discutate. Se scurse mai mult de o oră și nimic nu tulbura mersul firesc al lucrurilor, cînd apăru secretara și îl anunță pe profesor că este chemat la telefon de ministrul sănătății. Acesta se scuză față de medicii care îl înconjurau și părăsi salonul. Cei rămași se grupară după preferințe sau întîmplător, cîte trei sau patru, și discuta ca într-o pauză bine meritată, alte lucruri decît medicină.

Mariana se nimeri într-un grup în care se afla și Florescu. Acesta iritat de atitudinea profesorului vorbea:

— Profesorul este ciudat, inconsecvent. Nu știi niciodată cum va reacționa. Poftim, acum de pildă, i s-a făcut milă de Damian! Dar eu nu mai răspund de nimic! Îmi dau demisia, să-și găsească alt șef de clinică, să-și mai bată și alții capul, eu am făcut-o doi ani!

— N-o să vă accepte demisia, spuse un alt medic.

— Atunci să nu treacă peste hotărîrile mele! Nici mie nu-mi place să rămîn ca un caraghios, să-mi rîdă în nas o fîșneață de doctoriță, absolventă de un an!

— Aia este, că n-are decît 25 ani, dacă se duce la profesor plîngînd, i se rupe inima; de, oameni sîntem, comentă Dumitrașcu, cel mai cu haz dintre medicii clinicii.

— Mie să nu-mi facă chestii din astea, că nu înghit!

— Ba o să înghiți! Ai mai văzut tu și altele, nu ești de ieri de alaltăieri în clinica asta!

— Chestia este de principiu! Sînt sau nu șef de clinică? Dacă vrea să se ocupe personal de toată bucătăria clinicii, n-are decît s-o facă, să nu mai numească pe nimeni șef de clinică! Eu așa înțeleg!

— Las-o mai moale!

— Măi, tu știi ceva, deții niște informații sau vorbești și tu așa...

— Îl cunosc pe bătrînul și te cunosc și pe tine. Tu ești o piatră tare, ești util tocmai fiindcă ești energic și sever, dar bătrînul are în spatele lui generații de intelectuali, are maniere moștenite nu învățate ca tine, este diplomat din născare...

— Să fie sănătos...

— Fără tine nu poate face treabă, dar cînd tu exagerezi, intervine și potolește lucrurile.

— Dar nu am exagerat! Spuneți, se adresă el celorlalți de față, eu răspund de stupefiante, trebuie să am o evidență exactă, niciodată nu am pățit încă așa ceva, să-mi dispară de pe masă cinci fiole de morfină! Le scosesem pentru aparatul de urgență! Ce mă fac acum! Îl las pe profesor să se descurce el!

— Așa trebuia să faci de la început, chestia era prea gravă, te depășea, era bine dacă îl așteptai...

— Doctore Dumitrașcu, nu sînt obișnuit să las pe alții greul, sînt capabil să rezolv singur probleme și mai dificile. Dacă aș fi procedat așa cum spui, ce s-ar fi întîmplat cînd profesorul a lipsit luni de zile? Dumneata știi, că ai fost aici, el a fost bolnav, apoi a fost plecat în străinătate, explică Florescu pentru Mariana și ceilalți care mai ascultau.

— Atunci a fost altceva...

— Ce altceva? Sute de probleme, mari și mici, ce vă păsa vouă celorlalți medici, toate mergeau ca pe roate, dar eu mă luptam cu concediile personalului îngrijitor, cu turele surorilor, cu disciplina bolnavilor, cu supravegherea medicilor...

— Te-ai omorît! Nu vrei să-ți ridicăm o statuie?

Florescu se opri indignat, la drept vorbind lui îi plăcea munca aceasta, o făcea bine, dar ce ciudat, nimeni nu-i recunoștea meritele, pe unii îi deranja autoritatea lui, pur și simplu, pe alții era nevoit să-i admonesteze pentru vreo întîrziere sau o altă greșală și evident nu-i erau prieteni. Zise ca inspirat:

— Știi ceva? Ce ar fi să te numească și pe tine anul acesta? Am să-i dau ideea profesorului, fiindcă eu în orice caz nu mai rămîn!

— Ar face cea mai proastă alegere! Dealtfel bătrînul o știe! Mă vezi pe mine controlînd condicile de medicamente, foile de observație la ieșire, concediile medicale acordate și toate chestiile astea plicticoase?

— Eu cum am făcut-o?

— Ție îți place!

— Uite că m-am săturat de această plăcere!

Profesorul se întoarse exact la timp, discuția dintre cei doi medici risca să devină ceartă curată, vizita fu reluată

și Mariana se întoarse la preocupările profesionale. Își propuse însă să o vadă și ea pe acea Damian de care se vorbea.

Intr-un scurt răgaz, cineva îl deranjase pe profesor pentru o semnătură, Mariana aruncă o privire căutînd printre medicii strînși în jurul cazului ce se examina, o fată tînără și probabil drăguță. Destul de departe de patul bolnavului, așezată pe un scaun, ceea ce era un semn prost, se afla o fată nici frumoasă nici urîtă, care părea neatentă și probabil era obosită, dacă își permitea în prezența profesorului să stea jos, tocmai ea cea mai tînără dintre toți. Aceasta este, își zise Mariana, cum de a făcut o astfel de faptă, va rămîne pătată toată viața! Va avea de suferit și ca medic și ca femeie, cine va lua de soție o hoață de morfină, probabil morfinomană? Nenorocita, păcat de ea, este atît de tînără, fu ultimul gînd al Marianei. Profesorul reluase expunerea și ea redevenise atentă.

— Să rugăm pe cineva mai tînăr să ne descrie exact ce vede, spuse profesorul și se uită în jur roată, pînă dădu cu ochii de doctorița Damian.

— Scoală-te, o făcu atentă pe aceasta un medic.

— Tovarășa Damian, sînteți amabilă să ne spuneți ce observați...

Ca trezită din somn tînăra fată se apropie de patul bolnavului și cu un efort înțelese ce i se cere și spre surpriza tuturor, începu o descriere amănunțită, competentă, într-un limbaj frumos și nu se opri numai la atît, trase concluzii, puse diagnosticul.

— Perfect, veni verdictul profesorului, vă felicit!

Cei din jur se uitară dintr-o dată cu respect la tînăra doctoriță, dar și oarecum contrariați. Evident profesorul vroia să-i ridice moralul, o proteja deci, dintr-un motiv sau altul, îi lua partea în disputa cu Florescu. O făcea din diplomație, să nu-și strice relațiile cu colegul lui din Cluj, din milă față de tinerețea ei, sau pur și simplu din spirit de contradicție, ca să fie altfel de cum a decis Florescu, să dea satisfacție celor ce nu-l sufereau decît cu greu, să-și răzbune poate cine știe ce mici inconveniente create de autoritatea lui Florescu, care nu-l cruța nici pe profesor, îi aplica și lui aceleași restricții. De pildă, toți cunoșteau situația delicată în care a fost pus profesorul cînd a chemat pe cineva la el în clinică și Florescu nu i-a permis accesul nefiind oră potrivită. Sigur că astfel de întîmplări au mai existat, profesorul le tolerează fiindcă Florescu este

prea util, dar îi place să-i joace mici feste și aceasta era una din ele. El însuși un autoritar, profesorul ținea din cînd în cînd să apară blînd și tolerant, de obicei exact cînd Florescu era mai tranșant, spre amuzamentul tuturor celor din clinică, care nu se lăsau înșelați de aparenta bunătate a profesorului, știau ce urmărește acesta și-i făceau jocul, se distrau. Unii îl considerau pe Florescu prost că se lasă folosit dar și umilit din cînd în cînd, alții îl acuzau pe profesor de duplicitate, cei mai mulți se obișnuiseră și aceste mici lupte constituiau evenimentele clinicii, sarea și piperul existenței lor.

Mariana nu cunoștea aceste lucruri, dar le află curînd după vizită de la doctorul Titus Dumitrașcu.

— În orice caz, zise ea cu prudență, cred că Florescu are dreptate. Nu se poate tolera așa ceva, unde s-ar ajunge?

— Florescu a fost prea dur, este întotdeauna dur!

— Dacă nu-i place, profesorul n-are decît să-l schimbe!

— Asta este, că-i place! Țăranul oltean care este Florescu este prea util, nu putem fi noi manierați și eleganți decît după ce Florescu a făcut curățenie, după ce el a pus mîna pe mătură și făraș!

— Atunci să-l lase în pace!

— Nici așa nu se poate, ar deveni absurd, are această tendință, trebuie stăvilit și profesorul o face cu ironie, cu finețe, ceea ce doare la urma urmei mai mult ca o lovitură directă!

— Am observat! A ținut s-o reabiliteze pe Damian, chiar să scoată în evidență că este bine pregătită.

— Este șefă de promoție, a venit aici cu o recomandare excelentă de la Cluj și se pare că așa este, corespunde descrierii.

— Putea s-o cheme în cabinet la el și să aranjeze lucrurile acolo și cu ea și cu Florescu.

— Păi vezi că nu înțelegi!?

— Îi trebuia public!

— Da, profesorul adoră publicul și aplauzele. Cum să piardă el o astfel de ocazie! Și cum să-l pună la punct pe Florescu?

— Să-i fi spus două cuvinte în cabinet, să-i fi atras atenția că este prea dur, să-i fi făcut cîte observații credea de cuviință...

— Nu este genul profesorului să facă astfel de prelucrări, lui îi trebuie spectatori!

— Mă decepționează... îl credeam un om mare...
— Este un om mare, un savant, un diagnostician de mîna întîi, a consultat și în străinătate, dar este om și el, nu poate fi perfect. Pe mine mă amuză formula găsită de el în a-și conduce clinica, metodele lui...
— Da, dar nu sînt educative!
— Sînt în schimb eficiente și deocamdată este suficient atît. Să vedem dacă Florescu demisionează, ce va mai urma. Cred însă că va reuși să-l împace, dacă nu, va relua sistemul vechi, prin rotație toți medicii primari, în ordine alfabetică.
— Așa era înainte?
— Da, apoi s-a fixat la Florescu și de doi ani nu se mai rotează.
— După ce mi-ai spus toate acestea, încep să înțeleg și să fiu și eu curioasă. Sper să mă ții și pe mine la curent cu desfășurarea evenimentelor, presupun că multe lucruri nu se vor spune față cu noi cursanții veniți din toate colțurile țării, dar sîntem colegi de facultate și pe mine n-o să mă ții la distanță ca pe ceilalți!
— Nici vorbă dragă, dealtfel ți-am spus că la noi nu se petrec fapte de culise. Profesorul detestă să asculte șoapte la ureche!
— Cred că este bine cum procedează!
— Depinde... uneori este bine... reușește să afle adevărul într-o problemă dată. Alteori nu se întîmplă așa, oamenii nu au curaj să spună în public tot ce gîndesc și el nu află esențialul și judecă strîmb!
— E greu și rolul lui!
— Evident, dar n-ai grijă că-i place și nu se plînge. Nu-i prea pasă dacă mai trece și peste cadavre!
— Chiar așa?
— Au fost oameni care au părăsit clinica nemulțumiți, mă refer la medici valoroși, care ar fi putut ajunge departe, pe care i-au aruncat peste bord niște nulități, profesorul a fost dezinformat, cînd a știut adevărul a fost prea tîrziu, i-a părut rău, foarte rău, a spus-o față de toți, a recunoscut că a greșit, dar a dormit liniștit, iar cei plecați, plecați au fost, nu s-a ales mai nimic din ei, au devenit din cercetători, practicieni și gata!
— Putea să-i aducă înapoi?
— Desigur...
— Probabil că e comod, nu-i place să se zbată!

— Pentru alții nu, pentru el da!
— Titus, ție ți-a făcut ceva profesorul, prea îl critici? Spune drept, eu pot să judec, nu-i țin partea, sînt puțin decepționată de cele ce mi-ai spus despre profesor, dar înțeleg că nu i se poate cere să fie perfect, totuși vreau să știu dacă nu vorbești cumva sub influența unor sentimente personale, unor interpretări subiective...
— Nu, dragă, n-am avut nimic cu el, sînt absolut obiectiv. Eu sînt aici pe post de bufon, dacă vrei să știi, ca la curțile regale de altădată și în clinica noastră există un om care poate spune orice în față și nimeni nu se supără. Sînt singurul care îl tutuiește pe Florescu, cînd este supărat mă ia cu dumneata, în rest îl amuză. Se spune că am haz, lumea rîde...
— Bufonii erau socotiți nebuni!
— Și mie îmi zic unii că sînt nebun, dar nu sînt, cum nici aceia nu erau, în plus, nu sînt nici schilod, ce vrei, ne-am modernizat și în acest domeniu...
— Cine este mai apropiat de profesor dintre medici?
— Fiul lui, bineînțeles, și Florescu, totuși.
— E bine așa!
— Corespunde cu ideile tale despre lumea universitară?
— Exact!

3

Gîndind la întîmplările acelei zile, Silvia ieșise în alee și mergea fără să dea importanță mașinilor care o depășeau, către poarta principală a curții spitalului. O mașină mare, o marcă străină, se opri lîngă ea, dar nu-i dădu atenție; aceasta luă puțină viteză și se opri ceva mai departe, în fața Silviei. Cu portiera deschisă, o aștepta Florin Petrulian, fiul profesorului. În momentul cînd îl recunoscu tînăra fată avu un aer mirat, nu-și iuții pașii, păstră mersul ca de plimbare ca să aibă timp de gîndire. Un gest de politețe din partea lui, desigur, nu se putea face că n-a ob-

servat-o trecînd în mașină pe lîngă ea. Profesorul a aranjat lucrurile, tînărul doctor Petrulian nu mai putea avea nici un rol. Ajunse în dreptul mașinii.

— V-am văzut și, dacă doriți, vă pot conduce acasă, i se spuse.

Silvia, deși nu era posesoare de autoturism, știa de la colegele ei ce greu este cînd iei pe cîte cineva, te învîrți pe unde n-ai treabă și ajungi la tine acasă mai tîrziu decît cu tramvaiul.

— Mulțumesc, mai trebuie să fac niște mici cumpărături! Era minciuna cu care scăpa de încurcătură pe cei ce se simțeau obligați s-o invite.

— Mergem și după cumpărături, veni răspunsul neașteptat.

— Nu pot abuza, sînteți foarte amabil, s-ar putea să fie aglomerație la ora asta, mă descurc mai bine dacă știu că nu mă așteaptă cineva.

— Dacă acesta este motivul, aflați că nu am nici un zor...

Începe să semene a altceva această insistență, gîndi Silvia și deși știa cît îi datorează profesorului Petrulian, hotărî să fie fermă cu fiul lui, chiar cu riscul ca acesta să-l influențeze pe tatăl lui împotriva ei. Zise:

— Tovarășe doctor, sînt onorată, dar nu mai este cazul să insistați!

Mașina porni imediat și Silvia își zise că deși tonul a fost poate deplasat de dur, (dar ea nu cunoștea acea manieră categorică dar elegantă de a refuza, pe care o invidia la alte fete) a rezolvat problema. Cu siguranță că era ultima invitație de acest gen.

Mașina pieri din cîmpul ei vizual. Ieșise din curtea spitalului și cotise pe bulevard, la dreapta. Silvia își urmă drumul oarecum liniștită. Va rămîne în continuare în această clinică, dar nu va fi nici măcar atît de bine ca pînă acum. „Bine", era un fel de a spune, se simțise înstrăinată, singură, deprimată, suferind încă de faptul că era departe de Lulu, ruperea din mediul ei și fuga de el îi ceruseră un efort deosebit, luptase cu ea însăși, se dominase, dar sufletul îi era sfîșiat. Activitatea din clinică îi făcuse bine, muncise cît putuse de mult, îi plăcuse să întîrzie, să se aplece asupra bolnavilor cu cea mai mare atenție și conștiinciozitate. Fusese singura ei mulțumire și firavele semne de încurajare din partea celorlalți contribuiseră și ele la ridicarea moralului ei.

Acum va veni cu greu și în clinică, n-o așteptau aici decît suspiciuni și neîncredere, mai mult sau mai puțin camuflate. Va trebui să suporte și asta încă șase luni. Întoarcerea la Cluj i se părea la fel de îndepărtată ca vacanțele în copilărie. Cînd va fi din nou acolo, Lulu va fi terminat în sfîrșit facultatea și va fi fost numit medic undeva, în nici un caz nu îl va mai găsi în oraș. Un repetent ca el nu va putea obține un post prea bun, cu toate că mama lui va face toate intervențiile posibile, dar la repartizare nu conta decît media de absolvire și el era foarte slab.

Sosi autobuzul și Silvia se urcă, în față găsi un loc, se așeză și gîndul ei se întoarse la Lulu. Sigur că are o nouă prietenă, el le găsea foarte repede, probabil o balerină sau o studentă mai mică, mama lui putea fi mulțumită că a scăpat de ea, de Silvia. Ea, o biată pensionară, visa pentru fiul ei cel frumos, o fată cu vilă și mașină și părinți influenți. Tot ce a făcut Silvia pentru el, anii de învățătură cu el, strădaniile de a-l pregăti pentru examene, nu au însemnat nimic în ochii acestei femei.

Coborî în stație și o apucă spre casa Elenei. Strada era liniștită și năpădită de verdeață, o stradă plăcută și pașii Silviei se răriră, din grădini venea miros de flori, trecu pe lîngă vila cu brazi în față și cu regret intră în curtea casei în care locuia.

— Bună ziua, strigă către bucătărie, știind că Elena se află acolo.

— Masa este gata, veni răspunsul.

Silvia nu întîrzie mult în camera ei, Elenei nu-i plăcea să aștepte. Era înfometată de obicei, dar nu mînca pînă nu venea Silvia ca să nu dea mesei un aspect dezordonat, aceasta trebuia să admire întîi platourile și apoi urma servitul.

— Salată de sezon! Ce frumos arată! începu tînăra.

— Am pus de toate în ea. Salate am voie să mănînc și eu, nu îngrașă, nu-i vorbă însă, că nu mă abțin nici de la celelalte. Dacă aș fi mai puțin bătrînă, aș zice, dar așa...

— Cine a spus că ești bătrînă?

— Eu nu văd? Dar să lăsăm asta! Ce mai face tînărul doctor Petrulian? S-a supărat că i-ai refuzat invitația?

— Nu s-a supărat, m-a invitat și azi în mașina lui să mă aducă acasă.

— Ai venit cu el? De ce nu mi l-ai prezentat și mie, ador poveștile de dragoste între tineri!

— L-am refuzat din nou.

— De ce?, veni întrebarea cîntată a Elenei.

— N-am decît de pierdut dacă mă împrietenesc cu el.

— Este o partidă extraordinară...

— Tanti Elena, nu se pune problema. S-a dus timpul cînd mai credeam în povești cu cenușărese. Acest fiu de profesor nu va lua de soție decît o fată din lumea lor, mama lui trebuie să fi pus ochii pe vreuna...

— Dacă el te vrea pe tine!

— O invitație la o plimbare cu mașina nu înseamnă că va urma o cerere în căsătorie, din contră, cred că în cazul cînd i-aș face pe plac, mi-ar întoarce spatele imediat ce s-ar plictisi.

— Și dacă nu s-ar mai plictisi?

— Nu-mi fac astfel de iluzii. Eu nu sînt o fată frumoasă, n-am succes de obicei și nu am încredere!

— Ce lipsă de vlagă și de ambiție! Draga mea, cred că ești prea modestă, deși unora tocmai modestia le place...

Silvia mînca, nu auzea ce vorbea Elena. În minte în revenise acea zi, cînd i se alăturase la ieșirea de la un curs, ca din întîmplare, el, Lulu și în cuvinte puține o rugase să-i permită să o însoțească. Fusese un curs în care profesorul făcuse cu ajutorul lor, al studenților demonstrații de cazuri. Îi întrebase cine se oferă și nu se oferise nimeni. Ea, ca șefă de an, fusese nevoită să iasă din bancă și să se prezinte la profesor, în fața colegilor ei. Se descurcase foarte bine, fusese încîntată și ea și profesorul de reușită, iar, la plecare, Lulu cu invitația lui. O condusese, la despărțire o întrebase dacă ar accepta să meargă împreună la operă în acea seară. Se cînta *Carmen*. Era prima invitație a unui băiat, în sinea ei probabil de mult o așteptase, o dorise în serile cînd mergea singură sau cu o prietenă și băiatul care îi făcea curte acesteia, știindu-se de prisos totdeauna, dar acceptînd situația fiindcă îi era greu să iasă seara singură. Acum va avea un cavaler al ei! Un triumf, o zi plină de satisfacții, o zi meritată. Așa gîndise. Se bucurase în acea seară și în multe altele. Lulu o dusese la plimbare, la spectacol, uneori la o grădină să danseze și la toate reuniunile studențești din anul acela și au fost multe și a fost fericită. Singura perioadă... și cea mai lungă vară apoi, cînd abia aștepta să se întoarcă la Cluj.

— Nu mai vrei puțină friptură?

— Mulțumesc, a fost suficient!

— Atunci treci la cireșe! Purtam o rochie roz cu buzunare, așa se purta atunci... continuă Elena să povestească din viața ei.

Pe Marin îl întîlnise la gară, se urcaseră în același compartiment, începuseră să vorbească, Silvia ar fi vrut să zboare, dar trenul mergea cu viteza lui obișnuită și Marin vorbea:

„Te-ai făcut drăguță foc în vara asta, te-ai bronzat, arăți odihnită și bine dispusă! Păcat de tine că te-ai lăsat păcălită de Lulu. Ești fată deșteaptă, dar ai stat numai cu nasul în cărți, nu cunoști viața"...

„Cum adică păcălită? Nu înțeleg ce vrei să spui"...

„Măi, fată, doar nu crezi că Lulu te iubește? Poate ți-o fi făcut declarații, dar să nu le dai nici o importanță"...

„Asta este treaba mea, mă privește"...

„Mă privește și pe mine, eram și eu printre cei cu care s-a făcut pariul, n-am crezut că o să iasă ceva"...

„Ce pariu?"

„Tu te-ai oferit atunci la demonstrații și ai fost grozavă, noi te admiram, Lulu a spus că te cucerește în trei zile și s-a făcut un pariu".

„Nostim... înțeleg"...

Parcă nu simțise atunci imediat nimic, spusese ceva și rîsese, apoi dorind să gîndească, se prefăcuse că doarme și suferința crescuse încet, încet, îi umpluse sufletul, se făcuse seară și la coborîrea din tren, nu se mai vedea pe chipul ei nici bucurie, nici frumusețe. Judecase, hotărîse în timp ce trenul traversase cîmpiile transilvane. Întîmplarea era clasică: studenta eminentă păcălită de cel mai slab dintre colegii ei, cel mai îndrăzneț, mai sigur pe el, mai frumos. Decisese să joace mai departe rolul de păcălită, dar să rîdă ea la urmă, să-i spună că a fost la curent cu tot, a amuzat-o jocul și a intrat în el. De fapt ea nu era în stare de o ruptură, își dăduse seama, spera că în ciuda începutului, el ține totuși la ea, sau îl va face să țină, cu perseverență care o caracteriza îl va cuceri. Era al ei și nu-l mai dădea, îl va schimba cu timpul, va face din el un student bun, erau șanse, ea avea posibilități pentru doi din punct de vedere intelectual. Trebuia să fie totuși atentă, prudentă, să nu se dea în spectacol în fața întregului an, nu mai era vorba de același lucru ca înainte de vacanță, dispăruse încrede-

rea, dar jocul cîştigase în interes, devenise o competiţie, ori ea, ori el vor învinge.

— Dacă eşti drăguţă, strînge tu farfuriile pînă duc eu mîncarea, o rugă Elena îndepărtîndu-se cu restul de salată într-o mînă şi de friptură în cealaltă.

— Numaidecît, zise Silvia ca trezită din somn.

— Ne-am luat cu vorba şi am stat cam mult la masă, dar a fost plăcut! spuse Elena revenind din bucătărie.

— Masa a fost excelentă, îi dădu replica Silvia.

Se simţea vinovată faţă de Elena, această femeie pe care o cunoştea de puţin timp, care o primise în casa ei pentru o plată modestă, dar o trata ca pe o rudă apropiată. Venită în Bucureşti, tînăra fată stătuse la început la un hotel, simţind nevoia să asculte muzică simfonică se tot dusese la magazinul „Muzica", îşi făcuse prieteni acolo şi i se indicase adresa Elenei, despre care se ştia că are o cameră de închiriat. După ce se mutase la ea, Silvia simţise cum îi devine necesară Elenei. Îi asculta poveştile, era prea singură şi nu avea cu cine schimba o vorbă ore întregi. Astăzi însă o înşelase, nu auzise nimic din ce-i spusese. Se aşezase la masa ei frumos aranjată, se lăsase servită, se uitase în ochii ei, dar nu recepţionase nici un cuvînt din tot ce-i povestise. Tînăra doctoriţă avea senzaţia că şi-a însuşit ceva fără să plătească.

— Diseară este un film bun la televizor, o anunţă gazda.

— Perfect! spuse Silvia, am de citit cam mult, dar sper să termin pînă atunci.

Se strecură în camera ei şi ca să-şi liniştească conştiinţa decise să-i consacre Elenei toată seara ce va urma.

4

Se întîlniseră cu ocazia examinării unui bolnav, schimbaseră păreri, dar fiecare gîndise că cealaltă fusese mai reţinută decît se obişnuia. Mariana fusese reticentă desigur din cauză că o credea pe Silvia o morfinomană, o fiinţă decăzută cu tot aerul ei de studentă eminentă, evident ea, Mariana nu o putea ajuta cu nimic şi căuta să o evite, să aibă cît mai puţin de-a face cu ea. Silvia se ştia bănuită, suferea şi îşi ascundea durerea sub o răceală care nu i se potrivea.

— Vom prezenta mîine la raport cazul tovarăşului profesor. De acord, te angajezi s-o faci?, întrebă Mariana.

— Nu, aş prefera să-l prezentaţi dumneavoastră, aveţi mai multă experienţă, veţi expune mai bine . . .

— Am văzut cu toţii că te descurci admirabil . . .

— Da, dar nu sînt prea în formă!

— Încearcă, dacă va merge greu te mai ajut şi eu!

Tînăra doctoriţă o privi pe colega ei mai vîrstnică cu un zîmbet apoi ochii i se umeziră şi se ridică imediat, se îndreptă spre fereastră, rămase cu spatele fără să mai spună nimic.

— Sper că nu plîngi, zise Mariana, care detesta să vadă femei plîngînd.

— Nu, răspunse cealaltă şi se întoarse, victorioasă în lupta cu lacrimile, vroia să-i arate acestei colege că este o fată modernă care nu boceşte, care ştie să se domine.

— Bravo!, nu se putu împiedica Mariana să zică şi o privi cu simpatie. Silvia nu-i ocoli ochii şi ceva o atrase spre Mariana, o chemare mută în ajutor, deznădejdea, tristeţea, nici ea nu înţelegea bine ce anume, dar se trezi că o ia de umeri şi o întreabă:

— Ce-i cu tine? Ai făcut o prostie şi acum regreţi desigur! Cum credeai că o să treacă neobservată această faptă?

— N-am făcut nici o prostie, nu sînt vinovată cu nimic. Melania vrea probabil să mă distrugă, deşi nu i-am făcut nimic şi chiar dacă aş fi supărat-o cu ceva, plecam peste cîteva luni şi nu ne mai întîlneam poate niciodată în viaţă.

— Aşa să fie, oare?

— Nimeni nu mă crede, trebuie să suport ruşinea unei astfel de fapte, acum şi pe viitor. Reputaţia de hoaţă de morfină mă va însoţi de aici înainte, ştiţi cum se răspîndesc astfel de zvonuri . . .

— Bine, nu avem timp acum, dar trebuie să-mi povesteşti amănunţit cum s-au întîmplat faptele, tot ce-ai observat în acea dimineaţă, tot ce ştii în legătură cu eventualii duşmani pe care îi ai aici, gîndeşte-te pînă la prînz, plecăm împreună. Unde iei masa?

— La gazda mea, dar ea nu ştie nimic din ce mi s-a întîmplat!

— Mîncăm amîndouă la cantină, aici, telefonează la tine că nu poți veni la masă și stăm de vorbă pe îndelete, îmi spui tot și vedem ce se poate face. Dacă într-adevăr nu ești vinovată, nu este drept să suferi! Ne vedem deci la prînz, de acord?

— Cum vreți dumneavoastră!

Cele două femei se despărțiră, dar fiecare ducea cu ea un nou gînd. Mariana era surprinsă de cele auzite, i se părea că tînăra fată era sinceră și se mira cum de nimeni nu se îndoiește că ea este hoața. Recunoștea că ea însăși fusese convinsă că Silvia Damian a luat fiolele. Ce repede acceptăm un vinovat, destul să ni-l indice cineva și îl legăm la stîlpul infamiei, fără să cercetăm, dar și ea este de vină, de ce nu spune, suferă și tace, gîndea Mariana.

Silvia nu spera mare lucru de la Mariana, dar simțea nevoia să vorbească deschis cu cineva, acum că i se trasase sarcină să povestească cum s-a petrecut furtul, gîndul ei deviase de la ea însăși și nefericirile ei, era preocupată de reconstituire, încerca să-și amintească pe cine a întîlnit în acea dimineață, cine mai era pe coridor cînd a intrat ea în cabinet, ce străini de clinică au circulat la ora la care s-a constatat dispariția fiolelor. Fuseseră destui, trebuia însă respectată ordinea în care îi văzuse, locul unde fuseseră și cît de mult se aflaseră în preajma cabinetului unde erau depuse fiolele.

Dimineața trecu încet, mai ales pentru Silvia, care mîncă ceva la cantină, o anunță destul de tîrziu pe Elena că nu vine la masă și începu să aștepte pe alee pe Mariana. Se așeză pe o bancă mai ferită și încă o dată mai trecu în revistă în gînd pe cei pe care îi văzuse la locul furtului. În sfîrșit apăru Mariana și se așeză lîngă ea.

— Am întîrziat puțin, se scuză.

— Nu-i nimic, răspunse Silvia, care ar fi așteptat oricît.

Mariana o privi insistent, voia să-și verifice impresia cu care rămăsese după discuția din cursul dimineții. Nevinovată și nefericită, diagnostică ea din nou. Zise:

— Povestește!

— Era pe la ora 10, stăteam în coridor de vorbă cu un bolnav, îi explicam că nu trebuie să fie îngrijorat. Era un nevrotic, care nu mai termina cu întrebările și am stat cu el cam mult, aproape un sfert de oră...

— Cine mai era pe coridor?

Silvia nu se gîndise la acest amănunt. Încercă să-și amintească, revăzu coridorul cu linoleumul ud, apoi pe o tînără infirmieră, care îi făcuse totdeauna o frumoasă impresie prin ținuta ei îngrijită și ca semn de respect pentru munca ei, s-a ferit să mai calce pe unde spălase, ca să nu lase urme, da, exact, dar venise Melania care nu se jenase să umble pe la mijloc și pașii ei se vedeau bine.

— Fata care făcea curățenie, spăla coridorul, m-am dat la o parte ca să n-o incomodez și n-am călcat pe linoleum pînă nu s-a uscat. Fata aceea merită considerație, este totdeauna frumos îmbrăcată, am remarcat acest lucru.

— Cam superficial mod de a judeca!

— Probabil, dar știți cum sînt îngrijitoarele, nu au o înfățișare care să te facă să te uiți de două ori la ele...

— Sînt femei necalificate, necăjite, și-au luat servici de nevoie, cele mai multe nu au soți și cresc singure copii...

— Aceasta e necăsătorită și urmează liceul la seral.

— Bravo ei! Să trecem mai departe! Cine a mai fost în coridor?

— A venit Melania cu o cutie cu medicamente, se vedeau adică pungile, venea de la farmacie, scosese morfina. Avea în mînă și condica de stupefiante, trebuia să pună fiolele la aparat, nu le-a pus că a sunat telefonul. A răspuns și a ieșit să-l cheme pe Florescu.

— A lăsat fiolele pe birou în cabinet presupun.

— Da, l-a găsit pe Florescu, acesta a vorbit, era soția profesorului la telefon, Melania a stat afară cît a durat convorbirea, apoi Florescu a plecat, Melania l-a însoțit o bucată de drum, a sunat din nou telefonul, m-am dus eu și am ridicat receptorul, era o greșeală, am închis și am ieșit din cabinet. M-am dus în salon.

— Cînd a revenit Melania?

— Nu știu exact cît a trecut, nu cred să se fi petrecut totul în mai mult de un sfert de oră.

— Cînd te-a înștiințat Melania de dispariția fiolelor?

— Imediat ce a intrat în cabinet, a vrut să pună fiolele în aparatul de urgență și nu mai erau în plic.

— De unde știa că ai fost în cabinet?

— Cînd l-a însoțit pe Florescu, la ușa de trecere spre hol, ea s-a oprit în loc, lăsîndu-l pe Florescu să treacă înainte și a aruncat o privire înapoi pe coridor.

— Auzise telefonul din nou sunînd?

— Nu știu dacă pentru asta, în orice caz m-a văzut pe mine cînd intram în cabinet, i-am întîlnit privirea.

— Ai avut impresia că te aștepta?

— N-aș putea spune, atitudinea ei mi s-a părut firească, discuțiile ei cu Florescu sînt explicabile, lucrează împreună.

— Sînt deci patru suspecți, dacă te scoatem pe tine din cauză.

— Sînt mai mulți suspecți, ar fi bine să fie numai patru, dar nu trebuie să uiți că pe acel coridor dau toate saloanele în care se aflau internați patruzeci de bolnavi. În timpul cît am fost eu în salon, putea să intre în cabinet oricare din cei 28 bolnavi din celelalte rezerve, plus bolnavul cu care vorbisem și care nu se afla în patul lui.

— Deci treizeci și două de persoane puteau să ia fiolele.

— Nu numai atît! Adaugă pe cele două surori care nu se aflau în salonul meu, așa cum s-a întîmplat cu Margareta, pe care am avut-o mereu sub ochi și care este exclusă.

— Doctorul Pavel unde se afla? Și el intră în discuție!

— Nu s-a aflat în clinică pînă la prînz. A fost chemat la un consult în locul profesorului care lipsea. A venit o mașină și l-a luat. Cînd s-a întors, Melania deja declanșase totul.

— Alte persoane nu au mai venit prin saloane?

— Ba da! De la bucătărie s-au trimis suplimentele de mîncare, a venit o fată cu o tavă cu fripturi și brînzeturi. Tot coridorul se umpluse de miros de mîncare.

— Unde erai cînd a venit aceasta?

— Intram în salon după ce vorbisem la telefon, am remarcat mirosul și am găsit-o printre paturi repartizînd alimentele.

— Altcineva din altă secție?

— Sora care lucrează cu doctorul Dumitrașcu ne-a anunțat că vine cardiologul și să pregătim bolnavii. Eu mă aflam la masa de scris în salon cînd a venit aceasta.

— Nu mai puțin deci de treizeci și șase de persoane!

— Și mai putea să intre oricine fără să mă anunțe pe mine, în intervalul cît eu am fost în salon și Melania cu Florescu în hol sau cine știe unde l-a mai însoțit pe acesta.

— Putem afla de la ea dacă au stat în hol sau au intrat undeva și eventual cine a mai trecut pe lîngă ei și a intrat în secția voastră.

— Eu n-am îndrăznit s-o întreb!

— Sper s-o pot face eu și încă cu succes. Am eu metodele mele la care nu rezistă nici una dintre surori.

— Ce fel de metode?

— Din cele mai blînde și mai eficiente. O cafeluță bună, o țigară, pălăvrăgeală și niște întrebări bine puse! Lămuresc problemele...

— Este totuși foarte greu, sînt prea multe persoane!

— Să-mi faci o listă cu toți bolnavii internați la data respectivă. Mi-i treci și pe cei care s-au externat și în cazul cînd unul este nedeplasabil, menționezi acest lucru.

— Am făcut lista însă de atunci, m-am gîndit și eu să cercetez, m-am descurajat însă cînd am văzut cît de mulți sînt. Cuvintele lui Florescu...

— Profesorul în schimb s-a purtat frumos! Am avut impresia că te susține împotriva lui Florescu...

— Și acesta este furios! Crede că eu l-am înștiințat duminică pe profesor. Eu însă n-am vorbit cu el decît luni. Este adevărat că mi-a telefonat fiul lui duminică, dar erau deja informați. Nu l-am întrebat cine le-a spus, probabil s-au interesat ce mai este nou prin clinică și li s-a spus de către vreo soră care s-a nimerit pe lîngă telefon și a ridicat receptorul cînd au sunat ei. Florin Petrulian a insistat să merg cu el la o plimbare cu mașina, intenționa să mă invite la masă, dar luasem deja prînzul. Telefonase de mai multe ori, fusesem plecată cu Elena, gazda mea...

— Ce crezi că voia de fapt?

— Am gîndit că se simt prost din cauza scenei pe care mi-a făcut-o Florescu și vor să îndulcească situația, să nu se supere profesorul meu din Cluj, care m-a trimis aici cu scrisoare de recomandare. Ceea ce mi se pare ciudat, însă, este faptul că m-a invitat destul de insistent și alaltăieri. Am fost nevoită din nou să refuz.

— Ce va fi vrînd cu tine tînărul doctor Petrulian?... Crezi că s-a îndrăgostit de tine?

— Nici vorbă nu poate fi de așa ceva! Sînt de șase luni în această clinică și pînă acum am crezut că nici nu mi-a observat prezența. Nu știu ce l-a apucat așa deodată!

— Probabil l-a rugat tatăl lui să-ți facă puțină curte, să te facă să uiți neplăcerile din clinica lor.

— La fel am gîndit și eu și întrucît îmi imaginam ce efort i se cere, l-am scutit, refuzîndu-l categoric.

— Foarte bine ai făcut! Tineri ca el cred că li se cuvine totul și poți avea surprize neplăcute dacă te încrezi în ei.

— Sînt vaccinată! Am pățit destule, am trăit multe decepții, nu-mi mai doresc nimic decît liniște și să pot învăța, dar vezi că și acest lucru mi se refuză. Am ghinion!

— Se vor aranja toate! Adevărul va ieși la iveală, eu te voi ajuta, și să știi că nu sînt oricine! Cînd îmi pun în cap să rezolv o problemă, găsesc și căi și mijloace!

— Îți mulțumesc din suflet, nici nu-ți închipui ce bine mă simt că nu mai sînt singură, că am cui să-mi deschid inima, cu cine să discut, că se mai află cineva în această clinică care nu mă consideră vinovată!

Se ridicară de pe bancă și porniră pe alee spre poarta spitalului. Autobuzul Marianei era în stație.

— Ne întîlnim imediat ce avem ce ne spune! Îmi dai de știre în fiecare zi dacă a survenit ceva nou, zise Mariana și fugi spre autobuz.

Ce să mai survină, gîndi Silvia rămasă în stație în așteptarea troleibuzului ei.

5

Și iată că doar peste o săptămînă, Silvia avea atîtea noutăți de spus Marianei, încît cu greu își ascundea nerăbdarea în această zi de luni, fiindcă deciseseră să se întîlnească ca de obicei după program, pe aceeași bancă și în aceleași condiții, după ce vor fi luat masa.

Se dusese la laborator după o analiză și se întîlnise cu Florin. O privise cu insistență și o oprise în loc cu o întrebare:

— Cum ai dormit?

— Foarte bine, n-am avut insomnii, dar de ce întrebi?

— Eu n-am avut . . . somn prea bun!

— Regret!

— Nu-mi face impresia!

— Vrei să-ți plîng de milă?

— Din contră, aș vrea să te bucuri și să mă întrebi de ce n-am dormit bine, eu să-ți spun că tu ai fost cauza, să te bucuri mai tare . . .

— Cam complicată povestea pentru gustul meu! Spune-mi mai bine ce vrei de la mine că am treabă!

— Nimic, să stăm puțin de vorbă . . .

— În orele de program nu este cazul!

— Atunci după program, te aștept la plecare!

— Am o întîlnire, nu pot!

Silvia spusese un adevăr, urma să se întîlnească cu Mariana. Nu precizase cu cine se întîlnea și această mică stratagemă constituia un mijloc de apărare de eventuale insistențe, în cazul cînd i-ar fi spus că este o femeie la mijloc. Reacția lui fusese însă neașteptată. Se oprise brusc, nu mai vorbise și parcă nici nu mai gîndise, pupilele i se dilataseră, rămăsese, un timp ce ei i se păruse foarte lung, nemișcat, apoi se scuzase și plecase. Silvia pornise și ea în sens invers contrariată. Va avea ce-i spune Marianei, va adăuga și această scenă la cele petrecute în noaptea de sîmbătă cînd avusese cinstea să fie invitată la petrecerea dată în casa profesorului, unde în ciuda celor întîmplate se simțise foarte bine.

Orele trecură, mîncă în fugă și o așteptă pe Mariana pe aceeași bancă, la care se furișase să nu fie văzută de cineva din clinică. Observase mașina profesorului plecînd, la volan fiind fiul lui, și se simțea în siguranță de parcă cineva ar fi vrut s-o răpească. Îi venea și ei să rîdă de bucuroasă că a scăpat și se află pe această bancă.

— Am avut un curs și de aceea am întîrziat! se scuză Mariana.

— S-au întîmplat foarte multe de la ultima noastră discuție, abia așteptam să-ți pot povesti!

— Văd că ești foarte veselă, ai uitat chestia cu fiolele?

— Sigur că nu am uitat-o, dar situația mea s-a îmbunătățit mult, nu mă mai simt așa de prost ca acum două săptămîni . . .

— Fii atentă . . . nu te lăsa antrenată, s-ar putea să fie numai un sistem de a-ți adormi vigilența.

— Nu pot să cred . . .

— Sînt niște oameni foarte rafinați, diplomați, te invită la o petrecere numai cînd au anumite intenții! Să nu fii naivă să crezi că n-au mai văzut mutră ca a ta!

— Mariana, mă dezumfli de tot, poate este necesar s-o faci...

— Dar nu-ți place!

— M-am simțit așa de bine la ei, am dansat ca niciodată, mi s-a făcut curte, toți au fost așa de drăguți!

— Ești pierdută, fetițo! Ei știu să vrăjească, să încînte și apoi fac ce vor cu tine, cînd nu mai ești necesară te aruncă cît colo, tocmai cînd te-ai învățat cu binele!

— Sînt obișnuită să plătesc fiecare bucurie cu suferințe. Să nu crezi că eu nu m-am gîndit!

— De ce te-au invitat pe tine? Pe noi, pe cursanții veniți din toate colțurile țării nu ne-au invitat pe nici unul!

— Și încă ce invitație, ce insistențe! Doctorul Pavel cu care lucrez a primit dispoziție de la profesor să nu vină fără mine și m-a luat de acasă cu mașina, împreună cu soția lui.

— Așa fără să te anunțe?

— Mi-a spus de vineri Florin că sînt invitată și eu am răspuns că nu mă duc. Am fost cît se poate de tranșantă!

— Și a intervenit tatăl lui cu autoritatea de profesor!

— Doctorul Pavel mi-a zis că să nu-i fac cumva figura și să nu merg, bătrînul s-ar supăra pe el că n-a fost în stare să mă convingă!

— Ce vor cu tine?

— Mă întreb și eu! Nu știi ce probleme mi-am creat cu această petrecere! Nu aveam rochie, biata tanti Elena mi-a împrumutat una de a ei, a trebuit o mică transformare, eu sînt mult mai slabă ca ea, am fost la croitoreasa ei, am zorit-o și sîmbătă seara am fost și eu îmbrăcată decent. Să vezi ce casă au!

— Îmi închipui!

— Aparține familiei de un secol, a clădit-o străbunicul profesorului care a fost negustor de vinuri. Mobilele sînt și ele vechi, moștenite, de trei generații, au cărți rare și tablouri...

— Ce cauți tu în această lume?

— Invitată ca oricare dintre colaboratorii lui. Am înțeles că dă des astfel de petreceri și invită întotdeauna pe cei din clinică cu soțiile.

— De ce a insistat să te duci?

— A vrut probabil să șteargă impresia proastă pe care mi-o făcuse Florescu, ține poate să povestesc la Cluj ce am văzut...

— Nu cred, colegul lui îl cunoaște, posibil să fi fost și invitat la profesor acasă, nu mi se pare suficient ceea ce spui, tu ești, scuză-mă, prea neînsemnată, prea modestă...

— Să-ți mai spun ceva!

Silvia își netezea o cută la fustă, nu știa cum să înceapă, i se părea riscant să povestească, Mariana ar putea rîde de ea. Începu:

— Astăzi Florin m-a invitat din nou la plimbare, m-a întrebat cum am dormit, aproape mi-a făcut o declarație. L-am refuzat, i-am spus că am o întîlnire, vorbisem cu tine...

— Și a fost gelos! Fetițo, bagă de seamă, nu-i bine! Admițînd că i-ai place pentru moment, să nu-ți faci iluzii, mama lui...

— Cunosc mentalitatea mamelor, știu că nu corespund nici pe departe cu ce visează probabil părinții lui pentru el!

— Tocmai! Cum s-a purtat cu tine mama lui?

— Foarte amabilă! Este o femeie fermecătoare, nu-i dai cincizeci și cinci de ani cîți are, avea o rochie de la Paris, un vis, în viața mea nu am văzut ceva așa de frumos!

— Te-au fermecat!

— Adevărat! Dar știi care este faptul cel mai tulburător? În această lume total străină mie, în care eu ar fi trebuit să mă simt strivită, așa mă așteptam să fiu cînd am plecat, ei bine, am plutit, m-am amuzat ca niciodată în viața mea, am avut succes cu rochia mea de împrumut...

— Ești pierdută... și nu știu la ce le ești necesară! Ce vor să facă cu tine?

— Nu poți să crezi că poate mă place Florin?

— Ți-a intrat asta în cap? Sărmana de tine! Crezi că n-a mai văzut fete ca tine? Trebuia să vii tu din provincie ca să se îndrăgostească?

— Mariana eu știu că nu sînt frumoasă, am mai fost păcălită de un băiat, am mai fost respinsă de o mamă, nu sînt la prima experiență de acest gen, am să-ți povestesc odată cînd avem destul timp, am fost și logodită...

— Și vrei să repeți figura, nu ți-a ajuns!?

— Nu, dar vreau să-ți demonstrez că am trăit astfel de clipe, sînt pregătită să mă apăr, am deja un plan...

— Să auzim!

— Îmi scot logodnicul de la naftalină! Îmi pun verigheta, pe care nu i-am înapoiat-o lui Lulu că era cumpărată din banii mei, el a pierdut-o pe a lui, mai bine zis, la o beție a azvîrlit-o ca semn că puțin îi pasă de mine, deci îmi pun verigheta și fotografia lui Lulu cel frumos în geantă, eventual și o scrisoare fără plic, Lulu nu punea niciodată data zilei, și i le arăt lui Florin, ca să motivez refuzul meu permanent.

— Perfect, așa să faci!

— Voi deveni cea mai fidelă logodnică.

— Era bețiv?

— Tot ce vrei! Era însă frumos!

— Sărmana de tine!

6

Nu era zi de vizită, profesorul era plecat din clinică la un consult, Florescu era la o ședință, Mariana care venise pregătită să o tragă de limbă pe sora Melania, își termină munca în salon și în loc să intre în bibliotecă să citească, se îndreptă spre secția unde lucra aceasta.

O găsi la datorie, înconjurată de eleve de la școala sanitară, explicîndu-le ceva. Mariana se retrase, ar fi deranjat-o prezența unei doctorițe, și o așteptă pe coridor cu țigările și cafeaua în buzunarul de la halat.

Curînd sună telefonul în cabinetul de alături. Mariana ridică receptorul și nu merse să anunțe pe cel chemat, ci o înștiință pe Melania. Aceasta le lăsă pe eleve să aranjeze paturile și noptierele bolnavilor și ieși pe coridor, apoi intră în rezerva în care se afla bolnavul chemat la telefon. Mariana o urmă și i se adresă în șoaptă:

— Sînt informată că faceți niște cafele grozave! Am adus și țigări bune, simt că adorm dacă nu beau imediat o cafea!

— Vă fac numaidecît, veniți în cabinet că nu este nimeni, șeful are ședință, ceilalți medici mai tineri sînt prin saloane sau în bibliotecă.

— Să nu faci cafeaua prea tare, amețesc dacă este prea concentrată, o rugă Mariana, care se temea că pentru a-i demonstra ce pricepută este, va pune cafea cu nemiluita.

— Nici mie nu-mi place decît mai slabă, este de fapt un obicei ca la această oră să bei ceva și să fumezi o țigară. Uneori beau ceai...

— Ai dreptate, este momentul de relaxare după cîteva ore de muncă, se lucrează intens în această clinică! Ești de mult aici?

— De cincisprezece ani...

— Frumos! Doctorul Florescu te apreciază îndeosebi!

— Am lucrat aproape tot acest timp cu el, s-a învățat cu mine și eu cu el, ne-ar fi greu la amîndoi să schimbăm!

— Ce a fost cu fiolele acelea de morfină, cum a rămas pînă la urmă?

— Nu s-a mai aflat nimic, tovarășul profesor o protejează pe doctorița Damian! Nu se mai poate face deci nimic!

— Cu ce intenții o protejează?

— Cine poate să știe gîndurile altuia! Are un băiat și ea este potrivită pentru el.

— Exclus! Nu este o fată care să strălucească, este dintr-o familie modestă, ce ar putea vedea la ea?

— Ce le trebuie lor!

— Adică?

Melania se lăsa greu, insinua ceva dar se ferea să lămurească lucrurile. Exact genul de om pe care îl detesta Mariana, o înțelegea pe Silvia care n-o putuse suferi de la început.

— Profesorul n-are decît un băiat...

— Știam că are doi, am auzit că cel mare este magistrat, că mai are și o fată căsătorită cu un diplomat...

— Băiatul cel mare îi poartă doar numele, nu este al lui. Soția profesorului a fost logodită cu un tînăr care a murit într-un accident, ea era gravidă cînd s-a măritat cu profesorul și el a recunoscut copilul, adică i-a dat numele lui!

— Nu știam!

— Acest băiat mai mare, Sergiu se numește, a fost căsătorit cu o fată de ministru, n-au avut copii, au divorțat și el s-a însurat cu secretara lui care are un copil din altă căsătorie. Asta e soarta, crește și el copilul altuia...

Mariana era numai urechi. Se temea să nu apară cineva și să le strice atmosfera de încredere și bună dispoziție care se crease. Melania, odată ce începuse, părea încîntată să-i spună tot ce știa în legătură cu familia profesorului. O flata atenția cu care era ascultată.

— Cu fata au avut și mai puțin noroc, are un copil debil mintal, nenorocit. L-au dat la un spital de cronici că nu se mai putea, crescuse puternic și voinic, dar era să dea foc la casă de cîteva ori!

— Îngrozitor!

— Acum toți zic: Florin este un băiat zdravăn, dar nu se știe cum vor fi copiii lui. Poate nu le mai trebuie fete cu relații sau bani, vor una sănătoasă, altfel piere familia Petrulian!

— Interesant tot ce-mi spui, dar oare este adevărat? Să fie ei atît de speriați, să-și dorească urmași indiferent de la cine?

— Nu este nici ea un nimic, o doctoriță prinde bine în familie! Florin o place și asta este principalul, ei nu se amestecă, au intervenit la ceilalți și nu a ieșit bine.

— De unde știi aceste lucruri, ți-a spus cineva că așa gîndesc ei, sau numai îți închipui dumneata?

— Mi-a zis ceva șeful, așa s-a exprimat profesorul la petrecerea pe care au dat-o. Florin a dansat aproape tot timpul cu doctorița Damian, lumea a remarcat desigur și au început glumele.

— Soția profesorului poate este de altă părere, am auzit că arată foarte bine și că avea o toaletă minunată în seara aceea.

— A fost o frumusețe la vremea ei, avea la picioare întreg orașul. Cînd apărea ea la o reuniune sau la un bal, se adunau în jurul ei ... Mi-a povestit o dată, mi-a arătat și fotografii. Este foarte amabilă cu noi cînd ne ducem pe la dînsa, să-i ducem salariul cînd profesorul nu este în clinică. Cînd este bolnavă îi place să ne cheme să o îngrijim.

— Am observat că toți vă duceți în casa profesorului, dă petreceri dese, medicii se duc cu soțiile, sînt ca într-o mare familie, îmi place acest lucru, dar trebuie să fie foarte costisitor ...

— Nici vorbă de cheltuială! Nu se servește mai nimic. Se bea foarte puțin, mai mult citronadă, cîteva gustări, fructe, niște fursecuri ... Nu se fac nici un fel de pregătiri ...

— Sînt zgîrciți?

— Nu se poate spune acest lucru! Casa profesorului este ca un fel de club, nu știu dacă pot să spun așa ... Acolo se duc să discute, să asculte muzică bună, să-și arate rochiile cine le are ... să se simtă bine ...

— Mi se pare un mod foarte civilizat de a primi. Sînt niște oameni cu adevărat rafinați, după părerea mea ...

— Toți s-au obișnuit și le place să meargă la profesor. Să vedeți cum se umple casa, se răspîndesc peste tot, se adună cîte doi sau trei și discută, alții dansează, doctorul Dumitrașcu de multe ori adoarme în fața televizorului. Își alege întotdeauna cel mai comod fotoliu și nu-l mai mișcă nimeni. Profesorul glumește, zice că dacă soția doctorului Dumitrașcu nu ar fi cea mai veselă și mai drăguță dintre femei, l-ar muta din clinică, fiindcă somnul lui este cea mai mare insultă pentru casa Petrulian. Profesorul este totdeauna foarte galant cu sexul frumos!

— Dar Florin ce fel de om este?

— Mai închis, nu seamănă nici fizic, nici la fire cu tatăl lui și nici cu mama. Se zice că este un doctor bun. Este serios ... Oh, să-l fi văzut pe profesor acum cincisprezece ani!

Melania se opri din vorbit și rămase visătoare, cu ochii la perdeaua cabinetului, pe care cu siguranță că nu o vedea. Mariana făcu un calcul rapid, cam ce vîrstă să fi avut Melania în urmă cu cincisprezece ani. Nu mai mult de douăzeci și cinci sau treizeci de ani. Așa înaltă cum este, nu-l depășește pe profesor, în schimb ceilalți medici din clinică sînt desigur mai scunzi, sau în cel mai bun caz cît ea. I-a făcut probabil mare plăcere să stea lîngă un bărbat care o domina cu statura lui.

— Spune-mi soră Melania, soțul dumitale ce înălțime are?

— Este puțin mai scund ca mine. Din această cauză eu nu-mi cumpăr niciodată pantofi cu toc înalt. În timpul școlii mă simțeam foarte prost printre colege, toate erau mici. Sufeream cînd mă vedeam așa înaltă; de cînd am venit în clinică nu mă mai stingherește acest fapt. Printre fetele tinere de azi sînt multe ca mine și acum mai sînt și sportivele care depășesc cu mult media, dar tot nu pot să-mi cumpăr pantofi cu toc.

— Cum s-a întîmplat atunci cu fiolele? Crezi că nu mai putea să le ia și altcineva? schimbă subiectul Mariana.

Ai mers cu Florescu în hol, a mai trecut vreo persoană pe lîngă dumneavoastră doi, în timp ce vorbeați? A mai intrat cineva în coridorul acela?

Melania rămase gînditoare, spre surprinderea Marianei, nu zise imediat că n-a văzut pe nimeni. Doctorița simți o furie crescînd în ea. Adică această femeie nu și-a dat osteneala să caute și alt vinovat, a tăbărît cu acuzațiile pur și simplu pe biata Damian, s-o distrugă, s-o alunge din clinică! Atîta inconștiență i se părea de neimaginat, atîta indiferență pentru soarta unei tinere fete, excepțională profesional...

— Au mai trecut pe lîngă noi doi bărbați, m-am dat la o parte să le fac loc. M-au întrebat de doctorul Pavel, dacă mai revine în clinică. Le-am spus că nu știu, să se intereseze la el în secție. Erau cu halate pe ei, șeful a vrut să zică ceva, dar s-a abținut din acest motiv. Eu l-am rugat să-i lase în pace dacă au halate pe ei. Mă gîndeam că sînt cine știe ce persoane importante dacă au fost lăsați să intre. Nu voiam ca șeful să se lege de ei, își face prea mulți dușmani. I-am atras atenția mereu, că nu este bine să te pui rău cu toată lumea...

— Nu te-ai gîndit că și ei puteau lua fiolele?

— N-aveau de unde să știe ce era în pungi! Au stat și foarte puțin, s-au întors imediat. Fiolele au fost luate de cineva care știa că eu le-am adus și că nu le-am pus încă în aparat.

Mariana calcula că dacă la cei treizeci de suspecți cîți mai rămăseseră după ce eliminase bolnavii ce nu puteau deplasa, mai adaugă pe aceștia doi, se ajunge din nou la un număr descurajator de mare de persoane care puteau lua fiolele. Zise:

— Afară de aceștia doi, sigur n-a mai trecut nimeni în timp ce erați în hol? Vreau să te gîndești bine, apoi dîndu-și seama că tonul nu era potrivit, îi putea da de bănuit Melaniei, adăugă rîzînd: sau poate grija pe care i-o porți doctorului Florescu te-a împiedicat să fii atentă! Cum ai putut să-l trădezi pe profesor?

— Eu să-l trădez pe profesor? spuse dintr-o dată îngrozită parcă Melania și Mariana își dădu seama că a apăsat din greșală pe un resort, a declanșat un mecanism secret, s-a dat la o parte un paravan. Desigur, această femeie nu joacă un rol prea important din moment ce nimeni nu-i dă atenție, dar este probabil neobosită în a-i atrage lui

Florescu partizani, în a-i demonstra acestuia că nu este bine ce face fiind prea devotat intereselor clinicii și astea toate fiindcă îi place să se amestece în tot ce se întîmplă și fiindcă Florescu care este puțin simpatizat o ascultă, o acceptă, poate uneori îi și urmează sfatul. Profesorul nu-i dă atîta importanță și de aici trădarea. Cuvîntul a speriat-o cu adevărat...

— Am glumit, draga mea, am vrut să spun că nu-l mai admiri acum pe profesor ca în urmă cu cincisprezece ani, Florescu este mai tînăr...

— Cum puteți să spuneți așa ceva? Nu vă permit! Chiar dacă sînt soră, cer să fiu respectată, la vîrsta mea...

Poftim scenă, își zise Mariana, cum s-o împac oare, la ce poate fi sensibilă acum cînd este iritată, să încerc cu țigările.

— Mulțumesc pentru cafea, zise doctorița luîndu-o de mînă afectuos pe cealaltă femeie, scuză-mă că te-am supărat, am făcut o glumă stupidă. Fă-mi plăcerea și primește pachetul de țigări, ca să știu că m-ai iertat!

Trecerea de la furie la zîmbet se făcu treptat, fața Melaniei se lumină progresiv. Mariana nu mai așteptă altceva și se retrase cît putu de repede.

7

Era duminică, o frumoasă zi de iunie, Elena plecase cu niște prieteni pe valea Prahovei, cu mașina, Silvia era singură în toată casa și parcă în toată strada. Instalase în mica grădină o saltea pneumatică la care renunțase Elena, își luase o carte și încerca să se convingă că este foarte mulțumită că are liniște și poate citi. Simțea mirosul ierbii și lăsînd frecvent cartea din mînă, privea la cei doi plopi ale căror frunze se înfiorau la cea mai mică boare de vînt, tremurau reflectînd lumina cînd cu o față, cînd cu alta și scoteau un susur care accentua liniștea, împlinea pacea acelei ore. La ce bun atîta zbucium, și atîta oboseală, mi-e sete de repaos, gîndi Silvia cu cuvintele poetului. Da, nu mai am putere, sînt epuizată, nu mai vreau să lupt. Îi

spusese lui Florin Petrulian că este logodită și acesta nu reacționase nicicum. Nu manifestase nici o părere de rău, dar nici nu renunțase să o invite la o ieșire la iarbă verde. Refuzase. Nu-l deranja faptul că este logodită, deci Mariana are dreptate, nici prin cap nu-i trece o eventuală căsătorie cu ea, o invită pentru un motiv ușor de ghicit, vrea o aventură cu o provincială. Ea nu poate însă accepta așa ceva! Și dacă nu poate, uite că stă în grădină singură, privește cerul printre frunzele de plop și timpul se scurge încet, se scurge totuși și nu se mai întoarce și nici cei douăzeci de ani. Telefonul suna undeva în casă și Silvia sări de pe saltea cu o sprinteneală care contrazicea oboseala pe care o simțise mai înainte. Știa cine poate fi, bucuria o cuprinsese, ridică receptorul și auzi glasul Marianei:

— Ce faci la această oră?

— Citeam în grădină, spuse din nou obosită Silvia.

— Nu te simți bine? Ai o voce ciudată!

— Da, da! Vrei să vii la mine?

— Aș veni. N-am plecat acasă și mă simt tare singură și părăsită. Mi-e dor de copii, căminul este pustiu, n-am chef de citit . . .

— Exact ca și mine! Vino aici, Elena nu-i acasă și ne vom simți bine împreună; mi-a lăsat mîncare pentru trei persoane, așa că iei masa cu mine. Vorbim, ascultăm muzică dacă vrei . . .

— E exact ce-mi trebuie! Singurătatea este cumplită, eu care am o familie n-am știut pînă acum acest lucru.

— Te aștept, o întrerupse Silvia, nerăbdătoare să o vadă mai repede lîngă ea. Știi ce mașină te aduce la mine?, se asigură înainte de a închide telefonul.

Se duse în bucătărie și pregăti cafele. Spălă fructe, căută țigări, aranjă totul în grădină și începu să aștepte. Mariana avusese noroc și prinsese un autobuz imediat ce sosise în stație.

— E plăcut la tine aici, ce bine că m-ai invitat, vom face din două singurătăți o tovărășie plăcută. Ce mai e nou?

Se instalase pe un fotoliu de răchită și sorbea din cafea. Silvia așezată turcește pe salteaua pneumatică o privea cu un aer jalnic.

— Ai avut dreptate în tot ce mi-ai spus relativ la Florin. L-a lăsat rece faptul că sînt logodită și m-a invitat la o plimbare.

— Ai refuzat, desigur!

— Da, și mor de bucurie. Sînt fericită că stau acasă cînd toată lumea se plimbă, mă felicit că nu m-am lăsat păcălită, că în loc să mă fi distrat ca fetele de vîrsta mea, fără să mă gîndesc prea mult la ce va urma, eu sînt înțeleaptă, afurisit de înțeleaptă, îmi vine să mă dau cu capul de pereți să-mi iasă deșteptăciunea . . .

— Ce te-a acupat? Nu cumva regreți că nu-ți faci de cap cu Florin?

— Da, regret, de o mie de ori regret! M-am săturat să gîndesc la ce va urma, să-mi întunec prezentul din cauza unui ipotetic viitor, vreau să-mi trăiesc viața, vreau să fiu proastă ca orice fată . . .

— Mi se pare că n-ai scăpat ocazia nici la Cluj, tu mi-ai spus că și-a mai bătut joc de tine un băiat! Vrei să repeți experiența?

— Păi, dacă nu știi! Am fost tot timpul sublimă, atît de sublimă că nu m-a atins, atît de pură că l-am trimis fără voia mea în brațele altor femei, atît de desăvîrșită că i-a fost imposibil să mă iubească. Am fost sfînta lui logodnică, căreia îi cerea iertare pentru escapadele lui, care învăța cu el în sesiune, se bucura mai mult de notele lui mediocre decît de cele excepționale luate de ea, am fost proasta care a crezut că îl poate transforma, care a cumpărat verighete din banii ei de buzunar . . .

— Mi-ai mai spus!

— Ți-am spus, dar nu tot. Trebuie să știi cum s-au petrecut faptele. Făcuse un pariu că mă cucerește, am aflat de el și în loc să mă supăr și să termin cu el, am continuat, n-am putut adică să renunț la el și mi-am pus în cap să-l cuceresc cu perseverența mea, puterea mea de muncă, să fac din el alt om . . . timp de trei ani . . . m-am străduit . . .

— Foarte frumos, intenția îți face cinste!

— Îmi face, cum să nu-mi facă, m-am ales numai cu ea. N-am reușit să-l fac să mă iubească, imediat ce am plecat în vacanță, în timp ce eu mă luptam să-i conving pe părinții mei că s-a făcut om, că a luat note bune la sfîrșitul anului cinci, el s-a îmbătat și cînd unul din cei care erau cu el a zis că o să mă supăr eu dacă aflu, a țipat că nu-i pasă de mine, că nu însemn nimic pentru el, că-i este groază de căsătoria cu mine și a plîns, apoi iar s-a

înfuriat la vorbele cuiva care i-a amintit că îl ajut, a scos verigheta din deget și a aruncat-o. N-a mai fost niciodată găsită.

— Un bețiv, mai bine că ai scăpat de el!

— Nu i-am făcut nici un reproș, am scos și eu verigheta din deget spunînd că mă supără că-mi zice lumea că sînt măritată, sesiunea de anul șase a venit repede și nu l-am mai ajutat. Mi-am văzut de examenele mele, am luat numai zece, am fost felicitată, el a picat la trei, la unul s-a dus beat și a fost dat afară...

— Bine că nu l-au exmatriculat!

— A fost vorba, dar a intervenit mama lui, o biată văduvă, cu o pensie de urmaș, s-a rugat de profesori, a spus că nu are cu ce trăi, l-au lăsat repetent și atît!

— O merita! Dacă era lăsat singur, probabil ar fi rămas și în anii anteriori. Ai făcut mult pentru acest băiat!

— Mama lui era de altă părere. Mi-a reproșat că i-am distrus fiul, că din cauza mea a rămas repetent. Mi-a spus că ea nu a fost de acord cu această logodnă, că nu sînt nora visată și multe altele!

— O femeie simplă, probabil. Tu însă știi care e adevărul, nu era cazul să-ți faci reproșuri. Nu merita mai mult!

— Reproșuri mi-am făcut, au fost momente cînd aș fi dat orice să nu fi procedat așa cum am procedat. Să-l fi ajutat și în acest an și să-i fi spus apoi adio. N-ar fi recunoscut însă niciodată că a depins de mine, ar fi crezut că i se cuvenea totul, că a făcut singur totul. Gîndind așa, am hotărît să fiu tare și consecventă, să dispar din Cluj pînă termină facultatea. Să-i dau satisfacție și mamei lui. Am cerut o recomandare la un profesor care mă aprecia și posibilitatea de a face un stagiu aici.

— Ai procedat foarte bine!

— Eu întotdeauna procedez bine, de ce oare sînt atunci nefericită? De ce sînt singură, de ce sufăr, de ce m-am săturat de toate, de viață, de muncă, de cinste, de tot?...

— Acest băiat a fost un accident nenorocit în viața ta. Trebuie să-l uiți, să aștepți cuminte și îți va ieși înainte cel adevărat!

— Mariana, m-am săturat să aștept cuminte, vreau să-mi trăiesc tinerețea, mai ales cumințenia o detest, detest tot ce este rațiune...

— Vorbești prostii, ești iritată, depresivă, încearcă totuși să gîndești că nu ai altceva mai bun de făcut!

— Ba da, am! Să nu mai gîndesc, mai ales să nu mai gîndesc!

— Bine, atunci aruncă-te orbește în brațele primului venit, fă-ți de cap, dă-te în spectacol în fața întregii clinici și o să vezi că nu vei fi nici atunci mai fericită!

— Trebuie să existe o cale, poate cea de mijloc, poate dacă încerc să fiu ca toate fetele...

— Fetițo, am înțeles ce vrei! Te tentează plimbările cu Florin, nu-ți mai place să stai singură. L-ai refuzat și regreți, gîndul îți este numai la el. Dacă este așa de ce-l mai îndepărtezi?

— Și tu ai zis că e bine s-o fac!

— Vrei deci binecuvîntarea mea?

— Nu rîde de mine! Spune-mi ce pierd eu, dacă mă simt bine în aceste cîteva luni cît stau în București? Nu am pretenții mari, să mă simt cîteva luni fericită, pe urmă îmi văd de treabă în colțul meu, acolo la Cluj. Cui îi fac rău?

— Bine, scumpo, dacă tu crezi că te poți limita la atît, eu ce să mai zic? Că este greu să te desparți apoi? Știi și tu cum este! Experiența pe care ai cîștigat-o, îți poate fi de folos!

— Nu-mi poate fi! Cu Lulu a fost altceva, fie că n-am avut încredere, fie că l-am considerat tot timpul un obiect ce trebuie șlefuit și mi-am exersat asupra lui talentele de pedagog și am fost decepționată că n-a ieșit exact cum am vrut eu, în orice caz eu nu mi-am pierdut controlul niciodată. Cînd dansez cu Florin, nu mai știu pe ce lume sînt...

— Cu el crezi că nu vei avea decepții?

— Cu el este altceva! Nu încerc să-l schimb, îmi place așa cum este. Deși îmi spun că trebuie să fiu prudentă, nu văd nici un pericol. Nu vreau să mă mai gîndesc la viitor, vreau să-mi trăiesc prezentul, să fiu cu Florin atît cît se va putea. Îmi place să-l știu aproape, cînd este lîngă mine, mă simt atît de bine ca niciodată în viața mea!

— Puteai să începi așa, era mai simplu!

Silvia se opri deconcertată. Înainte de a-i spune aceste cuvinte Marianei, ea însăși nu-și dăduse seama ce s-a întîmplat de fapt cu ea, de unde îi venea nemulțumirea, starea de sațietate de toate ocupațiile ei anterioare, revolta împotriva ei și a tuturor, nevoia de a rupe opreliștile de orice fel. Vocea Marianei o trezi din visare:

— Ce ar fi să mîncăm ceva, ţie poate nu-ţi este foame, deşi dragostea nu ştiu să ţină loc de mîncare! Este ora de masă, eu aş vrea ceva mai consistent. Ce meniu ţi-a pregătit Elena pentru azi?

— Hai să vedem, zise Silvia şi se ridică rapid de pe saltea, în ochi cu o bucurie care o impresionă pe Mariana. Zarurile au fost aruncate, îşi spuse aceasta şi o urmă în casă pe tînăra fată, admirîndu-i silueta graţioasă şi picioarele sprintene.

8

Ploua. În căminul medicilor cursanţi era linişte. Nu se mai trînteau uşi, nu se mai auzeau discuţii pe coridor şi nici muzică din alte camere, majoritatea ocupanţilor erau plecaţi în oraş, unde îi surprinsese ploaia.

Huruitul tramvaielor în intersecţie se percepea şi el mai estompat. În cameră era întuneric deşi afară era încă zi, dar perdelele erau trase şi Mariana nu se ostenea să se scoale din pat să facă lumină. Nu voia să vadă paturile făcute la repezeală ale colegelor de cameră, cu cuverturile decolorate de atîta spălat, aşezate strîmb, nici masa plină de obiecte de toaletă şi cărţi, nici rochia pusă la uscat pe umeraş şi agăţată de dulap, nici covorul de o curăţenie îndoielnică. Nimic nu o atrăgea în această cameră. Rămase întinsă în patul cu pernă tare şi pături aspre fiindcă plimbarea pe ploaie nu o tenta. Desigur, Silvia gîndeşte altfel, pentru ea o zi ca aceasta este minunată, dacă Florin o ia cu maşina undeva, sau chiar numai dacă îi dă un telefon. E pierdută, biata de ea. La urma urmei nu e cazul să fie compătimită, deocamdată se simte bine, este fericită. Oare ce vor aceşti oameni de la ea? Marianei îi era imposibil să dea crezare spuselor Melaniei, cum că familia Petrulian vrea urmaşi sănătoşi şi nu face nici o obiecţie la alegerea lui Florin. Profesorul trebuia să răspundă într-un fel la glumele celor ce-i observau dansînd pe Florin şi Silvia. În locul lui şi ea, Mariana, ar fi spus la fel. E greu de ştiut ce gîndeşte, ce socoteli şi-au făcut cu toţii, fiindcă nici

Florin nu este străin de intenţiile tatălui său. Pe tînăr nu l-a deranjat faptul că ea e logodită. Nu l-a îndepărtat. Din spusele Silviei reiese că nu a rupt logodna de la Cluj. Acest an de despărţire pe ea a vindecat-o, dar Lulu cum va reacţiona? El n-a dorit-o, probabil, niciodată şi nici în ea nu s-a trezit femeia. Abia Florin a produs acest miracol. Nu se ştie însă ce o aşteaptă, ea, Mariana se teme de profesor, nu are încredere în el. Îl simte dur. Şi Silvia este fără nici o apărare, singură între aceşti oameni rafinaţi, în faţa acestui profesor, capabil să treacă peste cadavre, cum se exprimase Titus. Un singur lucru nu ştiau ei, că în acest cămin se mai află şi ea Mariana, care va interveni, nu va lăsa lucrurile să decurgă după planurile lor. Am să le arăt eu că cinstea şi curăţenia sufletească îşi găseşte apărători de nădejde, gîndi Mariana Cristescu, şi se simţi foarte tare şi de temut, deşi nici ea nu ştia cum va face să fie astfel. Va găsi însă o cale, trebuie să le afle intenţiile, aceasta este prima ţintă. Problema cu morfina poate fi lăsată deocamdată pe planul doi, între cele două enigme pare să nu fie nici o legătură, deşi după spusele Silviei, înainte de dispariţia fiolelor, Florin părea că nici nu-i observase existenţa, insistenţele lui au început imediat după scena pe care i-a făcut-o Florescu.

— Cristescu la telefon, zise cineva deschizînd uşa camerei.

— Mulţumesc, răspunse automat Mariana şi sări din pat, începu să se îmbrace, telefonul se afla tocmai la parter. Îşi găsi papucii pe întuneric şi coborî scările cît putu de repede. Nu se gîndeşte nimeni cît de lipsit de confort este acest cămin, gîndi ea, sperînd că este chemată din oraşul ei de către soţ. Numai de nu s-ar întrerupe legătura pînă ajung jos. Două etaje se pot coborî şi cu liftul, dar acesta vine foarte greu, e mult solicitat de etajele superioare; cei de acolo, ca să fie mai siguri, lasă uşile deschise să nu răspundă la apelul altora.

— Alo, spuse abia suflînd.

— Scuză-mă că te deranjez, dar a intervenit ceva şi te-aş ruga dacă poţi să-mi faci un serviciu!

— Tu eşti Titus? Ce s-a întîmplat?

— Spune-mi eşti ocupată în seara asta?

— Nu, de ce?

— Vino la clinică şi ţine-mi locul două ore, am ceva

urgent, soacra mea a făcut probabil un infarct, trebuie să merg acasă...

— De unde vorbești?

— Din clinică vorbesc, sînt de gardă. Nu am găsit pe nimeni să mă schimbe, toți sînt plecați sau ocupați, numai două ore...

— Vin imediat, răspunse Mariana.

— Ia un taxi, îți plătesc eu, mă înțelegi, este vorba de soacră, dacă nu sînt acasă și se întîmplă ceva...

— Am înțeles, mă duc să mă îmbrac. Rog pe portăriță să-mi cheme un taxi. Ce nu fac eu pentru tine!?

— Sărut mîna...

Mariana nu mai auzi cuvintele de recunoștință ale lui Titus, lăsă jos receptorul și ceru să se telefoneze după o mașină. Se uită la ceas și rămase surprinsă ce devreme este. Abia orele șaptesprezece, ar fi jurat că este seară, spuse portăriței că în zece minute este gata și o luă la goană pe scări în sus.

Coborî la timpul cuvenit și taxiul o aștepta. Se instală, dădu adresa întrebîndu-se dacă va mai putea prinde masa de seară. Probabil nu se va mai întoarce cu taxiul, va face o oră cu troleibuzul, de fapt drumul se parcurgea într-o jumătate de oră, dar mai calcula și așteptatul în stație și mersul pe jos de la stația din centru la cămin. Într-o situație ca aceasta nu mai putea să facă obiecțiuni chiar dacă rămîne fără cină. Titus este colegul ei de an și un tip foarte deștept.

Intră în clinică grăbită și întrebă pe un alt coleg unde este Titus.

— A plecat în oraș de un sfert de oră!

— Și garda cui a lăsat-o?

— Nouă tuturor!

— M-a chemat și pe mine de acasă, de la căminul unde stau se corectă ea, nu văd de ce a mai făcut-o dacă erați atîția...

— Titus este dispus să aducă și pe profesor.

— Cum adică?

— Farse!

— Nu i s-a îmbolnăvit soacra?

— Aiurea... spuse celălalt plictisit de credulitatea Marianei și îi întoarse spatele.

Ce să fac acum? își zise aceasta, căzută dintr-o dată de la înălțimea entuziasmului anterior, la situația de păcălită.

Rămîn aici, să aud ce-mi va mai îndruga, merită să pierd chiar și masa...

— Dumneavoastră țineți locul doctorului Dumitrașcu? i se adresă o soră.

— Da, eu!

— Veniți la salonul 10, îi este rău unei bolnave!

— Imediat, să-mi iau un halat, se dezmetici Mariana.

— Vă aștept!

Mariana constată că nu luase cheia de la dulap, era în geanta albă, schimbase geanta fiindcă schimbase și pantofii, nu plecase cu pantofi albi din cauza ploii, ce plictiseală!

— Poți să-mi dai un halat? se adresă ea sorei.

— Să mergem la cabinetul asistenților, acolo se află halatele de rezervă, răspunse femeia și o luă cu pași repezi înainte. Mariana o urmă, intră în holul ce ducea la cabinetul profesorului, din care în dreapta se intra și la asistenții universitari. Găsi imediat ce căuta și plecă la patul bolnavei.

Se întoarse după un sfert de oră, ușa la cabinetul profesorului era deschisă, se făcuse curat; Mariana aruncă o privire înăuntru. Era o cameră pe colț, cu multe ferestre, cu un parchet ca lămîia, cu covoare mici, un birou mare, două fotolii și o canapea. Mobila ca și parchetul deschisă la culoare, o impresie de spațiu, de lumină. În peretele în care se afla și ușa, era un dulap cu uși culisante, un dulap enorm de haine, ar fi putut să țină în el toată garderoba, dar nu se afla în el decît un halat pe un umeraș, ambele uși erau împinse spre dreapta. Mariana păși cu sfială și se uită în el, era gol. Ce bună ascunzătoare pentru cine căuta așa ceva, nu se putu împiedica să gîndească și auzi pași. Cum a intrat în dulap nici ea nu ar fi putut explica, destul că se afla acolo, în capătul cel mai din spre dreapta. De fapt profesorul nu intrase imediat, mai trecuse un timp, îl așteptase pe fiul lui. Mariana după ce auzise pașii, avusese tocmai bine răgazul necesară să se strecoare fără ca frecarea ei de lemnul dulapului să fie auzită. Acum asculta cu răsuflarea tăiată.

— Închide ușa, spuse profesorul cu un ton în care se citea enervarea.

— Vrei să mai rămîi aici în clinică?

— De ce mă întrebi, ai nevoie de mașină?

— Da!

— Să nu întîrzii mult nici tu diseară, cine știe ce se mai întîmplă, să fim amîndoi...

— Bine!

— Eu o să plec de aici cînd termin, cu vreo mașină de ocazie. Am de lucru, acasă nu pot face nimic. Am dus hîrtiile astea degeaba... Mai vrei ceva? Să nu uit, ia cîteva sute de coli de hîrtie...

— Ai aici în birou, ți-am adus...

— Uitasem... m-am frămîntat atît zilele astea... să treacă odată...

— Eu am plecat, la revedere!

— Tot cu fata aceea umbli? Scuză-mă că te întreb...

— Da!

Pauză. Pași și ușa deschizîndu-se și închizîndu-se. Din nou pași mari, rari, parchetul scîrțîind. Inima Marianei bătea ca o tobă. Liniște. Iar pași, mai deciși de astă dată, mai fermi și o altă ușă deschisă. Se auzi apa curgînd, este în baie deduse Mariana și nu mai așteptă. Ieși repede din dulap, se opri la ușă, bătu în ea și o deschise, ca să se creadă că atunci venise, dacă era cumva surprinsă ieșind. Hai că sînt tare, își zise Mariana Cristescu cînd se văzu în anticameră. Intră în cabinetul asistenților universitari să-l aștepte pe Titus și se așeză în cel mai comod chip pe canapeaua acoperită cu stofă bej, încercînd să-și reamintească cele auzite și să tragă concluzii dacă se poate. Mai gîndi că și altă dată trebuie să procedeze exact ca azi. Nu este elegant, dar scopul scuză mijloacele. Tonul cu care rostise profesorul cuvintele „fata aceea“, o îndreptățea să ia orice măsuri. O neliniștise și tăcerea oarecum dezaprobatoare ce urmase răspunsului lui Florin, care confirmase că era vorba tot de „fata aceea“.

La ei acasă au fost discuții, s-au petrecut ceva evenimente neprevăzute, profesorul vine să lucreze aici. Probabil soția lui face scene, exfrumoasa nu-i dă pace, așa o fi?

Apăru Titus, zîmbitor, fără pic de remușcare. Mariana nu era supărată pe el, o servise bine împrejurarea, decise să facă în continuare pe proasta, poate se mai repetă figura.

— Mii de mulțumiri...

— Și douăzeci și cinci de lei pentru taxi!

— Serios?

— Ce crezi că am zburat?

— Poftim!

Îi întinse banii, Mariana îi luă, se feri să-l întrebe ce-i mai face soacra, se temu că, cinic cum este, îi va spune adevărul. Părăsi clinica cu sentimentul că este tare, că îi va învinge, va lupta pentru Silvia și va cîștiga. Nu văzuse cam de mult ochii cenușii și reci ai profesorului.

9

Se întîlniseră pe coridor într-o dimineață, Silvia fiind încă sub influența melodiei „Seara pe deal“, ascultată în timp ce se îmbrăca, în interpretarea unui cor de copii. Cuvintele poeziei, muzica suavă și vocile cristaline ale copiilor îi răsunau încă în urechi, producîndu-i o dispoziție specială, greu de definit. Cînd Florin se apropiase de ea, în loc să aștepte salutul lui, îl întrebase:

— Supărat?

Surprins, vădit amuzat de întrebarea ei, se oprise, o privise, îi trebuise destul timp să răspundă.

— S-ar putea, aș fi îndreptățit. Ce să fac să-mi treacă?

— Perseverează!

Se încruntase ușor, iarăși îi trebuise timp de gîndire, încercase să citească pe chipul ei ce va mai urma, nu știa la ce să se aștepte.

— Ce să înțeleg?

— Ce vrei!

Vrusese să arunce cuvintele în fugă, să dispară repede undeva, se jena de echivocul lor, dar fusese prinsă de mînă, întîi de una, apoi de cealaltă. Încercarea de a scăpa se soldase cu o strîngere mai fermă, plăcută totuși, apăruse cineva pe coridor și rezolvase situația. Îi dăduse drumul, ea fugise și toată dimineața lucrase cu mult zel, evitînd să mai iasă din salon. Către amiază el venise. Băgase capul pe ușă să vadă dacă mai este acolo, apoi o chemase.

— Diseară vin să te iau!

Spusese ora, întrebase strada și numărul, ea răspunsese cuminte, totul se petrecuse în cîteva minute, el plecase, ea se întorsese la notițele pe care le citea, în suflet cu o bucurie și o stare de bine nemaiîntîlnită.

Acum aștepta la fereastră, ascunsă de perdea, emoționată, încercînd să se domine, știind totuși că face un pas mare. Se gătise ca o mireasă, își privise chipul în oglindă insistent, ca pentru a și-l întipări pentru totdeauna, nu va mai fi aceeași cînd se va întoarce. Își repetase mereu, inutil, că e stupid să dea importanță la vîrsta ei unor astfel de lucruri, era doar doctoriță, orice puștancă ar putea rîde de ea.

Mașina coti încet, cumva solemn, se apropie mare, puternică. Frînă brusc, probabil în momentul cînd văzu numărul casei. Silvia nu mai gîndi nimic, nu mai avu nici timp și era și prea tulburată. Plecă de la fereastră, merse către ușă și ieși din casă înainte ca el să sune.

— Bună seara. Glasul avea un timbru neobișnuit, parcă nu mai era al ei, dar cel puțin nu tremurase, fusese sigur.

— Sărut mîna!

O conduse la mașină fără grabă, închise portiera și se urcă și el. Cu mîinile pe volan întrebă:

— Unde mergem?

— Unde vrei!

Porni mașina, atent la circulație, viră prin mai multe străzi, străbătură orașul. Nu discutară decît puțin. Ea remarcă aglomerația de la această oră, el vorbi de niște stopuri care nu funcționau de cîteva zile. Străzile deveniră mai largi, mai liniștite, apoi bulevardul gol, luminat de ambele părți, ieșirea din oraș, lămpi mai puține și undeva la o parcare opri.

— Aici stăm? Spuse fără nici o intenție aceste cuvinte, vocea îi sună normal, dar regretă fiindcă păru că lui nu-i place întrebarea.

Aprinzîndu-și o țigară zise:

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă, apoi plecăm unde crezi că ne putem simți bine. Știu cîteva locuri, vei alege.

Fuma. Scutura cu grijă scrumul țigării. Silvia coborî geamul, privi în noapte, aștepta să audă ce va spune el. Nu mai era așa de emoționată, dar era toată numai așteptare. Deși plecase cu intenții precise, nu lăsa să se vadă acest lucru. Nu-și dădea osteneală să se ascundă, era într-adevăr în apărare. Inutilă. Capitularea fusese decisă de mult, dar așa se petreceau faptele și nu era nimic de făcut, pe vremea bunicii, ca și azi.

— Cum se face că ești aici?

— Ce întrebare, am venit doar împreună, ocoli ea răspunsul.

— Știi ce vreau să spun! Cum te-ai decis, din moment ce ești logodită? Încep să mă îndoiesc de existența frumosului din fotografie...

— Faci rău!

— Nu mai știu ce să cred... mi s-a părut că ai venit pregătită cu verighetă, cu fotografie, aveai și o scrisoare, ca să-mi demonstrezi ceva, am înțeles că vrei să te las în pace, ca după aceea tot tu să mă provoci...

Silvia asculta simulînd indiferența, dar nu mai spera să fie crezută. Florin era mai bun psiholog decît se așteptase, sau ea era foarte nepricepută; în orice caz mica ei stratagemă se dovedise inutilă și de prost gust. Curios i se părea faptul că el îi dă atîta importanță, pierde timpul cu explicații. Neobișnuit, din cîte știa, în astfel de ocazii bărbații nu vorbesc prea mult, profită.

— Nu ești atentă, la ce te gîndești?

— La ce spuneai... mă întrebam și eu ce caut aici. Sigur că ți se pare de necrezut ce ți-am spus. Probabil că dacă aș adăuga că logodnicul meu nu este nici el un sfînt...

— Spune-mi, ce vrei de la mine?

Silvia rămase uimită de tonul aspru, de mișcarea bruscă făcută de el ca să o privească în față, de întrebarea pusă, care o transforma subit în agresor, pe ea care tremurase tot timpul. Situația o amuză. Zise:

— Banii sau viața!

— Îți bați joc de mine?

Asta era și mai grozav! Silvia se simți dintr-o dată puternică, fatală, se așeză mai comod în scaunul mașinii, deveni stăpînă pe ea, pe el și chiar pe mașina lui.

— Ți s-a mai întîmplat așa ceva, să-și bată o fată joc de tine?

— Nu, și nu te sfătuiesc să încerci!

— Ce risc?

— Nu se știe! Cine rîde la urmă, rîde mai bine!

Tonul era rău și o duru pe Silvia. Nu acest fel de seară așteptase ea. Încercă să dreagă situația, să fie sinceră.

— Nu văd de ce îți pui întrebări, am venit cu tine probabil fiindcă îmi face plăcere, ți-am spus că nu am prea mari obligații față de Lulu.

— Vrei un mic intermezzo amoros cît timp stai în București, apoi te duci cuminte la el!
— Exact!
— Ar trebui să accept și să zic mersi, dar să știi că nu mă tentează. Nu știu de ce așteptam mai mult de la tine.
— Convins că ți se cuvine, ești Florin Petrulian și ai dreptul să alegi, aștepți să fii dorit, meriți . . .
— Lasă ironiile!
Silvia tăcu brusc. Situația nu mai putea fi salvată, simțea o durere în suflet, o dezamăgire, o părere de rău atît de mare că totul mersese prost. Avea nevoie de mîngîiere dar nu o putea cere, mîndria ei îi impunea să-i pretindă să o ducă acasă, cu mîhnirea în inimă, obosită dintr-o dată și sătulă de discuții. Spuse cu o voce slabă:
— Vrei să fii bun să mă lași undeva la o stație de autobuz?
— Cum dorești!
Și iată cu cîtă ușurință îi împlinea dorința. Manevră mașina, peste cîteva minute o va lăsa să coboare, și restul serii și-l va petrece cu o carte în mînă din care nu va înțelege nimic. Sau cu Elena la televizor, deși nu va vedea nimic pe ecran, gîndurile ei se vor întoarce la această parcare din afara orașului, va încerca să găsească motivul acestei nereușite, va analiza, va relua discuția cuvînt cu cuvînt. Elena va comenta din cînd în cînd cele văzute, ea va aproba, va pretinde apoi că-i este somn și se va retrage cu gîndurile ei.
Mașina luneca pe asfalt, ar fi fost plăcut, dacă sfîrșitul apropiat al plimbării nu ar fi întunecat totul. Silvia ar fi vrut să se întîmple ceva, să le iasă un obstacol în cale, să-i împiedice să ajungă, sau să se rătăcească, să ocolească . . .
Fu trezită din gînduri de viteza mică a mașinii, Florin scruta atent partea din dreapta a autostrăzii:
— Vrei să stăm puțin aici? o întrebă arătîndu-i marginea unei mici păduri din care mai venea o mașină.
Pînă la urmă deci tot acolo ajungem, își zise Silvia, și un alt soi de amărăciune o cuprinse. Nici așa nu-mi convine, constată ea, preferam să mă lase la o stație de autobuz, să fie furios că nu sînt destul de virtuoasă. Se decise prompt să fie rezervată.
— Mergem cu o condiție!

— Care?
— Să nu mă atingi!
Nu promise, viră cu grijă mașina și o angajă pe drumeagul neasfaltat, înaintă cîteva sute de metri, opri, deschise portiera și coborî.
— Nu vrei să vii jos?
— Ba da!
Coborî și ea, ocoli mașina și rămase lîngă el, gîndind că i s-a împlinit dorința, nici el probabil nu vroia să ajungă acasă după discuția avută. Observară un trunchi de copac și merseră la el. Silvia se așeză, el continuă să rămînă în picioare fumînd, ea se simțea ridicolă acum din cauza condiției pe care o pusese, inutilă, din moment ce el părea cu gîndul în altă parte. Pădurea fremăta, cerul era plin de stele, pe autostradă mașinile treceau vuind din cînd în cînd, inundînd totul în lumina farurilor. Ei nu puteau fi văzuți, erau în afara conului de lumină. În alte împrejurări Silviei i-ar fi fost frică, acum era însă foarte liniștită, tot ce era în jur i se părea prietenos, ocrotitor.
Florin aruncă țigara, o stinse cu piciorul, apoi veni și se așeză jos, la picioarele Silviei, rezemat de trunchiul de copac și își lăsă capul în poala ei, fără să spună cu cuvînt.
Silvia se încordă la început ca un arc, dar nu mișcă, așteptă să vadă ce va mai urma. Dar nu urmă nimic și treptat se destinse, o căldură o năpădi și abia își ținu mîinile să nu-i mîngăie părul. Prea ar fi fost îndrăzneț, după ce ea însăși pusese condiții să nu fie atinsă. Nu-i vorbă că el nu promisese nimic și nici nu respecta dorința ei. Silvia care se juca cu o frunză deasupra capului lui, ca să-și ocupe mîinile, zise cu o voce ce încerca să fie calmă și indiferentă:
— De dimineață am ascultat la radio „Seara pe deal", cîntată de un cor de copii. Mi-a răsunat în urechi toată dimineața, poate de aceea sînt aici. Scăpă frunza pe fruntea lui și o căută imediat, atingîndu-i părul.
— Scuză-mă, spuse din obișnuință.
— Mi-a făcut plăcere!
— Mă jucam cu ea, încercă să explice, ca să strice atmosfera creată, să readucă lucrurile la rece. Nu reuși.
— Ce bine mă simt așa . . . de mult n-am mai avut o seară așa de plăcută. Mi-ai spus mai înainte, acolo la parcare, că mie mi se cuvine totul, sau cam așa ceva . . .
— N-are importanță ce-am spus . . .

— Cred că ne-am certat...
— Se mai întîmplă!
— Cu logodnicul tău te certi?
— Subiect de discuție interzis!
— Bineînțeles!

Tăcură. El părea supărat, Silvia își reținu eroic mîinile, începu să vorbească de progresele pe care le face de cînd este în clinica tatălui lui. Nu aștepta răspunsuri, umplea tăcerea.

După un timp cuvintele prinseră să vină de la sine, încetul cu încetul discuția deveni antrenantă, își povestiră din liceu și studenție, își împărtășiseră proiecte de viitor, impresii despre oameni, se cunoscură din aceste schimburi de amintiri și păreri.

Se scurseră două ore, era tîrziu, pe autostradă nu mai trecea aproape nimeni. Dintr-o dată înfricoșată de liniștea din jur Silvia se ridică. Protector Florin o luă de umeri și o conduse la mașină. Cînd se văzu în siguranță tînăra fată începu să rîdă.

— Mi-a fost așa de teamă. Dacă ne ataca cineva, ce făceai?
— Știu eu... mă luptam probabil...
— La ora asta pădurea e sinistră.
— Ți se pare.

Florin porni mașina. Silvia gîndi că începuseră să alcătuiască fondul comun de întîmplări, care va constitui tezaurul legăturii lor, care îi va uni un timp, pe care îl vor păstra apoi în memorie.

Cînd fură aproape de casa Elenei, Florin întrebă:
— Ce fel de femeie este gazda ta?
— Suportabilă!
— Numai atît?

Silvia era nedreaptă cu Elena, dar nu voia ca Florin să vină la ea. Curiozitatea Elenei ar fi deranjat-o, la fel ca alte eventuale inițiative ale ei. O fereastră era luminată încă, aceea a Elenei. Nu se culcase, o aștepta. Silvia se dădu jos din mașină, îi spuse bună seara lui Florin și îl rugă să nu coboare și el. Se strecură prin ușa deschisă imediat ce sunase, probabil Elena văzuse mașina. Îi ceru iertare pentru ora tîrzie și fugi în camera ei.

Mai văzu mașina dînd colțul.

10

Instalată în unicul fotoliu din camera Silviei, Mariana Cristescu aștepta de cel puțin o oră. Nu se plictisise, liniștea și confortul de aici îi dăduseră posibilitatea să gîndească, să-și pună ordine în idei, să analizeze situația tinerei ei prietene, să facă un plan de acțiune. Trebuia să lucreze singură, Silvia era cu gîndul în altă parte și Mariana nu credea că ar fi în stare să-i mai fie de folos.

Studiase camera, nu fusese aici de multe ori, dar la prima ei vizită nu existau în această încăpere obiectele pe care le vedea azi. Atunci remarcase ordinea, cărțile puse la îndemînă lîngă pat, putuse privi chiar și în dulap cînd Silvia căutase ceva: aceeași rînduială în puținele lucruri pe care le avea, o impresie de static, păreau că toate nu s-au mișcat din loc de mult timp și o oarecare tristețe degajată de modestia lor, de lipsa de strălucire, de fantezie și de utilizare a acestor obiecte. Silvia nu le dădea mare importanță, alegerea lor dovedea și stîngăcie și nepăsare.

În mai puțin de o lună, iată că în această cameră se produseseră schimbări mari, lucrurile vechi căpătaseră parcă viață, apăruseră altele noi, nu mai era acea ordine rece de cameră de hotel. Capotul Silviei era aruncat pe pat, plecase deci în grabă, geamul era deschis și perdeaua trasă, privise pe fereastră, chiar vorbise ceva cu o persoană din stradă și nu se ostenise să închidă și să aranjeze frumos perdeaua. Erau și flori multe, gladiole mov și albe, trandafiri galben-roz, în trei vaze. Pe masa unde la prima ei vizită Mariana nu văzuse decît cărți erau acum cosmetice fine, urme de pudră. În dulap apăruse o rochie de seară, Mariana o scoase și o examină cu interes, o evaluă la un preț destul de ridicat; pe raftul de deasupra o învălmășeală de dantele, niște pantaloni caraghioși cu centură lată, bluze nostime puse una peste alta pe un umeraș, iar jos cîteva perechi de pantofi noi de diverse culori, cu niște tălpi imposibile.

O amuză nespus un fel de desagă lățoasă, aruncată peste pantofi, pe care Mariana o scoase de asemenea și îi controlă interiorul. În afară de o batistă mai conținea un soi

de medalion destul de voluminos, care trebuie să-i fi atîrnat Silviei pînă aproape de ombilic, gîndi Mariana.

Se uită la ceas, spusese Elenei că vine într-o oră, trecuseră două și Silvia nu apăruse. În sufragerie se auzea televizorul, Mariana spera că gazda Silviei va renunța la una din emisiuni și va veni să-i țină tovărășie. Ar fi chestionat-o cum știe ea, ca să fie mai bine informată atunci cînd va vorbi cu Silvia. Aceasta însă o ignorase pînă acum, o poftise în cameră la sosire, îi spusese cînd va veni Silvia și atît. Se hotărî să iasă din cameră și să o provoace. Deschise ușa, așteptă să se acomodeze la întuneric și eventual să i se vorbească.

— M-am plictisit așteptînd, spuse după un timp, pot să stau cu dumneavoastră?

Elena tăcea. Nu-i ușura cu nimic situația. Era ca și cum ar fi dat buzna peste ea și Mariana voia deja să se retragă cînd îi făcu semn să stea pe canapea, să privească cît vrea dar să tacă. Așa cel puțin deduse Mariana din felul cum își strînse picioarele să-i facă loc, fără să-și modifice direcția privirii, care urmărea lacomă întîmplările de pe ecran și din micul gest al mîinii, rapid, autoritar, agasat. O mică flexie a mîinii aprecie Mariana, parcă s-ar fi apărat de o muscă.

Abia acum am să mă plictisesc cu adevărat, gîndi doctorița, meciurile nu mă amuză, nu le înțeleg, pe ea nu pot s-o deranjez, din cauza comentatorului nici nu mă pot concentra asupra unor probleme pe care le-aș fi rezolvat dacă stăteam dincolo.

Din fericire pentru ea, din hol se auziră pași și intră grăbită Silvia. Mariana se sculă imediat și o întîmpină, trăgînd-o în același timp înspre camera ei.

— Te-am așteptat!

Tînăra doctoriță nu păru prea încîntată. Își compuse cu efort o figură bucuroasă, cînd văzu că Mariana îi cercetează fața cu insistență.

— Ai ceva cu mine?

Ar prefera să fie singură să viseze la ce s-a întîmplat între ea și Florin, gîndi Mariana, dar nu-i nimic, n-o să stau o veșnicie, va avea timp destul. Zise:

— Știai că Petronela nu mai lucrează în clinică?

— Care Petronela?

Părea indispusă de întrebarea Marianei, nu se jena să-i arate că n-o interesa nimic din ce spunea aceasta.

— Infirmiera aceea care îți plăcea, care spăla coridorul cînd au dispărut fiolele.

— Îmi amintesc de ea, nu știam cum o cheamă, dar ce importanță are faptul că nu mai lucrează în clinică?

— De ce a plecat?

— De unde vrei să știu!

Era de-a dreptul ostilă, dacă ar fi putut ar fi dat-o afară pe Mariana, dar cu un minim de politețe spuse:

— Scuză-mă, vreau să mă duc să mă spăl puțin.

Mariana se uită la ea cu reproș, dar nu se ridică de pe fotoliul pe care se reașezase fără să fie poftită.

— Deci nu știi că această fată a plecat plîngînd din clinică! Știe toată lumea, tu ești cu gîndul în altă parte, deși ar trebui să te întrebi cine a determinat-o să-și ceară mutarea.

— E treaba ei, nu mă privește...

— Te privește fetițo, este ceva suspect în toată povestea asta. Dacă s-a mutat fiindcă a găsit un loc mai avantajos pentru ea din vreun punct de vedere, de ce să plîngă la plecare?

— Femeile plîng și cînd au necazuri și de bucurie...

— Nu o tînără ca ea! Cei care au asistat la scenă au fost impresionați de durerea ei care părea foarte reală. Mi-a povestit Melania scena, cu lux de amănunte.

— Melania este o intrigantă!

— Poate. Nu asta este esențialul! Știi că am aflat de la ea lucruri interesante despre familia Petrulian?

Mariana realiză imediat că a făcut o greșală mare. Nu-i poate încredința Silviei nimic din ce a auzit despre familia profesorului. Nu este prudent, nu se știe dacă nu scapă ceva cînd vorbește cu Florin. În ochii Silviei însă strălucise interesul dintr-o dată și Mariana abordă altfel problema, viră cu larghețe.

— Mi-a spus că mama lui Florin a fost o frumusețe...

— Și acum arată foarte bine și este superb îmbrăcată totdeauna! Cu un gust!... are și lucruri fine... ți-am vorbit de rochia pe care o purta atunci seara! Era un vis...

— Mi-ai spus ceva, dar nu mi-ai descris-o! Nu știu ce ți-a plăcut așa mult la ea...

— Era dintr-o dantelă vișinie... ceva vaporos, bogat, ușor, cu o linie sobră dar dulce, nu știu cum să-ți explic! Zbura cînd dansa, dar nu prea tare, fără vulgaritatea materialelor țepene. Fusta era probabil foarte largă, dar foarte fină, de aia nu părea voluminoasă, se plia frumos. Culoarea era însă surprinzătoare! Te tulbura! Era un vișiniu închis, profund, misterios în falduri, aproape negru în adîncimea lor. N-avea nimic ostentativ, nu rețin cum era tăiată la gît, ceea ce m-a frapat a fost culoarea, consistența și mișcarea ei. Era o armonie în toate astea greu de imaginat! O capodoperă a croitoriei în orice caz! Pe lîngă ea celelalte rochii păreau șterse, fără personalitate, făcute de niște amatori în materie.

— Interesant!

— Știi, această rochie dă impresia de ceva gîndit, calculat cu meșteșug. Este la ea mai multă știință a îmbinării detaliilor decît fantezie, mai multă rațiune... și totuși este frumoasă ca un vis!

— Ce n-aș da s-o văd și eu!

— N-ar fi exclus să ți-o pot arăta într-o zi!

— Chiar așa?

— Deocamdată nu sînt prea intimă cu mama lui Florin, totuși sper ca într-o zi s-o rog să mă lase să ți-o arăt. Aș vrea să știu ce impresie îți face. Silvia trecuse de la indiferența de la început la un entuziasm sincer, îi făcea plăcere acum să vorbească cu Mariana.

— Crezi că dacă o văd pachet este același lucru? Vorbeai de o anume mișcare... cred că numai îmbrăcată...

— Desigur, dar aș îmbrăca-o eu, măcar o dată, așa să văd cum îmi stă, n-o pot folosi, n-o pot împrumuta, este mama lui cea care o are, dacă ar fi altă femeie, oricare, aș cumpăra-o cînd s-ar plictisi de ea.

— Draga mea m-ai făcut curioasă, zise Mariana și se sculă în sfîrșit din fotoliu, eu plec, este tîrziu, te-am ținut mult de vorbă, probabil ai ceva mai bun de făcut. La revedere!

— Să te conduc, se repezi Silvia după ea.

Nu depăși însă pragul ușii casei, trecuse timpul cînd Silvia o ducea de braț pînă la stația de autobuz. Acum nu se mai simțea singură, îl avea pe Florin.

11

— Faci cea mai bună cafea în această clinică, spuse Mariana Cristescu sorei Melania și nu era un neadevăr, dar ea nu-și lăsase notițele de la curs baltă numai pentru a savura o cafea. Venise cu intenții precise și cu un plan bine pus la punct.

— Îmi pare bine că vă place, răspunse cealaltă, servindu-se din pachetul de țigări pus de doctoriță la îndemînă.

— Trebuie să-ți mai spun un lucru, lîngă dumneata mă simt bine, nu știu de ce, în curînd voi pleca, se termină cursul la sfîrșitul lunii, dar sper să ne mai vedem. Dacă cumva călătorești prin orașul meu, te rog să nu mă ocolești!

— Nu prea mă mișc de acasă, nici în concediu nu mergem nicăieri, soțului meu nu-i place, cel mult ne ducem la mama lui la țară, dar nu se știe niciodată, poate cu vreo ocazie să trec pe la dumneavoastră.

— M-aș fi simțit singură dacă nu erai așa de drăguță cu mine. Am colege și colegi în această clinică, dar ele nu suportă cafeaua. Titus Dumitrașcu, cu care am fost colegă de an, are alt cerc și nu m-a invitat. Bine că m-am atașat de dumneata!

— Și eu sînt cam izolată, nu prea am prietene, fetele astea tinere care au venit acum au alte preocupări, se strîng toate, eu nu mă simt dorită cînd mă duc la ele...

— Vîrsta își spune cuvîntul. La fel am pățit eu cu doctorița Silvia Damian, am fost un timp amice, dar acum s-a îndepărtat de mine, o simt că este la ani lumină distanță de mine...

— Cred și eu! Umblă cu Florin, au fost la Sinaia amîndoi sîmbătă și duminică, i-a văzut doctorul Florescu. Au locuit în același hotel. Șeful mi-a spus că s-a făcut că nu-i vede ca să nu fie nevoit să-i spună profesorului. N-ar trebui s-o spun, dar nu face bine ce face!

— De ce?

— Familia Petrulian are pretenții...

— Parcă spuneai că ar fi totuși posibil ca ei s-o accepte, a intervenit ceva care te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Dacă vroia să se însoare cu ea, o cerea de nevastă, nu se ascundeau prin hotelurile din Sinaia.

— Ai dreptate. Probabil însă că nici ea nu vrea o căsătorie cu el. Știu că este logodită cu un băiat din Cluj.

— Zice ea așa ...

— Spune-mi, soră Melania, zise Mariana, care nu avea timp la dispoziție să discute lucruri deja știute, ce mai face Petronela? S-a acomodat la noul loc de muncă?

— Nu mai am vești de la ea.

— Mă interesează această fată și o să-ți spun de ce. Știi că stau la cămin, ne facem curățenie singure în cameră. Sîntem trei care facem murdărie, mai stau în cameră două stomatoloage foarte plimbărețe, dar curățenie fac numai eu. Aș vrea să le fac să simtă și ele cum se întreține o încăpere, intenționez s-o chem pe Petronela, să-i plătesc și să împărțim la trei.

— Numai să poată veni, să vrea ...

— Mi-ai spus că la profesor se duce și ajută în casă, la mine de ce n-ar veni? Sînt dispusă să-i plătesc cît cere, vreau să le usture puțin pe colegele mele de cameră și să fie mai grijulii, să nu mai invite atîta lume în cămin, să mai am și eu un pic de liniște. La ele este un du-te-vino continuu.

— S-ar putea să aibă nevoie de bani. Încercați! Este elegantă, cheltuie mai mult de cît cîștigă, mama ei este bolnavă grav..., mai primește lucruri foarte frumoase și de la soția profesorului, care se plictisește repede de ele, de rochii, de haine de tot felul...

— Cum aș putea să aflu adresa acestei fete?

— E prietenă bună cu una de aici, Măriuca. Cred că ea știe strada, vă poate face legătura cu ea.

— Mulțumesc pentru cafea, spuse Mariana și se ridică, am s-o caut pe această fată.

— Să vedem dacă este în tura de dimineață, mă duc să întreb eu ...

— Fii așa de amabilă!

Mariana rămase singură, aflase cum poate ajunge la Petronela. Numai de ar fi această Măriuca în clinică! Își va sacrifica după-amiaza și o va găsi, va vorbi cu ea, cu orice preț trebuie să o aducă în camera de la cămin unde nu o va lăsa singură, o va ajuta și va vorbi cu ea în tot timpul cît va lucra, o va servi cu ceva bun, eventual și ceva de băut ...

— E liberă azi, se întoarse Melania cu răspunsul.

— Ghinion!

Neavînd ce să mai facă, Mariana mulțumi încă o dată pentru cafea și se duse în bibliotecă, luă o revistă, dar gîndurile ei reveneau la aceeași problemă. De ce a fost mutată Petronela? Desigur pentru faptul că a furat fiolele! Dacă este așa, de ce nu se spune totul, de ce nu este reabilitată Silvia complet din dezvăluirea adevăratului făptaș? Cine a descoperit-o și cînd s-a întîmplat acest lucru? Melania nu! Florescu nu! Ei doi ar fi dat totul pe față, ar fi făcut poate scandal, dar nu ar fi mutat-o cu forța pe această fată! Florescu este corect! Nu ar fi acoperit pe o infirmieră vinovată, el care nu s-a sfiit să acuze pe o colegă mai tînără. Să nu vrea să-și recunoască greșala? E posibil, dar parcă nu se prea potrivește cu firea lui. Profesorul a reabilitat-o în parte pe Silvia, Florin umblă cu ea, nu i-ar fi fost greu să-și ceară scuze. Dacă la început Silvia era o oarecare, acum este iubita lui Florin și Florescu știe mai bine ca toți acest lucru. Trebuie să fie mai atent cu ea, să-i acorde un pic de considerație, evident nu ca la o soție, dar totuși, se cunosc cazuri cînd femeile în situația Silviei au avut mai mare influență asupra bărbatului decît o soție. Nu, sigur dacă ar fi aflat ceva, Florescu îi spunea și îi cerea scuze, i-ar fi plăcut să recunoască că a greșit.

— Ce ai de te foiești așa pe scaun, nu poți să stai potolită să mai citim și noi ceva? o întrebă un coleg furios.

— Te deranjez?

— Ba bine că nu!

— Scuză-mă!

Mariana închise revista și se ridică. Se decise să plece, n-avea rost să se prefacă că citește. Un moment se gîndi s-o caute pe Silvia, dar renunță, o văzuse de cîteva ori venind în clinică, remarcase ce schimbată este, ce sigură și ce bine arată. Căpătase un fel de frumusețe ciudată, fața, ochii iradiau un anume farmec, părul ei care nu era cine știe ce frumos devenise viu, strălucea, mlădierea corpului trăda plăcerea de a fi iubită. Nu era genul de femeie care face confidențe, o ținea la distanță pe Mariana, aceasta nu era supărată, o lăsa să-și trăiască cele cîteva luni de fericire, n-o tulbura, o urmărea numai. Îi plăcea s-o vadă, se ducea la ea cu diferite pretexte, de cele mai multe ori de ordin profesional, o studia, calcula cam în ce stadiu se află legătura dintre ea și Florin. Ar fi vrut și acum s-o vadă, dar mai trebuia să găsească un motiv și negăsindu-l plecă din clinică.

După masa de prînz, formă numărul clinicii la telefon și o ceru pe Măriuca. Așteptă cam mult pînă ce aceasta veni.

— Draga mea, i se adresă Mariana, am nevoie de adresa Petronelei, poți cumva să mi-o dai?

— Cine sînteți dumneavoastră?

— O doctoriță din clinică, te-am căutat de dimineață, vreau strada și numărul prietenei dumitale.

— Nu le știu, dar pot să mă duc la ea, cunosc blocul, am fost de multe ori, dar nu rețin ce număr are...

— Telefon are?

— Petronela nu, dar are o vecină și sun acolo cînd vreau să vorbesc cu ea.

— Poți să-mi dai acest număr?, insistă Mariana.

— Nu știu dacă îl am la mine. Să mă uit în geantă!

Mariana simțea că își pierde răbdarea. Se făcuse deja coadă la telefon, nu mai putea să țină firul ocupat pînă merge Măriuca la vestiar să caute numărul pe care nu știa sigur dacă îl are, de aceea zise:

— Draga mea, mîine ești în tura de dimineață?

— Tot de la două încep...

— Ești liberă mîine înainte de prînz, deci?

— Da!

— Nu vrei să mă ajuți și pe mine într-o problemă? Plătesc bine, o căutam pe Petronela, în acest scop, dar dacă ne înțelegem...

— Să-mi spuneți despre ce este vorba!

— Aș vrea să mă ajuți să fac o curățenie mare în camera de la cămin în care stau, ți-am spus, prețul îl fixezi singură. Nu este cine știe ce muncă într-o cameră, dar trebuie făcută repede, adică în cîteva ore, două sau trei, să nu-mi deranjez colegele de cameră. Crezi că ai să poți?

Mariana se hotărîse acum pentru această variantă, care i se părea mai puțin riscantă, n-ar fi dat de bănuit nici celei mai perspicace persoane. În spatele Petronelei presimțea niște forțe pe care nu era bine să le neglijeze. De la celălalt capăt al firului veni în sfîrșit un răspuns pozitiv:

— Cred că pot!

— Cînd?

— Mîine de dimineață. La opt e bine?

— Perfect! Te aștept!

— Unde este căminul acesta?

Îi dădu lămuririle necesare și închise telefonul. Din spate se auzi un „în sfîrșit" spus cu reproș. Mariana părăsi locul rîvnit de lîngă aparat și începu să urce scările gîndindu-se că mîine trebuie să lipsească de la clinică pentru a sta de vorbă cu Măriuca. Merita să facă un astfel de sacrificiu? Cînd vii pentru două luni într-o instituție ca aceasta, ca să vezi niște lucruri noi, îți vizitezi familia la două săptămîni ca să nu pierzi decît trei sîmbete, în care nu se face mare lucru, profesorul fiind ocupat cu probleme în afara clinicii, poate ea să-și permită să lipsească chiar în zi de vizită? Merită să-și irosească timpul? Își zise că de la fata asta poate să afle lucruri multe. Probabil va vorbi mai ușor ca Petronela căreia i se făcuse desigur un instructaj, în care nu este exclus să fi fost strecurată și o amenințare. Dacă Florescu este cel care a prins-o, n-a cruțat-o. El a fost dur cu Silvia pe care a dat-o pur și simplu afară din clinică. Ciudat este că se păstrează secretul. Poate Florescu vrea să se răzbune pe Silvia pentru faptul că i-a spus profesorului. Cel puțin așa crede el, deși Silvia susține contrariul.

Cînd intră în cameră Mariana rămase surprinsă. O lăsase goală și o găsea plină. Coca, o femeie înaltă și slăbuță, era în furou, urcată în pat și fuma. Ținea scrumiera pe genunchi, o golise ca de obicei în vasul de flori. Margareta cealaltă colegă de cameră, asistată de alte două doctorițe venite în vizită, își retușa oja de pe unghiile de la picioare. Patul ei fiind ocupat cu tot felul de lucruri și de una din musafire, se așezase cu tot instrumentarul și sticluțele necesare pe al Marianei. Mirosea a acetonă și ojă, fumul de țigară era gros întreținut de două din cele patru femei. Ca să nu i se zică iarăși că face pe soacra, Mariana păru că nu observă nimic. Își luă revanșa anunțîndu-le:

— Mîine fac o curățenie generală! Am angajat o fată de la clinică!

— Te ține mult cînd te apucă? o întrebă Margareta fără să se sinchisească de faptul că îi ocupa patul.

— Mă ține cîteva ore și mă apucă periodic! Cam cum se întîmplă în amorul tău cu Piposul!

Piposul era un tip cu barbă și care fuma pipă. Era tot timpul cu ea în mînă sau în gură. Nu era medic, nu se știa precis ce învîrte, o curta pe Margareta cea durdulie și albă-roz ca o șuncă de Praga bine preparată. Intențiile lui nu erau prea clare, nici pentru el, poate. Pentru Margareta

care aștepta cam de multișor să găsească un soț, erau o adevărată enigmă, ca tot ce ținea de persoana lui.

— Ce să zic, ai un haz nebun, răspunse Margareta oarecum atinsă.

— Fii atentă, interveni Coca, sînt pe geantă cu banii, riști să plătești singură. Nu pot să-i mai cer lui bărbatu-meu luna asta, mi-am cheltuit tot salariul, m-a decavat cursul pe care l-am cumpărat...

— Ai dat 60 lei pe cursul de stomatologie și te-ai ruinat. Pantofii pe care i-ai cumpărat nu-i pui la socoteală, zise Margareta.

— I-am luat luna trecută!

— Pe cei albi! Dar pe cei albi cu verde și saboții cînd i-ai achiziționat? Cred că luna asta...

— Atîta plăcere am și eu...

— Dă-mi prosopul de pe capul patului, ceru Margareta și obiectul zbură numaidecît expediat cu oarecare violență de Coca, supărată pe colega ei, fiindcă aceasta intervenise în sprijinul Marianei. De obicei ele două erau aliate, era firesc, fiind în aceeași specialitate și tot timpul împreună. Mariana nu se putuse obișnui în luna care a trecut, cu zborul diverselor obiecte prin cameră, aveau un sistem amîndouă, de a sta turcește în pat și a-și azvîrli de la una la alta cărți, creioane, țigări, chibrituri, chiar și scrumiera parcurgea spațiul dintre cele două paturi în acest chip, bineînțeles cînd nu era plină ochi cu resturi de țigări. Mariana privea anxioasă traiectoria, este adevărat că erau amîndouă aruncătoare de elită, s-ar fi descurcat de minune la baschet, dacă n-ar fi fost prea comode ca să facă sport, dar uneori se mai întîmpla ca o haină aruncată să atingă florile din vasul de pe masă și să-l răstoarne, sau vreun pahar plin cu apă de pe noptieră. În pericol se afla și oglinda și lustra, diversele sticle și sticluțe de cosmetice îngrămădite pe masă, cana cu apă și chiar capul Marianei, dacă ar fi avut neinspirata idee de a se afla în mijlocul camerei.

— Deci mîine de dimineață să vă puneți lucrurile la adăpost, nu răspund de obiectele stricate sau dispărute!

— Eu îmi închid întotdeauna dulapul, spuse Coca.

— Cînd nu uiți!

— Margareta ce ai tu azi cu mine?

— Nimic! Spun adevărul pe care tu nu-l recunoști! La tine este ca la Romarta, deschis de la... pînă la, exact în orele în care tu scoți molari la policlinică. E drept însă că i-ar fi cam greu unui hoț să găsească ceva în dulapul tău! Containerizarea pe care o faci, desfide orice experiență! Cît despre ordine... deschide Mariana dulapul să o admirăm!

— Ia te uită dragă cum se dă la mine! se adresă indignată de astă dată Coca celorlalte doctorițe, care asistaseră tăcute. Lasă că-mi vine și mie rîndul!

Mariana era satisfăcută că se crease o divergență între cele două, șansele ei erau mai mari, nici nu sperase să le convingă atît de ușor. Putea nici să nu mai insiste, se presupunea că au acceptat. O servise împrejurarea rar întîlnită, de a nu se înțelege ele două și nu ea, Mariana provocase această neobișnuită situație. Putea să fie cu conștiința împăcată, deși nu s-ar fi dat în lături, să le dezbine ea, dacă ar fi fost necesar.

12

Profesorul nu venise la clinică în ziua pe care Mariana o petrecuse curățind camera de la cămin, împreună cu Măriuca.

Apăruse azi la raport sumbru, tăcut și toți se întrebau ce s-a întîmplat. Bănuiau ceva în legătură cu fiul fiicei lui, acel biet oligofren, care le mai tulburase și altă dată existența și care constituia o adevărată problemă pentru familia Petrulian.

Raportul se terminase repede, nu se spusese nici o glumă, nimeni nu aruncase nici o ironie îndelung gîndită, din acelea care tocmai din această cauză par mai spontane, profesorul nu făcuse nici o remarcă, nu punctase nici cu laude nici cu critică cele auzite, fusese un raport cumva ratat, nu dăduse satisfacții nimănui, nu crease bună dispoziție, plecaseră din bibliotecă înainte de ora obișnuită.

Începuse vizita și mergea într-un tempo rapid, fără comentarii, fără demonstrații pentru cursanți, profesorul era distant, nu era atent și cerea să i se repete, făcea eforturi să-și facă datoria, dar nu mai era același om parcă. Cei din clinică nu dădeau importanță faptului, îl mai văzuseră pro-

babil de multe ori în aceeași stare, Mariana însă era foarte curioasă să afle motivul. Credea că îl cunoaște, dar vroia certitudini. Dacă nu s-a întîmplat nimic deosebit cu nepotul cel bolnav al profesorului, atunci numai ceva în legătură cu Silvia poate fi. Bănuiala îi fusese întărită de Silvia însăși. Venise la Mariana înainte de a veni profesorul la raport, era nedormită și foarte tristă, făcea eforturi să nu se cunoască, se ferea de Florin.

— Ce-ai pățit?, o întrebase Mariana.

— Nimic deosebit!

— Ai o mutră!...

— Se vede? N-aș vrea să le dau satisfacție!

— S-a terminat?

— Cred că da!

Nu putuseră vorbi mai mult din cauză că venise profesorul și începuse raportul. În timpul vizitei, la un moment dat s-au aflat aproape una de alta și Mariana a întrebat:

— V-ați certat? Înțelese că nu, dintr-un clătinat din cap al Silviei.

— Atunci cum de s-a terminat?

— Simplu. A început să mă ocolească.

— Și tu?

— Îl ocolesc și eu!

— Bine că poți!

Silvia ridicase din umeri și se apropiase de patul bolnavului la care ajunsese profesorul. Florin părea și el la fel de tulburat. Mariana observase că se aflase de mai multe ori lîngă Silvia, dar aceasta se deplasase imediat și pusese distanță între ei. Ce se putuse întîmpla? Nimic senzațional! Tatăl îi interzisese fiului să mai umble cu Silvia. Se certaseră, își spuseseră cuvinte grele.

— Cred că Florin te urmărește, vrea să-ți spună ceva, șopti Mariana la urechea Silviei la un moment dat.

— Nu are ce să-mi spună, n-am nevoie de explicații! Îmi este suficient un gest, răspunse aceasta și se îndepărtă, încercînd să fie atentă la ce se vorbea. Mariana nu-i dădu pace:

— Ce ți-a făcut?

— Lasă-mă, te rog!

Nu mai era mult pînă la sfîrșitul vizitei. Marianei îi venise o idee și se retrase binișor către ușă, ieși și o luă repede la fugă pe coridorul pustiu la această oră. Ajunse în fața cabinetului profesorului, deschise ușa prin care se in-

tra în mica anticameră, controlă să vadă dacă la asistenții universitari este cineva, încercă ușa de la cabinetul conferențiarului, era închisă, acesta era plecat în străinătate de cîteva luni, și ajunse în fața intrării de la profesor. Bătu ușor, în cazul că era cineva ar fi întrebat de Florescu pe care nu-l văzuse la vizită, nu-i răspunse nimeni, intră și se îndreptă repede spre dulap. Haina profesorului era pe umeraș. Dacă ar veni să și-o ia cît timp sînt eu în dulap, gîndi Mariana, aș trece prin emoții teribile. Ce i-aș putea spune în cazul că mă descoperă? Cum să-i explice fapta ei? Îi va face o declarație de dragoste! Este singura soluție! Chiar dacă o să i se pară trăznită, o s-o creadă. N-o să spună la nimeni, ar fi rîs toată clinica de ei doi. Profesorul e un om elegant, nu-și permite să compromită o femeie a cărei singură vină este aceea că și-a pierdut capul din cauza lui. Aproape că ar merita să încerc, își zise Mariana, așezîndu-se în colțul cel mai din dreapta al dulapului. Căută să mișe ușile și constată că numai cea stîngă este mobilă, deci nu putea fi găsită decît dacă profesorul dintr-un motiv sau altul ar băga capul adînc în dulap.

Se ghemui cu picioarele strînse, nu se putea altfel. Dacă aș închide și ușa din stînga, aș sta cu ele întinse, gîndi, și făcu ușa să alunece în șanțul ei pînă rămase în întuneric.

De ce fac asta? Cui îi folosește că mă pitesc aici să ascult ce se va vorbi în cabinet? Silvia va profita! Îi va putea spune precis ce are de făcut! Dacă Florin va declara față de tatăl lui că ține la ea, dacă, deci, va deduce ceva în favoarea Silviei, va interveni, se va zbate și îi va uni prin căsătorie. Este posibil ca profesorul să se opună, crezînd că Silvia este o hoață de morfină, o morfinomană! Ei bine, îi va spune că greșește, că adevărata vinovată este Petronela și că Florescu se răzbună pe Silvia în chip meschin, lăsînd să dăinuie bănuiala că ea ar fi furat morfina, cînd el știe cine a comis această faptă!

Se uită la ceas, intrase în dulap de un sfert de oră. Era zece. Ochii se obișnuiseră cu întunericul, dar simți că îi e foame. Nu mîncase nimic de dimineață, n-avusese timp. Dacă se apucă să citească și nu părăsește cabinetul pînă la prînz, va fi cam neplăcut, gîndi. Nu părea capabil de studiu, se concentra greu. Mai exista șansa să intre în baie și atunci ar putea fugi, așa cum mai făcuse o dată. Voi vedea, își zise. Oricum este palpitant, deși cam incomod locul. Nu e

ca într-o lojă de teatru, dar piesa care se va juca, merită și osteneala și riscul.

Se auzi ușa cabinetului deschizîndu-se și pașii cuiva în încăpere. Merse direct în baie. O posibilitate de a ieși de aici nevăzută s-a dus, gîndi Mariana, strîngîndu-și picioarele cu genunchii la bărbie. Pînă la plecare va sta numai în birou. Atunci va veni Florin și probabil că vor discuta ceva, cît de puțin. Ea, Mariana se credea în stare să reconstituie din fragmente de convorbire situația și să le intuiască problemele.

Profesorul se întoarse cu pași rari, se auzi un scaun mutat. S-a așezat, deduse Mariana. Foșnet de hîrtii și discul telefonului. Asta nu prevăzuse! O convorbire telefonică interesantă o putea ajuta foarte mult.

— Allo, Fineta?

Are o voce așa de obosită, aproape de nerecunoscut! Se pare că suferă mai mult de cît am crezut eu, gîndi doctorița.

— Nimic nou, deci?

Rămîne de aflat cine este această Fineta! În locul unde se află ea, Fineta, sînt posibile evenimente, dar nu s-au produs, spre regretul profesorului. Oftează ușor, nu-l bucură ce a auzit, pune receptorul în furcă. O convorbire foarte scurtă, cu cineva apropiat, la curent cu unele întîmplări. Este poate un telefon dat acasă. Pe soția profesorului o cheamă însă Malvina, dar mai există o femeie care le face menajul și care probabil se numește Fineta. Ușor de verificat, își zise Mariana, chiar Silvia ar putea ști.

Se auzi iarăși ușa deschizîndu-se și pași apăsați, energici.

— Ce facem...

Vocea lui Florescu sunase obișnuit, dar se întrerupsese brusc. Un gest provocase oprirea, sau pe Florescu îl impresionase ceva?

— Rezolvă singur totul cum crezi, nu sînt în stare să-mi adun gîndurile. Malvina a dispărut de două zile! Am căutat-o peste tot! În oraș pe la cunoștințe, pe la rude, am dat zeci de telefoane. Florin a făcut sute de kilometri... Malvina a fugit cu mașina cea mică... ne gîndim și la un accident... am întrebat la morgă și la miliție!

— Eu n-am știut nimic! De ce nu mi-ați spus? Vă ajutam și eu... e extraordinar ce-mi povestiți!

— Da, este extraordinar! Tot ce face ea este extraordinar! Așa a fost întotdeauna!

— Sînteți foarte obosit...

— N-am închis ochii azi-noapte!

— Să vă duc acasă! Am eu grijă de tot aici!

— Cred că nu am altceva mai bun de făcut...

— Eu plec să mă îmbrac. Vă aștept cu mașina în față...

Florescu porni spre ușă. Profesorul se ridică, se auzi scaunul mutat pe parchet și zise în momentul în care ușa se deschidea:

— Dacă îl vezi pe Florin, trimite-l, te rog, la mine!

Profesorul făcu cîțiva pași. Se apropie de mine, gîndi Mariana. Să nu strănut cumva, că în starea în care este nu-i arde de declarații de dragoste. Tot ce am pregătit a căzut baltă!

Îl auzi oprindu-se și apoi luînd-o în sens invers. Se plimbă, deduse Mariana, parchetul scîrțîie ritmic, dus... întors... Liniște... Privește oare pe fereastră pierdut?

O înjurătură deloc elegantă și ceva aruncat pe parchet. Un sertar tras și după cîteva minute miros de țigară. Cine ar fi crezut cînd îl ascultă la cursuri sau vizită risipindu-se în considerații strălucitoare de inteligență și umor, că folosește și asemenea cuvinte!

Din nou liniște. Marianei începu să-i fie cald, din ce în ce mai cald. Cu precauțiuni își descheie nasturii de la bluză. În dulap parcă nu mai era aer, simțea că se înăbușă. Lupta cu amețeala. Cred că fac o lipotimie, diagnostică ea. N-am mîncat nimic azi încă. Gîndi cu disperare la toate mijloacele prin care ar putea ameliora circulația la creier. Își mușcă buzele, își strînse pumnii pînă îi intrară unghiile în piele. Își flectă capul, începu să calculeze, să numere din șapte în șapte. Fu acoperită complet de transpirație însoțită de o senzație de căldură înăbușitoare, insuportabilă. Își dădu seama că se înmoaie și își rezemă tîmpla de peretele dulapului. Știa încă, mai putea să gîndească totuși ca medic, analizîndu-și starea, că dacă s-ar putea întinde, și-ar reveni imediat, nu și-ar pierde conștiința. Nu-și putea permite însă nimic, profesorul va deschide dulapul să-și ia haina. I-ar vedea picioarele. Timpul părea că se dilată. I se întunecă vederea, orice efort îi fu imposibil, capul îi căzu pe genunchii proptiți și ei în perete.

— Ceva nou? auzi ca din depărtare vocea lui Florin.
— Nimic, plec acasă, mă duce Florescu. Sînt extrem de obosit... tu rămîi... vii cînd crezi...
Ușa dulapului fu împinsă brusc spre dreapta și mîna profesorului trase haina de pe umeraș. Mariana nu avusese timp să se teamă, totul se petrecuse foarte repede.
— Am și eu problemele mele, continua discuția Florin. Silvia este supărată de ceva. Fuge de mine...
— Așa-s femeile... maică-ta cîte mi-a făcut mie... Să mergem că mă așteaptă Florescu.
Ușa cabinetului se închise în urma lor. Se făcu liniște. Mariana ieși din dulap. Interesul trezit de convorbirea celor doi o făcuse să-și vină în fire. Se grăbi să părăsească biroul profesorului, să nu mai fie nevoită să se ascundă în cazul că ar mai fi intrat cineva în încăperea aceasta. Îi amorțise de tot un picior, simțea pe ea bluza udă în spate, era încă amețită, dar porni curajoasă.
Abia închise ușa cabinetului, cînd intră în anticameră Titus. Mariana tresări ușor cînd îl văzu, dar el nu o zări din primul moment, mai răspundea cuiva pe coridor, din ușă. Ea avu timp să-și pregătească o întrebare care să explice prezența ei acolo.
— Nu l-ai văzut pe profesor? Sau pe Florescu? Mă simt rău. Aș vrea să le cer voie să plec...
— Într-adevăr, ești foarte palidă! Vino aici la noi!
Mariana îl urmă în camera asistenților universitari și fără să mai fie poftită se întinse pe canapea.
— Cred că sînt într-o stare de hipoglicemie. N-am mîncat azi de dimineață. M-am sculat tîrziu, una din colegele de cameră mi-a trîntit deșteptătorul și s-a stricat. N-am avut timp nici măcar să-mi cumpăr un corn!
Titus se uită la ea cumva dezaprobator.
— Am în dulap niște bomboane de ciocolată. Vrei să-ți dau?
— Da! Cred că mi-ar face bine!
Titus deschise o ușă și scoase la iveală o cutie. O servi pe Mariana care rămăsese întinsă.
— Dacă intră cineva și mă vede cum te hrănesc cu bomboane, tu fiind culcată pe această canapea...
— Îți stric reputația!
— Mai știi!
Mariana începuse să se simtă mai bine. Îi era o foame cumplită, mai luă bomboane, apoi se ridică să vadă dacă i-a

trecut amețeala. Scăpase cu bine și hotărî ca aceasta să fie singura experiență de acest gen în viața ei. Ar fi fost indignată dacă cineva i-ar fi amintit că a mai luat astfel de decizii cu alte prilejuri. Putea fi mulțumită însă că a aflat totuși lucruri importante. Chestia cu Malvina merita!
— Te simți mai bine? o întrebă Titus.
— Da, mulțumesc! Bomboanele tale m-au salvat! Ce m-aș fi făcut fără tine! Poate mă duci cu mașina pînă la cămin, dacă nu-ți vine prea greu?
— Nu imediat! Mai am de lucru, dar cînd termin o fac și pe asta! M-a rugat Florescu ceva, el a plecat în grabă. Malvina a dispărut de două zile și o caută toți cu disperare.
— De unde știi că a dispărut?
— S-a aflat în clinică. Au dat telefoane pe la cunoscuți, pe la rude. A fost comentat faptul pe larg ieri cînd profesorul a lipsit neanunțat din clinică. Numai lui Florescu nu i s-a spus, el a aflat probabil de la profesor.
— De ce v-ați ferit de Florescu?
— El a iubit-o pe Malvina...
— Interesant!
— A fost o mare pasiune la el, țăranul oltean pierdut de dor după frumoasa și rafinata Malvina!
— Din ce mediu provine ea?
— Dintr-o mahala de București, cred că fiica unui meseriaș, a fost dată la pension, asta se petrecea înainte de al doilea război mondial, a avut și zestre, dar mai ales temperament.
— Ție îți place Malvina?
— Este cam bătrînă pentru mine...
— Așa ca om, nu ca femeie...
— Malvina nu poate fi judecată decît ca femeie, este sută la sută femeie, adică n-o preocupă decît lucruri de gătealå, distracțiile, cărțile amuzante, muzica sentimentală, filmele asemenea. Pe lîngă alte probleme trece ca și cum ar avea orbul găinilor. Gata, am discutat destul, mă duc la datorie, dacă te găsește cineva aici, vezi să nu spui că te-am sedus și te-am abandonat.
Mariana ieși odată cu el. Se duse în bibliotecă și fără să mai încerce să citească, rămase pe gînduri. Ce dimineață pierdută fără nici un rost! Crezuse că descoperă mari taine! Se simțea ridicolă, inutilă, dezgustată de ea însăși. Venise la acest curs să învețe, ce prostește își irosea timpul, ce fapte nechibzuite făcuse.

13

Silvia Damian se întorcea acasă după o dimineață de muncă, în care evitase sistematic orice prilej în care Florin i-ar fi putut vorbi. Nu credea că ar mai fi necesare explicații, felul cum trecuse pe lîngă ea cu două zile mai înainte o lămurise suficient.

În urmă cu abia trei zile, se despărțiseră seara tîrziu, trecuseră orele fără ca ei să-și dea seama. Își luaseră rămas bun în camera ei, a Silviei. Elena era plecată la munte. Coborîse cu el în stradă să-l conducă, o trăsese în mașină și mai rămăseseră acolo încă o oră, ea stînd cu capul pe umărul lui, vorbind puțin, privind noaptea și ascultînd muzica transmisă la radio. În dimineața următoare venise cu sufletul plin de bucurie. Nu i-ar fi plăcut să se oprească cu el prin colțurile clinicii și să-și piardă timpul vorbind, să atragă disprețul întregului colectiv, să li se spună „porumbeii“, cum se obișnuiește, să dezguste pe profesor. Nu! Silvia era decentă, așa voia cel puțin să fie. Nu-i trebuia din partea lui decît un semn, o privire, era suficient. Dar el trecuse cu tatăl lui pe lîngă ea ca pe lîngă o străină, se făcuse că nu o vede. Era probabil sătul de ea și față de profesor Florin nu credea că este cazul să-i dea atenție. Orele rezervate ei erau cele de seară și noapte tîrzie, cînd întunericul îi ferea de priviri și casa goală a Elenei le oferea adăpost.

Dacă așa stăteau lucrurile, dacă deja s-a plictisit, ea, Silvia are destule forțe să pună capăt unei astfel de legături. Știa de la început că nu va dura, spera totuși că va ține cîteva luni. Cedase prea ușor... fusese prea sinceră, și iată deznodămîntul se producea mai repede. Era dureros, era greu să rupă, el revenise, insista, cîteva nopți cu ea i-ar mai fi surîs, dar Silvia voia să fie ea cea care pune punct. Atît cel puțin să-i rămînă, satisfacția de a nu fi umilită, de a sista totul cînd încă el o mai dorea.

Se apropia alene de casă. Era cald. N-o aștepta Elena, luase masa la cantina spitalului. Se va odihni în casa liniștită și răcoroasă, n-o va chinui nimeni cu întrebări. Va dormi și chiar va putea citi după aceea. Mîndria ei nu era atinsă, suferința se atenua, devenea suportabilă din această cauză. Deschise portița și intră în grădină. Își căută în geantă cheia, o găsi, dar cînd ridică ochii, o persoană era în fața ei, răsărită ca din pămînt. Îi trebuiră cîteva secunde ca să-l recunoască pe Lulu.

— Ce surpriză! reuși să spună și îl privi în continuare fără să se miște din loc.

— Nu te așteptai să mă vezi!

— Nu prea...

— Nu te bucuri?

— Ba da, zise Silvia și gîndi că nu se bucură deloc, din contră, prezența lui o indispune, îi complică situația. Va trebui să-l invite în casă, n-ar fi exclus să aibă neplăceri cu Elena că i-a adus bărbați în locuință în lipsa ei. De după perdele o poate urmări o vecină. Florin a plecat uneori tîrziu, alteori dimineața, imposibil să nu-l fi observat locuitorii acestei străduțe liniștite, mai ales că mașina lui staționase tot timpul în fața casei. De el poate Elena nu ar fi spus nimic. Dacă ar fi zis totuși ceva, orice, oricît de aspru, ea, Silvia era pregătită să-i răspundă astfel încît s-o înduioșeze, s-o îmbuneze. I-ar fi cerut iertare și bineînțeles că după venirea ei, a Elenei, ar fi încetat cu întîlnirile în această casă. Silvia știa cît să ia, nu se jena să profite de absența gazdei, de stradă nu-i păsa, peste cîteva luni ea va fi la Cluj. Totul era prevăzut, cu excepția acestei vizite nedorite, inoportune, care o punea în mare încurcătură. Zise totuși:

— Să mergem în casă!

Deschise, intră urmată de Lulu care i se părea un străin, fie că barba pe care și-o lăsase îl schimba, fie că ea era alta. Nu-și putea imagina ce caută el aici. Nu-i venea să creadă că pentru acest băiat a suferit ea ani în șir. Năvălise peste ea trecutul nu prea îndepărtat și ea nu era pregătită să-l întîmpine.

— Te rog ia loc, zise ea încercînd să fie politicoasă.

Lulu se așeză punînd o sacoșă pe care o avea cu el, lîngă fotoliu. Silvia se duse la fereastră să ridice puțin jaluzelele, era prea întuneric în cameră, se întoarse apoi și se așeză în fața lui, așteptînd.

— Stai bine aici, cu cine mai locuiești?

— Cu stăpîna casei, este puțin plecată. Nu spuse unde, se temea să nu-și prelungească vizita auzind că Elena nu este în București.

— Te-ai schimbat foarte mult, zise Lulu care o privise tot timpul cu mirare și curiozitate.

— Și tu arăți altfel, ți-ai lăsat barbă!

Silvia încerca să-l deruteze, știa că s-a schimbat, fie și numai indiferența cu care il privea pe Lulu și însemna mult, dar mai erau și celelalte modificări, care probabil că nu scăpau ochiului unui afemeiat ca Lulu. Cu atît mai bine dacă își dă seama singur, își zise Silvia, poate mă lasă în pace.

— Te-ai făcut drăguță, ești modern îmbrăcată...

— Ți se pare, nu m-ai văzut de mult...

— Nu mi se pare, eu nu mă înșel în astfel de chestii! Ce s-a întîmplat cu tine? Spune-mi adevărul!

Atît ar mai lipsi, își zise Silvia, poate îmi faci o scenă de disperare, îmi cazi în genunchi ca și altă dată. Răspunse:

— Lasă chestiile astea, spune-mi mai bine ce cauți în București? Ai terminat sesiunea de examene?

— Am sfîrșit cu ele, mai am lucrarea de diplomă. Mi-am ales un subiect pe care l-am studiat noi împreună...

Deci asta era explicația, gîndi Silvia, va dori să-l ajut, se repetă povestea tocmai cînd credeam că am scăpat definitiv.

— E interesant subiectul, într-adevăr...

— Cere mult de lucru, bibliografie, tabele, discuții...

— Evident! Îmi amintesc, spuse ea, pentru lucrarea mea am muncit trei luni, am făcut o mulțime de planșe, am reprodus fotografii...

Vorbind de rezolvarea pe care a dat-o ea aceleiași probleme, încerca de fapt, să-l facă să înțeleagă, că ea și-a încheiat preocupările de acest gen, că n-o privește teza lui.

— Ai venit după ceva bibliografie în București? Cauți o anume publicație, sau a mai lucrat cineva de aici...

— Am venit la tine!

— La mine? se miră Silvia îndelung, ca să cîștige timp, trebuia să găsească un răspuns. El și-a permis întotdeauna să fie direct, sincer pînă la duritate, rău, mincinos, după împrejurări. Ea nu-și putea îngădui acest lux cu el. Căuta să găsească explicații plauzibile, să-l ducă cu vorba ca pe un copil. Îi era frică de reacțiile lui. Ca s-o pedepsească se dusese băut la examen și pierduse anul. Putea acum să nu-și facă lucrarea de diplomă, sau să simuleze o sinucidere. A mai amenințat-o o dată. Gîndul la mama lui, la ce ar putea spune ea în cazul că s-ar întîmpla așa ceva, o îngrozea pe Silvia. Zise:

— Nu știu cum aș putea să te ajut, sînt și eu foarte ocupată. .

— Ocupată cu ce?

— Muncesc mult în clinică!

— Și altceva?

Se uita la ea obraznic, privirea lui părea că spune că nu este cazul să se prefacă, să mai mintă, el a ghicit totul, dar nu era numai obrăznicie în ochii lui, era și răutate, ciudă. Dacă ar fi fost amuzat, mirat și impertinent, Silviei nu i-ar fi fost frică. Ar fi cochetat cu el și i-ar fi întors spatele în final. Dar acea lumină malignă din căutătura lui, acel rictus de pe fața lui o înspăimîntă.

— Spune-mi, zise ea dintr-o dată grijulie, ai mîncat ceva? Cred că acum ai coborît din tren!

— Sînt flămînd și nu am în buzunar nici bani pentru biletul de întoarcere, zise cu satisfacție parcă.

Silvia îl recunoștea, la fel de grosolan, gata să accepte banii ei, să mănînce la ea și pe urmă să se laude că-l întreține ea, Silvia. Alt bărbat ar fi refuzat puținul ajutor pe care era capabilă Silvia să i-l dea, nici ea nu dispunea de cine știe ce resurse, nici lui Lulu nu-i era de mare folos, dar dacă n-ar fi acceptat din cînd în cînd cîte ceva, cu ce s-ar mai fi fălit în fața prietenilor lui depravați ca și el.

— Să-ți pregătesc ceva de mîncare, eu am luat masa la cantina spitalului. Gazda mea nu este azi acasă, mărturisi Silvia parțial adevărul.

— Pot să mă spăl puțin?

— Acolo este baia! Eu trec în bucătărie.

Silvia părăsi încăperea gîndindu-se ce i-ar putea pregăti. Avea în frigider ouă și brînză, îi va mai face pe lîngă omletă și cartofi prăjiți. Coborî în pivnița casei și aduse cartofii, curăți cîțiva, îi puse la prăjit și se înapoie în pivniță să ducă restul de cartofi. Se întoarse în bucătărie, așeză fața de masă, tăie pîine și supraveghea tocmai rumenitul feliilor de cartofi cînd auzi voci. Se duse în sufragerie, așa cu șorțul de bucătărie al Elenei peste rochie.

— Dumnealui te caută, spuse Lulu arătînd pe Florin care rămăsese stupefiat de scena pe care o vedea. Lulu era gol pînă la brîu și desculț, ușa la baie era deschisă, avea aerul unui om la el acasă, deranjat de un nepoftit tocmai cînd se spăla. Silvia apărută în prag, cu șorțul de bucătărie peste rochie, întregea tabloul casnic.

— Vă deranjez, reuşi să pronunţe Florin.
— Deloc, răspunse Lulu.
Silvia recunoştea că pentru Florin este o mare şi neplăcută surpriză, dar nu se ştia cu nimic obligată. Îi adusese la cunoştinţă că are un logodnic, nu i se ceruse şi nu-şi luase nici un angajament, inima o durea de durerea lui, dar era mai bine poate că se întîmplase aşa. Zise:
— Dă-mi voie să-ţi prezint pe logodnicul meu, Lulu Chiorean!
Cei doi tineri se înclinară uşor unul în faţa altuia, fără să-şi întindă mîna. Tăcerea se lăsă, ca s-o întrerupă Silvia spuse:
— Scuzaţi-mă un moment, mi se ard cartofii!
Fugi în bucătărie, îi lăsă pe cei doi să se descurce. Întîmplarea era bine venită, nu se ştia vinovată nici faţă de unul, nici faţă de altul. Îl iubea pe Florin, ar fi alergat la el, i-ar fi explicat totul, dar nu era necesar, el nu avea nevoie de iubirea ei, de statornicia ei, era o oarecare femeie în viaţa lui, dacă suferea, amorul lui propriu era lovit, o va uita peste cîteva săptămîni în braţele alteia. Se întoarse din bucătărie.
— Gata masa, spuse către Lulu crezînd că acesta se va îndrepta, ducîndu-se să mănînce, dar fu Florin cel care se crezu expulzat.
— Mă scuzaţi de deranj, am venit să vă cer cartea pe care v-am împrumutat-o, spuse cu o voce incoloră.
Silvia se duse la ea în cameră să-i aducă un tratat. Ce ciudat suna vocea lui cînd îi vorbea la plural, ceremonios. Nu era nici o săptămînă de cînd el însuşi se spălase în baia acestei case, de cînd dormise aici şi luase micul dejun în bucătărie, ea îl servise gătită cu acelaşi şorţ. Ce va fi gîndind el acum? Dacă poate fi obiectiv, ceea ce este exclus, trebuie să recunoască deschis că se putea aştepta la aşa ceva. Îi întinse cartea şi împreună cu Lulu îl conduse pînă la uşă.
— Cine este tipul? fu întrebată imediat ce Florin ieşi din casă.
Lulu se postase în faţa ei ameninţător.
— Un oarecare din clinică! răspunse Silvia, străduindu-se să pară indiferentă, să nu-şi arate frica.
— Ce căuta la ora asta? Nu mă duce pe mine cu cartea, nu deranjezi la o astfel de oră pentru o carte!

— Hai să mănînci că se răcesc cartofii, evită Silvia discuţia. Porni iute spre bucătărie, deschise un aparat de radio în trecere prin sufragerie, şi în casă năvăli muzica.
Lulu o urmă gînditor. Se aşeză la masă, ea îl servi purtînd tot timpul cu el o conversaţie în legătură cu felurile pregătite, cu gustul salatei, atentă să nu-i lipsească nimic, mişcîndu-se neobosită, ca să n-o privească în ocii, să nu-i citească pe faţă adevărul.
Se învîrtea în jurul lui, aparent fără teamă, dar de fiecare dată cînd distanţa dintre ei se micşora ea era în alertă. Înfrunta însă pericolul cu temeritate, ştia că numai aşa îl putea ţine la respect. Se comporta ca un dresor cu un animal puternic şi primejdios.
Lulu mînca cu lăcomie, era cu adevărat flămînd. Silviei îi veni o idee:
— Mă scuzi cîteva minute?
— Ce vrei să faci?
Se uită la ea, Silvia tocmai lepăda şorţul de bucătărie.
— Mă duc după desert, nu am nimic în casă. La doi paşi de aici este o cofetărie. Sper să-ţi găsesc prăjitura preferată! Nu am uitat ce-ţi place, ai să te convingi!

14

Mariana Cristescu abia aţipise, nu trecuse nici un sfert de oră de cînd colegele ei de cameră plecaseră la policlinica la care fuseseră repartizate să-şi facă stagiul. Se pregătiseră o jumătate de oră, îşi căutaseră lucruri rătăcite, se consultaseră îndelung asupra hainelor pe care trebuiau să le îmbrace, schimbaseră impresii asupra colegilor de curs, aruncaseră peste Mariana care stătea culcată în patul ei, capoate, prosoape, la un moment dat, pe faţa ei se aşezase o enormă hîrtie de ambalaj, pe care Coca o folosise la împachetatul pantofilor şi pe care prea atentă la felul cum arată picioarele ei, o azvîrlise în direcţia Marianei.
Suportase totul cu stoicism, abia aşteptase să rămînă singură, să poată dormi, era nemulţumită de ea însăşi, nu

se simțea nici prea bine, luase hotărîrea să-și vadă de curs și de nimic altceva, planificase ca după un somn bun și o cafea să studieze pînă seara întinsă în pat.

— Cristescu la telefon! Vocea o trezi fără menajamente, ușa se închise imediat și Mariana nu o văzu pe cea care intrase. Așa se obișnuia în cămin, cei ce urcau, erau rugați de portăreasă să anunțe chemările la telefon. Doctorițele de la etajul doi erau fără excepție conștiincioase, se înștiințau una pe alta fără greșeală și fără întîrziere.

Mariana sări din pat cu același gînd dintotdeauna, că este chemată de acasă. Puse pe ea capotul, găsi papucii și fugi pe scări în jos.

— Allo, spuse abia suflînd.

— Mariana, tu ești?

— Da, eu! Ce-ai pățit de-mi telefonezi la această oră?

— Am nevoie de tine, urgent!

— Dragă Silvia, nu mă simt prea bine, de dimineață mi-a fost rău la clinică. Tocmai mă culcasem puțin...

— Scuză-mă, cred că te-am deranjat... dar dacă ai ști ce este pe capul meu, m-ai înțelege și ai veni numaidecît!

— De ce nu-mi spui?

— Nu pot, telefonez dintr-o cofetărie. La mine a sosit Lulu, i-am dat să mănînce și pretextînd că nu am desert, am fugit de acasă pînă la primul telefon. Te rog să vii, acum imediat, nu mă lăsa singură cu el!

— O să încerc!

— Ia un taxi, nu pierde timp!

— Bine, mă descurc eu, răspunse Mariana și puse receptorul în furcă. Îi trecuse somnul, emoția și graba cu care coborîse scările îl goniseră, nu avea totuși chef să plece din cămin și mai ales să se mai amestece în probleme care n-o priveau. Cît timp îi mersese bine Silvia o tratase cu răceală, cum dădea de necaz își aducea aminte de ea, de Mariana. Sper că nu este și aceasta o farsă ca aceea a lui Titus, gîndi ea urcînd alene scările, fiindcă decisese că, în cazul în care se va duce, nu se va grăbi. Silvia desigur exagerează.

Peste o oră sună la ușa ei. Silvia apăru în prag, îmbrăcată de oraș, vizibil obosită și nemulțumită.

— În sfîrșit, spuse ea, în loc de bun venit.

— Unde este?

— În sufragerie, discut de o oră cu el, nu mai pot!

— De ce nu-l dai afară?

— Cu el nu merge o astfel de metodă!

— Fiindcă îl cruți tu!

— Nu, mă cruț pe mine. E cabotin! Înghite cîteva tablete, exact cît trebuie ca să fie dus la spital și să meargă vestea că s-a sinucis! Mama lui ar fi în stare să mă omoare!

— Frumos șantaj!

— Spune-i cum vrei, dar stai cu mine pînă pleacă el!

— Silvia, glumești?

— Mă vezi în stare de glume?

— Cheamă-l pe Florin, el te poate apăra mai bine!

— A fost aici, i l-am prezentat pe Lulu.

— Și?

— Nimic! A plecat. Lulu este logodnicul meu, îl avertizasem...

— Nu cumva l-ai chemat chiar tu pe Lulu?

— De ce aș fi făcut-o? Ca să-mi complic existența? A venit să-l ajut la lucrarea de diplomă. M-a găsit schimbată, se uită cu alți ochi la mine, m-am temut că nu vii, ca să stea liniștit i-am pus un somnifer în desert... o doză bună...

— Bravo! Ziceai că nu te descurci fără mine!

— Da, dar la noapte?

— Trimite-l la hotel!

— Dacă aș putea, aș face-o, dar nu cred să accepte. Și-a pus în minte ceva, are o anume intenție, ți-am spus, trebuie să mă apăr!

— În fond de ce să te aperi? Este logodnicul tău? L-ai gonit pe celălalt a venit ăsta? La țanc! Celălalt are necazuri cu mamă-sa... Ce nu-ți convine nu știu, nu mai înțeleg nimic... mă doare și capul, complicațiile tale mă obosesc...

— Cine zici că are necazuri cu mamă-sa?

— Florin! Malvina a plecat de acasă de două zile și nu s-a mai întors. O caută disperați, au scotocit peste tot, au anunțat și miliția...

Silvia rămăsese cu ochii la Mariana, devenise palidă, cealaltă se alarmă cînd o văzu că se clatină. O sprijini și o întrebă:

— Ce ai?

— Nimic!

Mariana o conduse la un scaun, vru să plece să-i aducă un pahar cu apă, dar Silvia sări în sus brusc și declară:

— Mă duc la el!

— La care el?
— La Florin!
— Ești nebună? Pe ăsta cu cine îl lași aici?
— Stai tu cu el!
— Îți bați joc de mine, sau glumești?
— Mariana, înțelege-mă, trebuie să mă duc la el! M-am purtat oribil. E adevărat că n-am știut ce s-a întîmplat la ei în casă, nu pot să suport să-l știu supărat, n-am liniște pînă nu-i explic, va înțelege și totul va fi iarăși bine. El suferă, din cauza mea, nu era destul povestea cu mama lui, cum am putut să fiu așa de crudă, nu i-am spus nici un cuvînt. N-am acceptat nici o explicație de la el, vroia desigur să-mi spună ce necazuri are, n-am vrut să-l ascult...
— Destul... mă doare capul!
— Scuză-mă, dar rămîi aici, trebuie să mă duc...
— Și cînd se trezește licheaua asta ce fac?
— Stai de vorbă cu el!
— Zău?! Singură cu el aici!?
— Tu nu ești în nici un pericol, ești mai bătrînă ca el cu zece ani, e un puști pe lîngă tine...
— Faci pe proasta, sau ești proastă cu adevărat?
Silvia se opri lovită de vorbele Marianei. Ei i se părea că a spus lucruri rezonabile. Cum, se teme? Mariana, la rîndul ei, gîndi că Silvia o vede din cauza celor zece ani diferență, foarte bătrînă, nu este vina ei, a Silviei, aceeași optică o avem toți cînd sîntem tineri, i se pare ridicol să mă tem, își zise Mariana.
— Bine, du-te! spuse doctorița mai în vîrstă, mă descurc eu. Unde e acum? N-a auzit voci, de ce nu a apărut?
— S-ar putea să fi adormit pe canapeaua din sufragerie.
— Telefonul unde e?
— Acolo, lîngă canapea.
— Bun! Dă-mi te rog cheia de la casă!
— Să nu-l lași închis, dacă se trezește și observă, e în stare să devasteze tot!
— N-am să plec nicăieri, îl păzesc pînă vii tu. Acum du-te, ce mai stai, vrei să mă răzgîndesc?
Silvia își căută geanta, scoase cheile din ea și plecă.
Mariana se strecură în sufragerie. Pe canapeaua Elenei dormea un tînăr, fața nu i se vedea, era îngropată în pernă, părul destul de lung îi era răvășit. Arată bine cînd doarme, ca orice animal tînăr, gîndi Mariana, apoi se apro-

pie de telefon. Îi venise o idee demult, se luptase cu ea însăși, decisese să nu se mai amestece, dar acum cînd iarăși se ambalase trebuia să o facă și pe asta. Luă cartea de telefon, căută un număr, apoi încet îl făcu. Spera că Lulu nu se va trezi. Călătorise toată noaptea venind de la Cluj, mai înghițise și un somnifer administrat de Silvia, erau șanse să nu fie simțită. Cînd ceruse cheile intenționase să telefoneze din altă parte, acum o cuprinsese un fel de nerăbdare să îndeplinească ceea ce-și impusese să nu facă mai înainte.
— Alo, i se răspunse imediat de la celălalt capăt al firului. Desigur stăteau mereu pe lîngă telefon, așteptau vești, ei bine, ea, Mariana Cristescu le va da aceste vești mult așteptate.
— Casa Petrulian?
— Da!
— Căutați-o pe Malvina la Petronela!
— Cine sînteți...
Mariana închise telefonul. Mîinile îi tremurau. Faptul era împlinit! Era atît de sigură că deducțiile ei erau exacte, încît ar fi spus cu plăcere cine este, dar profesorul ar fi fost jenat că s-a aflat în clinică ce se petrece în casa lui.
Părăsi sufrageria și se duse în camera Silviei. Se întinse în pat, după ce se descălță și își scoase rochia, punîndu-și capotul Silviei. Își aprinse o țigară și în liniștea și confortul acestei camere, se simți bine, era altceva decît în camera din cămin. Din moment ce nu avea nimic de făcut, putea să și doarmă pînă vine Silvia.
O treziră vocile din sufragerie, se uită la ceas, trecuseră trei ore de la plecarea Silviei, acum o auzea vorbind destul de tare și răstit în camera de alături. Mariana se ridică din pat, se uită pe fereastră, afară plouase, de aia dormise așa de bine, se examină în oglindă și își trecu pieptenul prin păr.
— Ce-ți pasă ție unde am fost, este treaba mea, nu-ți dau socoteală de nimic, să fie clar odată pentru totdeauna!
— Așa, așa te porți cu mine? Am venit la tine cu tot sufletul, eu numai pe tine te am...
— Cunosc foarte bine formula, mi-ai spus-o de zeci de ori și la Cluj, nu era cazul să te mai deranjezi să vii aici...
— Te incomodez, îți stric combinațiile!
— Exact! Ai ghicit, mă incomodezi, nu mai ai ce căuta la mine. Mama ta nu mă vrea, i-am promis că te las în

pace, deși nu se poate spune că eu am venit vreodată după tine, tu ai alergat de cîte ori ai avut nevoie și apoi tot pe mine m-a acuzat...

— Las-o în pace pe mama, nu ea îmi dictează ce trebuie să fac. Un lucru vreau să știu, mai ții la mine?

Glasul sunase temător, răspunsul nu venea, Mariana deduse că Silviei îi este frică să-i spună adevărul, dar nici să-l mintă nu poate, ar însemna un angajament din partea ei. Se decise să intervină și ieși din cameră.

— Te-ai întors? întrebă ea pe Silvia, care era cu spatele, tăcută, privea pe fereastra sufrageriei în curtea din dos a casei.

— După cum vezi! Ai dormit bine?

— Asta cine mai este? întrebă Lulu.

Grosolănia o revoltă pe Mariana, se abținu însă să-l pună la punct, așteptă să vadă în ce mod și în ce calitate o prezintă Silvia, de pe această poziție numai, putea să-l atace.

— O prietenă care stă la cămin, nu are prea mult confort și mai vine din cînd în cînd pe la mine...

— De data asta este cam de prisos, cred că ești de acord...

Silvia nu-i dăduse chiar nici un atu, era mai puțin decît o invitată, o tolerată. Deși nu era o situație plăcută, Mariana zise:

— Noaptea asta rămîn la tine, unei colege de cameră i-a venit sora și i-am cedat patul meu!

— Căminul este hotel, spuse Lulu și frecă un chibrit să-și aprindă o țigară. Fiind atent la mîinile lui, nu observă semnele pe care și le făcură cele două femei.

— Draga mea, îmi vine cam greu. este și logodnicul meu aici, o să fim cam înghesuiți, de camera Elenei nu mă ating. Tu cît vei sta în București? se adresă Silvia tînărului.

— Cît mă ții tu!

Cuvintele căzură ca o piatră, Mariana o privi pe Silvia și constată că oboseala de pe fața ei dispăruse în mod ciudat, cele trei ore pe care le petrecuse în afara casei o schimbaseră, era încordată, neliniștită, dar cumva sigură pe ea, decisă.

— Scuză-mă, spuse ea, trebuie să mă schimb, m-a udat ploaia, vii puțin Mariana?

Intrară în camera Silviei amîndouă, închiseră cu grijă ușa, Silvia începu să se dezbrace cu mișcări repezi.

— Stai cu spatele rezemat de ușă, să nu intre nepoftit, zise ea către Mariana în timp ce-și scotea bluza, eu trebuie să plec din nou, te descurci cum poți cu el!

— De ce să pleci? Unde?

— După Malvina.

— Explică-mi!

— Nu pot acum, mă așteaptă Florin, trebuie s-o căutăm, a dispărut printre blocuri. Am găsit-o la o fată, un telefon anonim...

— Era deci acolo! scăpă cu satisfacție Mariana.

Silvia rămase o clipă nemișcată, o privi intens, îi văzu mulțumirea din ochi, înțelese. Așa cum era dezbrăcată se repezi la ea:

— Tu ai dat telefon!

— Într-adevăr, eu!

— Cum ai știut?

— Am dedus!

— Te rog, și acum spune-mi, unde ar putea să fie, spune-mi mie, te rog. Florin mă așteaptă!

— Nu știu!

— Nu se poate, tu ești singura care știi, spune-mi, fă-mi acest bine, ajută-mă, te rog!

— Draga mea, se degajă Mariana, eu nu sînt ghicitoare. Ți-am spus că am dedus. Cunoșteam niște fapte și am făcut un mic raționament, acum nu mai am date de la care să pornesc.

— Ba da, îți dau eu, caută, gîndește-te!

— Dacă te precipiți așa și te agăți de mine cu disperare nu pot face nimic. Trebuie să-mi povestești ce ați făcut, ați găsit-o la Petronela...

— N-am timp, n-am timp! Am urcat după ea. Mașina ei era parcată lîngă bloc, am descoperit-o.

— Fetelor ce faceți acolo?

— Mă îmbrac, venim imediat, răspunse Silvia.

— Și ați urcat sus, o ajută Mariana să reia relatarea.

— N-am găsit-o, am sunat, am bătut, a ieșit o vecină care nu știa că de fapt pe Malvina o căutăm, ne-a spus că sunăm degeaba, că nu stă acolo decît o bătrînă bolnavă...

— Treci peste asta!

— Am coborît, ea tocmai scosese mașina de unde o parcase, îi fusese greu, erau multe mașini în jur prost plasate, sau ea o așezase rău...
— Bine, bine, las-o încolo de parcare...
— A pornit mașina, ne-am urcat și noi în a lui Florin și ne-am luat după ea. Conduce grozav!
— O să-mi povestești altă dată cu lux de amănunte... ce ați făcut pînă la urmă?
— Pot să intru? se auzi vocea lui Lulu.
— Nuuu! răspunseră amîndouă în cor.
— Mă mai țineți mult timp singur aici?
— Nu, venim imediat!
— Am impresia că voi complotați ceva acolo!
— Ai puțină răbdare!
— Îmbracă-te odată, nu mai sta așa, spuse Mariana iritată.
— Ce să fac mai întîi, să-ți spun, sau să mă îmbrac, sau să-l liniștesc pe cel de dincolo?
— Pe toate deodată, zici că v-ați luat după ea...
— Și am pierdut-o, gonea ca o nebună, era s-o facă praf un autobuz, a dispărut printre blocuri, ne-am dat jos, am căutat-o, n-am mai găsit-o!
— Nepricopsiților! De ce v-ați dus ziua, v-a văzut probabil pe fereastră, a recunoscut cu ușurință mașina...
— Unde s-o găsim acum, spune-mi!
Silvia tocmai reușise să se îmbrace, se apropiase de Mariana și insista de parcă aceasta nu ar fi vrut să o ajute, în mod intenționat, ar fi ascuns ce știe.
— Trebuie să mă gîndesc!
— Gîndește-te!
Silvia aștepta cu ochii la Mariana, decisă s-o facă să vorbească, să gîndească, convinsă că ea poate totul.
— Am impresia că mă confuzi cu o mașină de calcul, spuse Mariana, să vedem, ce prieteni mai are ea... Florescu, căutați-o la Florescu.
— M-am dus!
— Și tipul de alături?
— Descurcă-te!
— Să te văd întîi cum ieși din casă! Tu!
Norocul o servi însă, Lulu era la baie, Silvia ieși în fugă în stradă și Mariana o urmări pe fereastra camerei cum dă colțul. Rămase mai departe în încăpere. Lulu va crede că

Silvia se mai află cu ea, astfel o să-i dea timp acesteia să se îndepărteze, să dispară.
— Mă iertați, spuse Lulu care intră fără să mai bată la ușă.
— Ce dorești?
— Silvia nu-i aici?
— După cum vezi!
— Unde a plecat?
— Probabil că unde are treabă, ai ceva împotrivă?
— Pot să știu și eu, cam ce învîrtești dumneata aici?
Mariana își stăpîni pornirea de a-l pune la punct spunîndu-i adevărul, că este de prisos, că Silvia iubește pe altul. Cu efort urmă calea trasată de Silvia, aceea de a-l păcăli.
— Fetele de azi sînt ciudate. Sinceră să fiu n-o înțeleg, are un logodnic ca dumneata, tocmai asta discutam cu ea mai înainte, dar este nebună, nu vrea să asculte nici un sfat. Se va trezi ea la realitate.
— Cine este tipul?
— Băiatul unui profesor universitar, care o să se distreze cu ea și apoi îi va întoarce spatele.
— Asta era deci? N-aș fi crezut să o pierd...
Ia uite că suferă, își spuse Mariana, sper că nu-mi înscenează mie o sinucidere, nu, pare sincer afectat, nu-i arde să se comporte isteric. Să-i găsesc ceva de băut în cămara Elenei. Poate îi este și foame.
— Scuză-mă, vreau să pregătesc ceva de cină, mie îmi place să gospodăresc, am familie, doi copii, aici la cămin nu fac nimic, cînd vin la Silvia intru întotdeauna în bucătărie. Nu aude ce-i spun, observă Mariana, n-aș fi crezut că este în stare de astfel de sentimente, Silvia mi-l descrisese altfel, ori poate se schimbase el între timp.
— Am pierdut-o, este vina mea... murmură el ca pentru sine.
— Mai sînt destule fete în lumea asta, nu-i cazul să fii disperat.
— Ca ea nu!
— Ți se pare acum, ești tînăr, peste cîțiva ani ai să zîmbești cînd te vei gîndi la ziua de azi.
— N-am să zîmbesc niciodată cînd mă voi gîndi cum am pierdut-o. N-am știut să mă port, am chinuit-o...

— Nu-ți mai face reproșuri, așa este în dragoste, chinul se împletește cu fericirea, s-a scris o întreagă literatură pe această temă și se va mai scrie...

— A fost pentru mine ca o stîncă pe care îmi clădisem viitorul, eram așa de sigur de ea!

— Pe femei să nu te sprijini niciodată, așa se spune.

— Ea nu este ca celelalte...

— Pentru fiecare bărbat femeia iubită este unică!

— Nici nu credeam că țin atît la ea, făcea parte din viața mea, era de la sine înțeles...

— Experiența este veche de cînd lumea! Cînd pierzi ceva, îți dai seama de prețul pe care l-a avut, de locul pe care l-a ocupat...

— Cum am să trăiesc fără ea?

Mariana se sperie, Lulu se culcase în patul Silviei și își acoperise ochii cu brațul, plîngea. Asta mai lipsea acum. Ieși din cameră și se duse la bucătărie, căută ceva de băut, găsi numai lămîi și apă minerală. Prepară o limonadă, se duse în baie, luă din farmacia Elenei un sedativ, îl dizolvă în pahar, pe o farfurie pregăti trei bucăți de pîine cu șuncă și brînză, într-un mic castron o salată de roșii. Așeză fața de masă în sufragerie și deschise televizorul. Aranjă totul cu gust, își luă și ea pe o farfurie ceva și îl pofti pe nefericitul îndrăgostit.

Tinerețea și sănătatea cereau hrană, Lulu veni și se așeză la masă destul de abătut, mîncă totuși cu poftă și bău limonada strîmbîndu-se ușor.

Adormi după o oră.

Emisiunea la televizor n-o interesa pe Mariana, se retrase în camera Silviei, după ce acoperi cu o pătură, matern, pe Lulu. Încercă să gîndească, să pună în ordine cele aflate de la Silvia și să tragă unele concluzii. Îi spusese să o caute pe Malvina la Florescu, acum i se părea aproape absurd acest sfat, acesta chiar dacă o iubise cîndva, nu o putea ascunde de profesor pe Malvina, ar fi fost neloial față de familia Petrulian. Silvia m-a forțat să gîndesc exact ca o mașină care deține anumite date în memoria ei, care exclude o infinitate de nuanțe, simplifică. O astfel de operație este necesară și se dovedește utilă în multe domenii, dar nu pare să fie folositoare cînd este vorba de acțiunile unei femei ca Malvina și a unui bărbat ca Florescu, prinși în angrenajele mediului lor, influențați de personalitatea

profesorului, legați de un sentiment care poate de mult s-a stins în sufletele lor.

Deși ajunsese la convingerea că nu dăduse un foarte util sfat Silviei, în unele momente i se părea chiar total neinspirat, păstra ascunsă o speranță, că faptele vor dovedi că a avut dreptate. Ca să nu se mai gîndească la aceste lucruri, se sculă din pat și căută o carte de citit. Descoperi o revistă, „Presse Medicale", se așeză din nou comod și începu să citească. Articolul era interesant și magistral scris, redus la esență, limbajul precis, cazuri multe pentru exemplificare expuse suficient de detaliat pentru ca ea Mariana să-și dea seama de ce laborator dispun, care au fost tatonările pentru diagnostic, pe ce elemente s-au bazat. Din astfel de articole ea învăța foarte mult și îi ridicau și moralul.

Termină de citit, se făcuse tîrziu și Silvia nu venise. Mariana se gîndi că poate nici nu mai are intenția să se întoarcă acasă în noaptea asta și se decise să se culce. Căută o pernă și o pătură, le descoperi repede, apoi luă o cămașă de noapte din dulapul Silviei. Printre cele subțiri de vară, nu găsi nici una care să-i convină. Ce gusturi are, nu se putu împiedica Mariana s-o critice. Unde găsește oare aceste modele extravagante? Se hotărî să îmbrace o cămașă verde închis, mai puțin transparentă ca altele, mai potrivită cu situația ei de mamă de familie, în vizită la o tînără fată. Examinîndu-se în oglindă, gîndul îi zbură la faimoasa rochie a Malvinei. Ar fi dat mult să afle dacă se mai odihnește acea perfecțiune printre alte haine în dulapul Malvinei din casa Petrulian.

La această rochie visa mica infirmieră Petronela, de mai bine de un an, de cînd o văzuse pe Malvina probînd-o, la întoarcerea ei de la Paris.

Fata se dusese să ducă profesorului niște hîrtii pe care acesta le solicitase telefonic. Malvina tocmai despacheta minunile aduse. Petronela se oferise să ajute ca să privească, să intre în intimitatea unei femei frumoase și dispunînd de mijloace materiale la care ea nici nu spera. Văzuse apărînd multe obiecte, Malvina îi și dăruise cîteva cosmetice, un fular, o pereche de pantofi care fuseseră încălțați o dată sau de două ori. Fata știa că și alte lucruri îi vor fi dăruite tot aproape noi, cînd Malvina se va plictisi de ele. Din fericire se potriveau perfect și la picior și la talie, le putea folosi fără modificări. Era destul să-i facă mici servicii so-

ției profesorului. Aceasta o îndrăgise în mod special, așa mărturisea Petronela Măriucăi. Malvina se bucura că lucrurile ei ajungeau la o fată frumoasă ca Petronela, ar fi fost dezolată să le vadă vîndute la consignația și purtate de cine știe ce pocită. Erau cuvintele Malvinei. Fata avea o viață grea. Mama bolnavă, tatăl mort în accident de circulație. Fusese grădinarul spitalului, o botezase pe Petronela cu numele profesorului. Cînd el n-a mai fost, i s-a oferit o muncă fetei lui ca să poată urma liceul la seral. Tînăra se dovedise capabilă. Își îngrijea mama, își învăța sîrguincios lecțiile, se achita de obligațiile de serviciu. Era frumușică, îi plăcea să fie elegantă și găsise o sursă generoasă. Cînd a văzut rochia de dantelă vișinie a știut că trebuie să o aibă. Mai era însă de așteptat, s-o îmbrace Malvina de cîteva ori. Apoi îi va reveni ei. Se bucura nespus încă de acum. O va purta în alte case și locuri decît Malvina, va triumfa, va face să pălească de invidie fete cu părinți bine situați. Rochia îi va conferi o distincție pe care o merită corpul ei bine făcut și tînăr, mutrișoara ei de păpușă. Toate acestea Mariana le aflase cu ușurință de la Măriuca, în ziua pierdută cu curățirea camerei de la cămin. Și mai aflase că Petronela stă într-un apartament cu două camere, într-un bloc la etajul șapte. Camerele erau decomandate și Petronela mai lua pe cîte o fată în gazdă, locuind ea însăși în aceeași cameră cu mama ei, care și așa necesita îngrijiri. Apoi Petronela avea nevoie de bani pentru vacanță, pentru o excursie. Pînă aici totul era simplu și clar, dar ce căuta Malvina, stăpîni unei case splendide, vaste, aproape un palat, în modestul apartament al unei infirmiere? Era exclus să se gîndească la posibilitatea folosirii acelei camere ca loc de întîlnire între Malvina și un bărbat. În primul rînd erau anii ei care făceau această supoziție ca improbabilă, apoi n-ar fi fost nevoie să rămînă mult timp acolo în cazul că i-ar fi dat această întrebuințare, o oră, două, o după-amiază, dar ea a stat două zile. Mariana se gîndise că se ascunde la Petronela, în momentul cînd Titus i-a spus că au căutat-o la prieteni și cunoscuți și că aceștia nu au păstrat secretul dispariției Malvinei, cu toate că profesorul le-o ceruse. Atunci îi venise ideea că, din cauza lipsei de încredere, Malvina nici n-a apelat la prieteni, a preferat o persoană pe care a plătit-o să tacă. Și cine putea fi plătit în jurul ei cu șanse mai mari de a fi discret, decît Petronela, angajată permanent

să-i fie folositoare Malvinei, prin gustul pentru lux și petreceri? Așa gîndise Mariana și gîndise bine, faptele o dovediseră, dar nu putea să înțeleagă ce o determina pe Malvina să fugă de acasă. O fi nebună? Nu i s-a spus nimic în acest sens; Titus nu o agreează, n-ar fi cruțat-o dacă știa ceva, o descrisese ca pe o femeie frivolă, dar care femeie frumoasă și fără ocupație nu devine așa? De aici și pînă la fugă era o distanță pe care Mariana nu o putea micșora. N-ar fi exclus, deci, să fie ascunsă la Florescu, poate nu la el acasă, avea doar nevastă și copil mare, student, dar într-un loc știut numai de el. Această deducție se baza pe faptul că numai lui îi putea cere să nu o trădeze și, dacă se angaja, Florescu se ținea de cuvînt. Ei erau vechi complici, dragostea lui pentru ea, nu fusese împărtășită aparent, dar cine știe ce subtil limbaj folosiseră, cine știe ce gesturi la suprafață inofensive întreținuseră pasiunea lui Florescu. Căzuseră, poate, de acord că altă soluție nu există, ori poate Malvina se prefăcuse că nu observă iubirea lui, dar tot timpul își exercitase asupra lui puterea de seducție, îl învăluise în vraja persoanei ei, lăsîndu-i dreptul să viseze, pricinuindu-i mici satisfacții din cînd în cînd, ca focul să nu se stingă. Și anii trecuseră, îmbătrîniseră amîndoi, pasiunea lui se atenuase treptat, farmecele ei se împuținaseră cu vîrsta, mai dăinuiau amintirile, încă tari, capabile să-l determine pe Florescu să-i îndeplinească o dorință fantezistă, cum era această fugă.

Marianei i se păru că aude o mașină oprindu-se în fața casei. Se ridică din pat și se duse la fereastră. Nu erau ei. Silvia nu se arăta. Trecînd pe lîngă radio, îl deschise; era un radiocasetofon și în cameră se răspîndiră notele picurate ale pianului din concertul „Imperial" de Beethoven. Furată de muzică, se întoarse la fereastră, privi strada pustie la acea oră din noapte, cu ferestrele întunecate, în dosul cărora ghicea interioare sufocate de mobilă veche, paturi cu așternutul răvășit, prea calde, împiedicînd somnul, conflicte mai vechi și mai noi revenind în mintea unor persoane obosite, contribuind la întreținerea stării de veghe, pînă cînd răcoarea dimineții și extenuarea le va adormi pentru prea puțin timp, iar la sculare vor păstra imprimată pe obraz cuta pernei din patul în care și-au dospit insomnia.

Ultima parte a concertului, optimistă, dătătoare de curaj, o făcu să abandoneze aceste gînduri. Ce dreptate avea Beethoven cu finalurile lui, cîtă nevoie au oamenii de cu-

raj, spre a-și uita condiția lor, să meargă înainte, adesea mutilați sufletește, uneori purtînd suferințe fizice nemeritate, cum era acel student de la ea din salon, bolnav incurabil, străduindu-se însă să se califice, să fie în stare să-și cîștige existența. Mîine e zi de vizită, va trebui să-l prezinte profesorului. Oare îi ceruse toate investigațiile necesare?

Concertul se termină. Mariana închise aparatul și hotărî să se culce. Somnul prelungit de după-amiază o împiedicase să doarmă pînă acum, dar simțea că veghea ei ia sfîrșit. Ce bine e să ai un pat bun, mai gîndi. Cum a putut Malvina să-și părăsească confortul de acasă de la ea, pentru cel relativ de la Petronela? Nu e lucru curat! Numai un om bolnav procedează așa. Evident Mariana se gîndea la o boală psihică, una din acele stări greu de suportat pentru cei din jur, care se declanșează la o anumită vîrstă, la femeile lipsite de ocupație și de alte satisfacții decît cele legate de frumusețea și tinerețea lor.

Visa ceva, erau și copiii ei în vis, cînd fu trezită de un zgomot în cameră. Nu avu timp să se sperie, recunoscu silueta Silviei în lumina ce se strecura în încăpere pe fereastră de la lampa din stradă.

— Cît e ceasul? întrebă Mariana.

— Două!

Silvia se dezbrăca, nu avea chef de vorbă. Mariana era însă prea curioasă, ca să-i pese de starea în care se afla Silvia.

— Ați găsit-o? întrebă fără să îndrăznească să spună „la Florescu".

— Nu!

Acest răspuns laconic o enervă brusc pe Mariana. Gîndi: Dacă ești așa de afurisită și nu-ți pasă decît de tine, eu fiind nevoită să-ți ascult smiorcăielile de cîte ori nu te poți tu abține, ei bine, nu-ți voi da pace! Nu sînt manechinul tău, să-ți îmbrac cămașa ta de noapte de curtezană și să dorm în patul tău, nici marioneta ta, să mă las manevrată și să vorbesc numai cînd vrei tu și ce vrei tu! Sînt o colegă a ta, mai în vîrstă și trebuie să te pun la punct cînd faci ca acum! Zise:

— La Florescu ați căutat-o?

— Da. Nu era acolo!

— V-ați dus la el?

— Nu, a telefonat Florin, spuse Silvia scurt. Cealaltă clocotea:

— Știu că nu ai chef de vorbă, acum te-ai desprins din brațele lui, ești caldă încă, dar, scumpo, nu-mi pasă, eu vreau să știu ce ați făcut, ce a zis Florescu, cum a reacționat. Mariana nu putea crede că dăduse greș, ciuda ei pe Silvia se datora, în parte, și eșecului.

— Spune-mi ce-a zis Florescu?

— De unde vrei să știu? Florin a vorbit cu el!

— Tu n-ai fost de față?

— Nu!

— Și Florin ăsta, al tău, nu a spus nimic, n-a remarcat nimic? Florescu nu s-a mirat că o căutați la el?

— Ți-am spus că nu știu nimic!

— Blestemată să fii tu și problemele tale! Mă faci să pierd nopți, să-mi uit de curs și de învățătură, mă chemi cînd vrei și îmi întorci spatele cînd crezi că te poți descurca singură. Aseară mă implorai să gîndesc, acum ești avară cu informațiile, vezi să nu mai ai nevoie de mine, că n-am să te mai pot servi, una că nu meriți, al doilea, că nici în mașina de calcul dacă nu bagi niște date, nu poți scoate nici rezultate. Ex nihilo, nihil.

— Mă rog, ce vrei să știi?

— Nu așa cu tonul ăsta de prințesă ofuscată, povestește curent ce ați făcut și în special ce ți-a zis Florin, după convorbirea cu Florescu.

— Mi-a spus, cred, doar că Florescu a negat că Malvina este la el.

— Și în afară de telefon, ce-ați mai făcut?

— Nimic care să te intereseze.

— Florescu nu o caută pe Malvina?

— Nu cred!

Mariana era din nou satisfăcută. Își amintea că acesta se oferise să ajute la găsirea ei. Atîta timp cît fusese la Petronela o făcuse, dar dintr-o dată devenise indiferent la această problemă. Altă explicație nu exista, decît aceea că el e cel care o ascunde acum.

— Spune-mi, Silvia, ieri profesorul a mai căutat-o pe Malvina?

— Da. A fost la morgă împreună cu Florescu, au crezut că nu a fost identificată poate în cazul unui accident. S-au mai dus la un motel și la Cheia, unde îi plăcea ei să meargă uneori. Florin a umblat în alte părți, voia să plece la mare cînd ai telefonat tu.

— Le-am scutit cîteva sute de kilometri făcute inutil, se mîndri Mariana, dacă erați mai abili o prindeați! E și greșeala mea, trebuia să mă gîndesc că așa veți proceda și să vă fi telefonat după lăsarea întunericului. Atunci însă nu mai împiedicam drumul pe litoral!

— Mai vrei să știi ceva? Sînt moartă de somn!

— Bine! Noapte bună!

Silvia se înghesui lîngă perete, să nu se atingă de Mariana și acesteia nu-i displăcu. Nu putea să sufere să doarmă în același pat cu altă femeie. Ce vor fi gîndind colegele mele de cameră, își zise ea, n-am dat măcar un telefon să le explic absența mea din cămin. Ar fi fost totuși inutil, tot nu m-ar fi crezut! Cu toate întîmplările din aceste ultime douăsprezece ore, se simțea bine. Confortul din cameră contribuise la aceasta. Ce ar fi s-o roage pe Elena să-i închirieze și ei cealaltă cameră pe care o mai are liberă? Apoi îi veni altă idee și de bucurie se întoarse brusc pe cealaltă parte.

— N-ai somn? veni reproșul Silviei.

— Scuză-mă, spuse Mariana gentilă dintr-o dată, fiindcă era mulțumită, adorm imediat!

— Ar fi cazul!

Mariana nu mai răspunse. Lucrurile erau rezolvate. Mîine va acționa, nu mai avea la ce gîndi, soluția găsită era perfectă din toate punctele de vedere, putea dormi liniștită.

Silvia respira ușor, se destinsese. Nu visează încă, gîndi Mariana, este într-o fază de somn de început, abia a adormit. Mai tîrziu îl va visa pe Florin sau poate pe Lulu, sau pe amîndoi, bătîndu-se în duel pentru ea, Florin învingînd, Lulu rămînînd răpus.

Nici nu-mi imaginam să scap așa ușor de cel de alături, mai gîndi Mariana. I-a prins bine sedativul! Să nu uit mîine să-i spun Silviei că am deschis o conservă de șuncă, de fapt nu mîine ci azi! Lulu va pleca cu primul tren, așa îi spusese, Silvia se va liniști. Ar trebui să dorm, voi avea o zi plină. Se aud deja pași pe stradă grăbiți, nu de plimbare, pași de om care știe unde vrea să meargă și ține să ajungă la timp. E tîrziu, aproape ziuă, deduse Mariana, cred că o să am o insomnie de sfîrșit de noapte.

15

Se informase în cursul dimineții de la Măriuca, unde stă Petronela, la ce oră o poate găsi, cu ce mașină se ajunge la ea, și pe o căldură sufocantă Mariana rătăcea totuși de un sfert de oră printre blocuri și nu găsea pe cel cu numărul și litera ce-i fuseseră indicate. Întîlnise foarte puține persoane, le întrebase, locuiau chiar în blocuri apropiate, dar nici acestea nu se descurcau prea bine și confundau a cu A. De aici rezultaseră drumuri inutile și epuizante, pentru Mariana, dar perseverentă încercă să ghicească logica denumirilor. Era imposibil să nu fi existat o logică, gîndea ea, n-au fost date la întîmplare, dacă găsesc cheia, mă descurc fără ghid. Se pare însă că se înșela, nu descoperi nici o regulă în literele și cifrele blocurilor, mai exact tocmai cînd credea că a prins un fir, constata că îi tăia calea un bloc cu o literă la care nu se aștepta. Se așeză obosită și încălzită pe o treaptă la umbră, în așteptarea unui trecător de la care să mai încerce să obțină o informație.

O ușă se deschise la parter și Mariana sări în picioare să o întrebe înainte de a reintra în apartament pe femeia care se uita la cutia de scrisori.

— Fiți amabilă, caut de o jumătate de oră un bloc...

— Nu mă mir că nu-l găsiți, s-a construit printre vechile blocuri și numerele și literele s-au amestecat. Acolo, la blocul acela verde încep a-urile, apoi vin k-urile, treceți de ele și dați iar peste a-uri. Nu știu exact unde se află cel cu numărul pe care îl căutați, dacă nu-l găsiți după k-auri, o luați la dreapta, dați peste l-uri, apoi iar vin a-uri. A-urile sînt printre primele făcute în acest cartier, erau rare, între ele au mai fost plasate mai tîrziu blocuri cu alte litere.

— Mulțumesc, răspunse Mariana, de data asta lămurită.

— Cu plăcere, zise binevoitoarea femeie.

Mariana o porni curajoasă și după alte cincisprezece minute suna la ușa apartamentului pe care era prinsă o tăbliță cu numele Petronelei.

Se auziră pași înăuntru și doctorița încercă să-și compună o figură zîmbitoare, senină, ca să-i placă fetei, ceea ce nu era tocmai ușor, fiindcă era deja obosită, pe lîngă faptul că nu prea credea să aibă succes. Știind însă că de

prima impresie depind multe, ținînd să nu rateze totul din cauza unui amănunt neglijat, în momentul cînd se deschise ușa, spuse bine dispusă:

— Bună ziua, credeam că nu te mai găsesc în acest labirint de blocuri, sînt o doctoriță de la clinica unde ai lucrat înainte...

— Vă cunosc, bună ziua, poftiți înăuntru!

— E o căldură!...

— La mine e răcoare, ferestrele dau spre răsărit, poftiți!

Mariana Cristescu o urmă într-o cameră cu puțină mobilă, dar foarte curată, cu multe flori în ghivece. E plăcut aici, chiar și pentru Malvina gîndi doctorița, privind perdeluțele de creton înflorat. Fata are ochi, cînd intră în casa Petrulian, sigur că observă și învață multe, se vede influența unui gust mai puțin obișnuit. Petronela cu mijloacele ei modeste reușește să creeze o atmosferă de rafinament. E deșteaptă, într-adevăr.

— Uite de ce am venit, draga mea...

— Luați loc, o invită fata cu multă politețe.

Mariana nu se aștepta la o astfel de primire, crezuse că va fi privită cu răceală, dacă nu chiar cu ostilitate. Deduse că Petronela e o bună negustoreasă, își tratează bine clienții. De fapt ea nu știa de ce venise Mariana la ea, dar dacă este obișnuită să dea camere cu chirie, să mai facă servicii ca să mai cîștige ceva, desigur că vedea în fiecare vizitator un posibil solicitator și era amabilă.

— Cred că știi că sînt venită în București la un curs. Stau la cămin, nu mă simt prea bine, colegele mele de cameră sînt drăguțe, dar foarte gălăgioase, au veșnic musafiri, vin alte doctorițe la ele și discută, fumează, pun radioul tare. Acum la sfîrșit de curs, dăm un examen. Mai sînt două săptămîni și eu nu m-am putut pregăti. Nu vreau să mă fac de rîs. Aș dori să mă mut undeva să am liniște. Măriuca mi-a zis că ai o cameră...

— Da, pe aceasta, răspunse fata, gînditoare.

Mariana crezu că ea își caută argumente ca s-o poată refuza. Se așteptase probabil s-o cheme la curățenie, gîndi, auzise ce bine o plătise pe Măriuca și ce puțin îi ceruse să lucreze. Ar fi tentat-o un astfel de chilipir, era dezamăgită că i se cere camera pe care poate o avea închiriată Malvinei, dar nu putea spune, fără îndoială va formula o scuză politicoasă. Doctorița lansă în disperare un argument,

ultimul credea ea, observînd reacția pe fața ca de păpușe a Petronelei:

— Plătesc bine! Numai două săptămîni!

Frumoșii ochi negri ai fetei, aerul ei concentrat, arătară Marianei că n-a avut succes. Refuzul însă nu veni. Doctorița așteptă. Spre surprinderea ei se auzi întrebată:

— Dumneavoastră știți bine franțuzește?

— Cred că da, răspunse uimită.

— Tovarășul profesor Petrulian a zis că vorbiți mai bine ca dînsul care a studiat la Paris!

— Sînt măgulită! Dar cu ce ocazie a spus aceste cuvinte?

— Ați avut un student străin internat în salon, v-a auzit vorbind cu el pe coridor.

— Îmi amintesc de acest bolnav, era de undeva din Africa, din țările în care se vorbește franceza. M-am mai exersat și eu, conservînd cu el, nu știam că profesorul a auzit...

— Eram în cabinet la dînsul și i-a spus doctorului Florescu de dumneavoastră. Dînsul zicea că a uitat, nu mai vorbește cum vorbea...

— O limbă se uită dacă n-o folosești.

Ce discuție, gîndi Mariana, fata aceasta mă surprinde. N-aș fi crezut că o interesează nici pe ea nici pe profesor, performanțele mele la limba franceză. Sînt curioasă ce va mai urma, aceasta pare să fie o introducere.

— V-aș putea da camera fără bani.

— A, nu, în nici un caz, așa ceva nu accept!

— Mi-ați plăti în alt fel, nu bani...

— Cum?

— Eu fac liceul la seral...

— Știu, frumos din partea ta!

— Să știți că îmi place să învăț, nu mă duc la școală numai ca să am o hîrtie pe care să scrie că am absolvit niște clase. Vreau într-adevăr să mă instruiesc. Merg bine la toate materiile, am note foarte bune, la limba franceză însă nu sînt mulțumită cu ce știu. Aș vrea niște preparații, eu am puțin timp, o am și pe mama bolnavă, nu pot pleca de acasă...

— Cu cea mai mare plăcere, dacă mă mut la tine cîștig mult timp și îți pot consacra cel puțin o oră zilnic.

— Gramatică știți?

— Să nu-ți fie teamă, știu toate verbele neregulate, toate regulile, am fost foarte tare la gramatică, și n-am uitat-o!

— Am încercat și cu altcineva. Vorbea foarte bine, dar nu-mi putea explica regulile, n-avea nici răbdare...

Asta a fost, desigur, Malvina. Ea și reguli gramaticale! Biata Petronela! Mariana era mai mult decît încîntată, îi făcea plăcere că o va ajuta pe această fată curajoasă, va putea să învețe pentru examenul de sfîrșit de curs, iar situația de profesoară a Petronelei îi conferea o anume autoritate chiar în casa acesteia. Vor putea sta de vorbă, va afla ușor tot ce o interesează în legătură cu Malvina și fuga ei.

— Deci ne-am înțeles! Studiem amîndouă timp de două săptămîni!

— Da, răspunse fata și ochii ei calzi zîmbiră.

— Astă seară mă mut! Se poate?

— Desigur! Vin și eu să vă ajut!

— Nu e nevoie, iau un taxi, n-am cine știe ce bagaj, un geamantan și niște cărți. Ce bine îmi pare că scap de cămin!

— Norocul meu că v-ați gîndit la mine!

Mariana plecă gîndind că norocul ei este faptul că-i place să nu piardă nici o ocazie de a învăța. Aceasta e Petronela. O fată cu mult curaj, care pe deasupra mai este și frumușică. Într-adevăr, seamănă cu o păpușă, își zise doctorița pe cînd părăsea apartamentul, are niște ochi negri, strălucitori, rotunzi, o gură mică, un ten ca de marmură. Sprîncenele sînt cam groase, nu le smulge și nu se vopsește. Uite un lucru pe care abia acum l-am observat, se miră doctorița. Trebuie să-i dau importanța cuvenită și s-o întreb de ce nu folosește farduri. Nu m-ar uimi să-mi dea cel mai cu bun simț răspuns! Fie să-mi spună că este destul de tînără ca să-și permită să fie naturală, fie că ar costa-o prea mult cosmeticele bune, iar cele rele nu-i plac. A trăit pe lîngă Malvina în ultimul timp, conchise doctorița cînd ajunse în bulevard.

Autobuzul veni repede, era aproape gol. Îi făcu plăcere să privească în lungul lui, un adevărat salon pe roți, își alese un loc și contemplă străzile și clădirile, zicîndu-și că va face zilnic acest drum cît va mai sta în București. Îi reveni în minte Petronela și grija ei pentru gramatica franceză. Era de-a dreptul înduioșătoare! Totuși a comis și fapte care nu sînt admisibile. Fiolele de morfină au dispărut în timp ce ea era în coridor. Ar putea foarte bine să fie ea autorul acestui furt! În al doilea rînd, a găzduit-o pe Malvina. I-a plătit cu vreo rochie; n-ar fi exclus ca acea minune de dantelă vișinie să fi fost prețul. Se va putea convinge, îi va cerceta dulapul cu prima ocazie.

Autobuzul se aglomeră treptat, pe măsură ce se apropia de centru. Mariana trebui să cedeze locul, nu mai avea de fapt decît o stație și cobora. Pătrunse în cămin și rugă pe portăreasă să-i cheme un taxi. Spuse că se mută în oraș. Urcă cele două etaje și păși în cameră cu intenția să-și anunțe și aici plecarea de cum va intra. Găsi însă două doctorițe venite în vizită. Margareta îmbrăcată în capotul ei, al Marianei, sta cu un curs pe genunchi, din care sigur nu citise nimic. Coca fuma, ca de obicei foarte sumar îmbrăcată. Enervată subit, Mariana zise:

— Aici nu se poate respira! Nu vă sufocați?

— Bine ai venit soacră-mea, mi-era dor de tine!

Mariana trecu peste cuvintele Margaretei ca și cum nu le-ar fi auzit. Își luă geamantanul de sus de pe dulap, răsturnînd niște cărți aflate pe el. Începu să-l umple cu lucrurile puse de-a valma. Goli umerașele, înghesui pantofii, scoase de sub pernă cămașa de noapte, culese din noptieră obiectele de toaletă. Celelalte femei o priveau mirate.

— Capotul! se adresă Mariana colegei ei.

— Mă simțeam așa de bine în el! Mă prinde grozav culoarea asta! Nu-i așa, fetelor?

— Margareta, te rog, mă așteaptă taxiul jos!

— Dar unde pleci dragă? se interesă Coca.

— Mă mut în oraș, mi-am găsit o cameră!

— Mobilată?

— Desigur...

Un rîs cu subînțelesuri fu singurul comentariu. Mariana se alarmă. Dacă se răspîndea în cămin un zvon cît de cît răuvoitor, în cîteva zile se putea afla și la ea acasă. Mai locuiau în alte încăperi ale acestei clădiri medici din același oraș cu ea. Preciză:

— Mă mut la infirmieră, care are două camere. Am de învățat și aici nu e liniște. Vă las adresa, o scrise repede pe un petec de hîrtie, veniți să-mi faceți o vizită cînd doriți!

Mariana credea că vestea o să le bucure. Rămîneau singure, stăpîne pe dulap și cele trei paturi din cameră. Observă însă cu surpriză că toate se întristaseră. Oare ce nu le

convine?, se întrebă Mariana în timp ce golea de apă un papuc, care nimerise sub o rochie pusă la uscat. Să mă invidieze pentru așa puțin lucru? Dacă ar căuta, ar putea găsi și ele destul de ușor o cameră.

— Fetelor, vă spun la revedere! zise cu sacoșa într-o mînă și gemantanul în cealaltă.

— Stai să vin să te ajut și eu, se oferi Margareta.

Mariana, și mai surprinsă, se opri în prag. Coca stinse țigara, își îmbrăcă pantalonii și o bluză și veni prima lîngă Mariana, luîndu-i geamantanul din mînă. Cealaltă, mai lentă în mișcări, își găsi cu greu pantofii, dar pînă la urmă se alătură grupului care se strînsese la ușă și o întrebă:

— Tu chiar pleci, nu glumești?

Îi luă sacoșa și Mariana protestă:

— Bine, dar eu nu mai duc nimic?

— O să le cari singură acolo, acum lasă-ne pe noi!

Vocea era ușor voalată, fața tristă și Mariana pricepu că se petrece o ruptură definitivă. Ea o simțea mai puțin, fiind cea care pleacă, în minte deja cu perspectiva drumului și a camerei care o aștepta. Colegele ei rămîneau, vor privi la patul gol, îi vor simți lipsa, cel puțin în primele zile, apoi se vor obișnui. Această plecare era definitivă. Trăiseră în această cameră o lună și jumătate, fuseseră cazate aici din întîmplare, se despărțeau acum pentru totdeauna, nu se vor mai vedea poate niciodată în viață. O etapă trecuse. Fuseseră atît de aproape încît adeseori se deranjaseră reciproc, se înțepaseră cu cuvinte, își doriseră plecarea. Și totuși despărțirea era tristă.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Mariana cînd ajunseră la taxi.

— Venim să te vedem, mai zise Margareta. Taxiul porni și mai văzu o fluturare de mîini.

Iată că m-am înduioșat și eu, constată Mariana, ce ciudat e sufletul omenesc, plin de contradicții, foarte dispus la suferință, mai puțin la veselie. Este mai ușor să faci pe cineva să plîngă, decît să rîdă.

Taxiul se oprea la stopuri, depăși pe cel din urmă și o luă întins pe bulevardul nou. În fața blocului indicat de Mariana staționă și ea coborî. O mulțime de copii se jucau în locul rezervat pentru ei, adulții stăteau de vorbă pe alei, căldura diminuase, spațiul dintre clădiri se însuflețise, aerul era aici curat, mirosea a iarbă coaptă de soare. Mariana intră cu un ușor regret în interior, urcă în lift și apăsă pe

buton. Sus o aștepta Petronela și cînd se văzu în camera ei, cînd putut privi pe fereastră avu o senzație de bine pe care n-o mai încercase de cînd venise în București. Abia acum realiză ce influență avea asupra ei clădirea veche și lipsită de confort a căminului.

O ciocănitură în ușă o trezi din gînduri, se întoarse de la fereastră și așteptă intrarea Petronelei.

— Dacă doriți să pregătiți ceva în bucătărie...

— Mulțumesc, n-am nevoie!

— Eu plec, sînt în tura de noapte. V-am eliberat o parte din dulap. Cred că o să vă încapă lucrurile, zise și deschise dulapul. Pe un umeraș se văzu ceva întunecat și lung, căzînd greu în jos, depășind celelalte haine. Rochia de dantelă vișinie, gîndi Mariana și o mare satisfacție o cuprinse. Nu greșise, faptele veneau una după alta să confirme justețea raționamentelor ei.

16

Era de trei zile mutată în această micuță dar plăcută cameră, făcuse progrese substanțiale în pregătirea pentru examen. Orele de după-masă erau deosebit de liniștite în acest cartier, iar orientarea apartamentului excepțională. Primea soare dimineața, apoi tot restul zilei era umbră și răcoare, locul de joacă al copiilor era departe și glasurile lor nu se auzeau. Petronela fusese plecată în fiecare noapte, dar bolnava ei mamă nu se făcuse simțită.

Mariana nu-și aranjase lucrurile încă în cameră. Băgase hainele în dulap, desigur, dar cărțile, deșteptătorul, fotografia copiilor, unele obiecte de toaletă care puteau rămîne afară și puteau servi la decorarea camerei, nu-și găsiseră locul. Nu vroia să strice armonia camerei. Le lăsase grămadă pe măsuță și în pat, cît mai stînjenitor posibil, să fie nevoită să le mute mereu, pînă cînd descoperea amplasarea optimă, care convenea atmosferei pe care vroia să o întrețină. Așa proceda și acasă cînd cumpăra un lucru nou, efectele cele mai deosebite erau găsite după multe tatonări.

Era ora 19, Petronela schimbase tura, lucra de la 13 la

21, Mariana citise în tot acest timp, acum însă fu distrasă de gemetele venite din camera vecină. Mai erau două ore pînă la venirea Petronelei, bolnava suferea, vroia probabil ceva, doctorița care nu putea niciodată suporta chinul fizic al cuiva, fără să încerce tot ce era de făcut ca să-l aline, deși fata bolnavei nu o rugase, probabil nu îndrăznise, se ridică din pat și merse în camera vecină.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse ea, sînt medic, cred că știți!

— Știu, mi-a spus Nela, dar nu trebuie să vă deranjați!

— Nu e nici un deranj, spuneți-mi ce vă supără?

— Am dureri, aici, și arătă locul. Vine acum Nela și îmi face injecția și-mi trece, parcă îmi ia cu mîna...

— Pot să vă fac eu...

— Nu! se apără, parcă înspăimîntată, bolnava.

— Dacă nu vreți să vă trateze decît fata dumneavoastră e altceva, eu nu insist. În cazul că vă răzgîndiți, chemați-mă, se aude din camera cealaltă și vin imediat.

— Mulțumesc, spuse bolnava.

Mariana se retrase, crezu că mama Petronelei este o răsfățată, care refuză îngrijiri din partea altei persoane decît fiica ei. Mai întîlnise astfel de bolnavi, adevărați tirani pentru cei din familie, o compătimi pe Petronela, își va sacrifica tinerețea satisfăcîndu-i capriciile. Poate nici nu este atît de bolnavă pe cît vrea să pară. Va căuta să afle diagnosticul, trebuie să aibă ceva radiografii și analize. Fata se ferise să-i spună, era, probabil, convinsă că este o boală rușinoasă. Doctorița avea unele bănuieli, dar nu o putea examina, nu i se ceruse acest lucru.

Se apucase din nou de citit, dar iar se auziră gemete. Mariana nu mai dădu importanță, se concentră gîndind că prea ar fi fost perfect dacă nu intervenea boala acestei femei. Ar fi fost prea bine, nu se putea să fie așa de bine; aceste gemete vor însoți cititul ei în multe zile. Era suportabil, dar nu plăcut. Oricum și trandafirii au spini, gîndea.

I se păru că este chemată, ascultă și într-adevăr bolnava o striga. Intră în cameră victorioasă, cu gîndul că o va mulțumi repede și-și va recăpăta liniștea.

— Mielul blînd suge de la două oi, zise doctorița.

— Să nu mă spuneți Petronelei...

— Sigur că nu... de ce s-o mai necăjesc? Ea nu vrea să mă deranjeze, dar eu sînt așa de obișnuită...

— Mi-a zis să nu vă chem, dar nu mai pot...

— Unde sînt medicamentele?

— Aici în noptieră... și siringa...

Mariana se aplecă, deschise ușa și scoase afară o cutie cu cîteva fiole. Din obișnuință citi denumirea și rămase nemișcată, nu-i venea să creadă ochilor.

— Le-ați găsit?, întrebă bolnava nerăbdătoare.

— Da, răspunse doctorița și vocea ei nu trăda cu nimic surpriza pe care o încercase.

— Și siringa?

— Desigur. Ce medicament primiți seara?

— Algocalmin. Petronela a învățat să facă injecții, i-au arătat surorile de la spital și îmi face în fiecare seară.

— De cînd?

— Poate să fie două săptămîni... la început nu-și făceau efectul... acum mă simt foarte bine după ele.

— Cine v-a prescris acest tratament?

— Doctorul Stancu de la policlinică. A fost și m-a văzut, l-a adus soția profesorului Petrulian cu mașina, dînsa ține foarte mult la Petronela, ne ajută, și profesorul...

Mariana nu-și revenea din uimire și nu știa nici cum să acționeze. Nu-i putea administra bolnavei morfina pe care o găsise în cutie. Petronela ar fi observat, fiolele erau desigur numărate, ar fi găsit-o pe bolnavă liniștită și iarăși ar fi ghicit că ea s-a amestecat. Găsi o fiolă de ser fiziologic, o luă și o trase în siringă stînd cu spatele la bolnavă, care aștepta nerăbdătoare. Îi injectă cinci centimetri de ser fiziologic, puse siringa la loc, închise dulăpiorul și cu fiola spartă în mînă ieși din cameră. Bolnava cu un oftat de satisfacție se întorsese cu spatele, așteptînd efectul cunoscut al injecției.

Am făcut o descoperire senzațională, gîndi doctorița cînd se așeză iar în patul ei. De aceea a furat Petronela morfina, ca să aibă liniște noaptea să se poată odihni. Trebuia să învețe, avea nevoie de somn. Dacă un medic a prescris morfina în modul cel mai legal posibil, ea nu face decît să execute o indicație, probabil cînd n-a avut la îndemînă a furat, apoi a rugat-o pe Malvina să o ajute să-și procure. Totul ar fi logic, dar de ce se amestecă Malvina? Din milă? N-are ce face cu timpul ei și face pe filantroapa?

Mariana se sculă din pat, deschise dulapul să se convingă că rochia de dantelă vișinie este acolo. O scoase, examină țesătura fină, modelul nemaivăzut al desenului dantelei pe tulul ca o pînză deasă de păianjen, culoarea schim-

bătoare, mai deschisă cînd o ținea în podul palmei, întunecată și tulburătoare cînd cădea în falduri. O așeză pe pat și încercă să o întindă. Depășea cu mult dimensiunile obișnuite, căută să numere fustele suprapuse ridicîndu-le în sus cu un gest ce părea indecent chiar aici în cameră, deși doctorița se așezase în genunchi în fața patului și păstra în mișcări un fel de evlavie. Se convinse, studiind structura ascunsă a corsajului, că Silvia avusese dreptate, această rochie nu era inspirația unui artist, ci munca foarte conștiincioasă a unui meșteșugar priceput, care supunea materialul, îi cunoștea calitățile, știa să i le pună în evidență.

Desigur Malvina mai purtase astfel de rochii, nu fusese pentru ea ceva neobișnuit, răpită fusese mica Petronela și Malvina i-o dăruise. Logic, verosimil. Toate se pot explica pînă aici, își zise Mariana. Un lucru rămîne de nepătruns: fuga Malvinei și faptul că s-a ascuns în această încăpere. Îi era datoare Petronela, este clar, dar de ce a preferat ea această cameră, luxoasei ei locuințe? De ce s-a ferit de soțul ei și de fiul ei? De ce continuă să nu apară? Capricii de femeie răsfățată? Cine o ocrotește în continuare și de ce? Dacă Florescu este acela, cum îndrăznește s-o facă, ce scuze are, pe ce se întemeiază hotărîrea lui de a acționa împotriva profesorului, el, care este un om cinstit, loial?

Mariana constată că timpul a trecut, în curînd va veni Petronela. Dacă nu este prea obosită, îi va propune o lecție de o oră de limbă franceză. O va chestiona și va trebui să răspundă. Gîndindu-se la formulare, va fi mai puțin atentă la conținut, îi va pune întrebări dibace, îi va spune că se discută în clinică, ceea ce nu este chiar un neadevăr, că Malvina a fost ascunsă aici. Va fi imposibil să nu scoată chiar nimic.

Se auzi ușa de la intrare. A sosit. Bolnava gemea din nou, evident serul fiziologic nu avusese nici un efect. Petronela nu va bănui nimic.

Peste o jumătate de oră, erau instalate în camera Marianei, Petronela la casă cu un caiet și cartea în față, doctorița în pat, așezată comod. Bolnava se liniștise, i se administrase probabil morfina. Mariana își propusese să verifice găleata de gunoi din bucătărie, pe care Petronela nu o va mai goli în astă seară, o va reține destul de tîrziu la lecție.

— Mai citește o dată bucata!

Petronela reluă lectura, ascultătoare. Mariana o corecta, o făcea să repete, o întrerupea:

— Te rog să-mi spui cu ce auxiliar se conjugă acest verb!

Răspunsul venea aproape totdeauna corect.

— Să-mi faci perfectul compus!

Fata se executa. Mariana asculta cu atenție.

— Mai-mult-ca-perfectul, apoi viitorul!

Aproape jumătate de oră învățară numai gramatică. Petronela se descurca bine, avea memorie excelentă. Numai regula lui „si conditionnel" îi scăpa, Mariana revenea mereu.

— Acum gata cu gramatica, să facem puțină conversație. Să ne închipuim că vrem să ne împărtășim ce am făcut fiecare din noi azi. Începe!

Petronela în fraze stîngace, sărace, reuși să spună în mare ce a făcut în acea zi. Mariana ca și cum și-ar fi amintit atunci, zise în franceză:

— Am auzit la clinică ceva ce m-a surprins. Madame Petrulian a stat ascunsă în această cameră două zile. Este adevărat?

— Da, răspunse deconcertată Petronela.

— A, nu așa, repetă te rog toată fraza, punînd afirmația înainte!

Ușor indispusă fata se conformă. Mariana merse mai departe. Întrebă:

— Ce a căutat aici?

Atacată din două părți, Petronela încercă să salveze situația, dar vocabularul redus de care dispunea, o forță să spună probabil mai mult decît voia. Zise:

— Este bolnavă!

Doctorița nu manifestă nici o reacție la vorbele fetei. Aparent atentă numai la corectitudinea propoziției, trecu peste conținut, apoi la alt subiect de conversație. După ce trecu încă o jumătate de oră, o lăsă pe fată să plece.

— Ai făcut progrese, trebuie să recunoști!

— Sigur că am făcut, dacă merge tot așa în două săptămîni mă pun la punct cu gramatica.

— Am impresia că te-a persecutat această problemă!

— Și încă cum!

— Ai muncit mult azi, trebuie să fii obosită!

— Nu chiar așa, au formolizat cîteva saloane și au fost închise, n-am avut ce face și am călcat numai niște uniforme.

— Du-te și te culcă!
— Sînteți și dumneavoastră obosită? Petronela părea că nu vrea să părăsească camera pînă nu afla și ea ceva.
— Eu nu am făcut altceva azi, în afară de citit, spuse doctorița și așteptă să vadă ce va fi întrebată.
— Mama nu v-a deranjat?
— S-a văietat puțin, dar eu sînt obișnuită cu zgomote mai mari. Mi-am văzut de treabă. Pot să o ajut cu ceva în lipsa ta?
— Nu este cazul! Nu vreau să abuzez!
— Acum s-a liniștit, nu se mai aude. Ce i-ai dat?
— O fiolă de algocalmin.
— Perfect!
— M-au învățat surorile să fac injecții!
Tot nu pleca. Învîrtea în mînă cartea și caietul. Mai vroia să spună sau să afle ceva. Doctorița o privi întrebător.
— Ce-ați mai auzit la clinică de soția profesorului?
— Nu mare lucru, răspunse Mariana cu indiferență. A dispărut din nou, o caută toți. Tu știi unde s-ar fi putut duce?
— N-am de unde să știu, a plecat în lipsa mea! Nu pot să-mi explic cum au aflat că a fost aici.
— Au primit un telefon anonim!
Petronela era impresionată, chiar puțin înfricoșată. Cine era la curent cu ce făcea ea, de ce o urmărea acea persoană, păru să se întrebe. Mariana profită de ocazie și zise:
— Cineva te supraveghează, știe tot ce faci, cred!
— Nu sînt vinovată, ce au cu mine, spuse, în panică deja, mai palidă ca peretele alb din spatele ei. Marianei îi fu milă, în definitiv persoana care o urmărea era ea însăși, Mariana Cristescu, dar scopurile ei nu erau să o distrugă pe tînăra fată! Voia să o găsească pe Malvina numai, acum cînd povestea cu fiolele de morfină dispărute din clinică era lămurită.
— Am glumit, draga mea, zise. Știi ce bănuiesc?
— Spuneți!
— Cred că Malvina însăși a dat telefonul. Voia să fie căutată, are nevoie de senzațional! Se plictisea și a pus la cale această fugă și tot ce a urmat. Nimeni nu știa că era aici, decît tu, ea și mama ta! Just?
— Adevărat, spuse Petronela gînditoare, dar nu prea îmi vine să cred că dînsa a dat telefon

— Draga mea, ți se pare de necrezut, dar să știi că femeile fără ocupație fac tot felul de prostii...
— Dînsa nu putea...
— De ce nu?
— Cred că mai degrabă a văzut cineva mașina jos, lîngă bloc... la parter stă o femeie care nu mă poate suferi, mă spionează... Sau Măriuca, ea a fost la mine în lipsa mea, poate a observat că mai este cineva în apartament... Dar Măriuca mi-ar fi spus, m-ar fi întrebat...
— Tot vecina de jos, opină Mariana, s-a amestecat... sînt femei care știu tot ce se întîmplă în locuințele altora!
— Mașina a fost parcată chiar sub ferestra ei. Îl cunoaște pe profesor și pe soția lui de mulți ani. Înainte de a se muta în acest bloc, a locuit pe aceeași stradă cu ei. Le știe și mașinile, ea trebuie să fie! E venită în bloc de curînd...
— Cred că ai dreptate, zise Mariana ca s-o liniștească. Să-i dai pace, să nu-i faci cumva reproșuri... îți închipui că nu va recunoaște niciodată că te-a spionat și a dat telefoane anonime...
— Nu-mi place să mă cert cu vecinii, orice mi-ar face!
Discuția păru încheiată. Doctorița avea nevoie de răgaz ca să gîndească, așa că nu mai spuse nimic. Petronela se hotărî să plece.
— Noapte bună, zise ea din ușă.
— Noapte bună, răspunse Mariana nerăbdătoare să rămînă singură, să reia în minte convorbirea, să analizeze.
Malvina e bolnavă, sau se preface că e ca s-o impresioneze pe Petronela? De ce s-o impresioneze, ce să obțină de la ea? Ce posedă această fată și e rîvnit de Malvina, care se pretează la tot felul de șiretlicuri, joacă teatru că e bolnavă... Dar dacă e bolnavă cu adevărat?
Mariana sări din pat într-o stare de agitație neobișnuită. Ascultă pe coridor și nu auzi nici un zgomot în camera vecină. Se duse în bucătărie, răsturnă găleata de gunoi, care nu conținea mai nimic, Petronela era gospodină bună, și găsi repede fiola de morfină spartă. Cred că am descoperit misterul, își zise ea. Puse la loc conținutul coșului și se întoarse triumfătoare în camera ei.

17

Mariana Cristescu se sculase foarte devreme, se îmbrăcase cumva special pentru vizitele pe care intenționa să le facă și în timp ce-și termina toaleta, înainte de plecare, își rememora cele ce vor trebui spuse medicului din policlinică și lui Florescu. Era pregătită sufletește ca înaintea unei bătălii, colegul ei, din cabinetul supraaglomerat al sectorului, unde abia va putea pătrunde, nu va fi prea încîntat să mai dea informații despre o bolnavă pe care probabil a și uitat-o, deși a intervenit pentru ea soția unui profesor universitar. Și-l imagina obosit de suprasolicitare, făcînd eforturi să rămînă politicos, expediind-o totuși în minimum de timp posibil și cu cît mai reduse amănunte despre cazul respectiv. Deși nu era ceva foarte curent să eliberezi rețete de morfină, credea Mariana că el nu-și mai amintește mare lucru despre această bolnavă. Dacă va binevoi să caute în registru, atunci va fi în cîștig, ea va putea să se convingă de diagnosticul pacientei. Nu se îndoia de corectitudinea colegului ei, nici de justețea indicației, știa că nici cele mai influente persoane nu ar putea determina pe un medic, oricare ar fi el, să prescrie stupefiante unui bolnav, fără ca acesta să aibă cu adevărat nevoie de ele, fără ca afecțiunea respectivă să se încadreze în baremul celor care nu mai beneficiază de nimic altceva. Tocmai de aceea se temea că, știindu-se fără pată, îl va plictisi pur și simplu cu întrebările ei, îi va răspunde orice ca să scape de ea. Doctorița își va da seama ea însăși că este deplasată și va părăsi cabinetul fără să afle ceva. Acest om trebuia abordat de dimineață, dar nu imediat ce va intra în cabinet. Mariana știa că sînt foarte agasante persoanele care nici nu te lasă să-ți pui halatul, sau se bagă în sufletul medicului cu probleme derizorii și la ușă așteaptă urgențe. Nu, va avea răbdare să-și examineze cazurile care nu puteau aștepta, ea stînd la ușa cabinetului va asculta ce spun cei strînși acolo și va face un triaj, va găsi momentul propice.

Cu Florescu era și mai greu. Va trebui să-i solicite o convorbire, acesta va fi foarte mirat, el nefiind membru al corpului didactic, nu avea nici o legătură cu o cursantă venită din provincie, s-ar putea să fie și ocupat. Avea pe cap toată clinica, iar dacă îl supărase cumva, cineva, nu era exclus să o întrebe pe loc ce are de spus și luată așa repede nu era posibil să-i arunce o acuzație, cum era aceea că el o ascunde pe Malvina. Vîrsta lui, prestigiul lui, situația Marianei, împiedicau o astfel de comportare. Numai luat cu încetul, explicîndu-i că ea stă la Petronela (acest amănunt nu trebuia în nici un caz uitat), că a aflat că Malvina este bolnavă, că o bănuiește că a furat morfină de la mama Petronelei, și toate acestea numai după ce va vedea în policlinică la ce dată a fost eliberată morfina și cîte fiole au fost. Abia după toate aceste detalii, spuse pe încetul, urmărindu-i mimica și eventual retractînd sau adăugînd după reacția lui, sistînd imediat dacă o repede, forțînd în cazul cînd el dă semne că este vinovat, acuzînd dacă va fi nevoie, tratînd totul ca o glumă dacă se dovedește că au fost toate produsul imaginației ei, a Marianei, fiindcă nu era exclus, i se mai întîmplase să dea importanță unor detalii nesemnificative și să ajungă la concluzii eronate, ridicol de departe de adevăr. Și acum era posibil să se înșele. Uneori se îndoia atît încît îi venea să renunțe la tot, să-și vadă de cursul ei de perfecționare, să meargă la spectacole seara, să citească mult, să se plimbe. Era o ocazie foarte bună să se simtă iar ca în anii studenției, mai ales acum cînd locuia într-o cameră plăcută, în acest cartier liniștit și însorit, aerat și vesel, cînd simpla plimbare pe bulevardul larg și printre copacii aleilor și ar fi reconfortat-o în fiecare seară. Dar, mai era acel ceva în ea, care o făcea să sară în ajutor cînd era solicitată și să persevereze cînd începea ceva, uneori împotriva intereselor personale chiar. Acest ceva ținea și de structura ei, dar era și rezultatul educației; nu putea să treacă liniștită și indiferentă peste fapte și lucruri care nu-i plăceau nici ei și nici altora. Dacă i s-ar fi spus că idealul este să nu te amesteci în ce nu te privește, ea ar fi făcut eforturi să se corecteze și fără îndoială că ar fi reușit, dar i se spusese altfel, peste tot se încurajază participarea, este adevărat că nu se cere să intervii în situații neclare ca aceasta, să faci prezumpții. Dar, își spunea Mariana, nu fac rău nimănui decît mie, eu risc să fiu ridicolă și atît. Eventual să-l supăr pe profesor și să mă considere neserioasă, să mă întrebe mai amănunțit la examen și în cazul că nu răspund bine, să-mi spună cu fină ironie, că era mai bine dacă îmi vedeam de curs, cîștigam mai mult. Nu va fi dur cu mine, gîndea doctorița, nu va avea nevoie, profesorul mă va strivi cu ironia, o mînuiește bine, o folo-

sește ca armă de bătaie de cînd se știe probabil, îi cunoaște eficiența, îi apreciază eleganța. El este produsul unei alte epoci, al unei alte lumi, ne este util nouă fiindcă știe carte, are experiență mare, ca medic este excepțional, strălucește în timpul expunerilor, al cursurilor pe care le ține, ca om însă nu trebuie să fie imitat și nici nu este. Prezența alături de el a unui Florescu, aproape de aceeași competență, simplu și cinstit, face ca atmosfera în clinică să fie tonică, să inspire încredere și liniște. În ciuda faptului că Florescu este adesea dur, ochii lui nu te îngheață ca ai profesorului.

Mariana coborî în stradă și se îndreptă spre stația de autobuz. Bulevardul era proaspăt, nu degaja acea oboseală pe care o simțea în aerul străzilor centrale, unde totul părea epuizat de atîta folosire. Aveai senzația cînd puneai mîna pe o ușă, pe o bară în autobuz, că abia s-a ridicat din acel loc o altă mînă, că încă păstrează căldura acelei mîini, că pașii îți calcă pe alți pași, că aerul pe care îl tragi în piept, abia a ieșit din plămînii altei persoane. Mariana își explica această senzație a ei, prin disproporția care există între ce au gîndit vechii constructori și realitatea zilelor noastre. Fusese trasat un oraș modest, devenise strîmt ca o haină veche pentru un copil în creștere. Orașul explodase în împrejurimi optimist, de neînvins.

Se urcă în autobuz în direcția policlinicii, găsi loc, se așeză. Gîndul Marianei, distrasă pentru puțin timp de aspectul cartierului, se întoarse la problema care o preocupa. Îi va spune lui Florescu că ea, Mariana știe că Malvina este bolnavă, nu va preciza însă de ce suferă, va trece peste asta fiindcă de fapt nu avea idee cam ce ar putea să aibă. În orice caz, nu ceva grav, probabil este numai o toxicomană, dar și asta este o boală și destul de greu de tratat.

Se dădu jos în stație cu grijă, își pusese pantofi cu toc foarte înalt ca să fie mai impunătoare cînd intră în cabinet, văzu clădirea policlinicii nu prea departe și o porni spre ea.

La ușa cabinetului era deja lume, medicul nu venise încă, mai erau cam cinci minute pînă la începerea programului, doctorița se așeză pe un scaun și începu să observe și să asculte ce se vorbește. Apăru o soră cu ceva bonuri de ordine în mînă și întrebă cine mai dorește, Mariana se sculă de pe scaun, se apropie de ea și îi spuse:

— Sînt medic. Aș vrea să discut ceva cu tovarășul doctor. Cînd vine, dacă sînteți amabilă, să-i cereți să-mi acorde cîteva minute!

Sora era în toane bune, sau era de felul ei serviabilă și zise:

— Poftiți în cabinet!

— Nu vreau să-l deranjez, trebuie să se îmbrace... nu doresc să-l supăr cu prezența mea!

— Fiți fără grijă, veniți aici!

Se dădu în lături din ușă și Mariana intră în cabinet. Fu poftită să ia loc, și în fața unei astfel de politeți neașteptate, doctorița prinse curaj și o întrebă chiar pe soră.

— Înțelegeți, explică ea, stau în apartament cu această bolnavă, știu că face morfină, dar fiica ei nu-mi spune ce boală are, pare cumva rușinată, nu înțeleg de ce.

— Ne lămurim imediat...

Era exact ce dorise Mariana, femeia se îndreptă spre dulap și scoase un registru. Îl deschise și citiră împreună ce era scris acolo despre mama Petronelei. Așa cum bănuise Mariana indicația era corectă; boală necruțătoare ajunsă în ultimul stadiu, cînd nimic nu mai ajută. Memoră numărul fiolelor eliberate și data la care s-a făcut prescripția.

— Înțeleg... de ce nu-mi spune biata fată, zise doctorița îndreptîndu-se spre ușă, dorind acum să plece înainte de a veni medicul.

— Se jenează să spună, este firesc. Mama ei își golește intestinul prin gaura făcută de chirurgi în burtă, a crezut că vă va produce silă...

— Desigur... desigur... mulțumesc pentru informație, nu-l mai aștept pe tovarășul doctor!

— Cum doriți!

— Bună ziua, încă o dată mulțumesc!

Sora o conduse pînă la ușa cabinetului, Mariana se strecură afară și se pierdu cu plăcere în mulțimea care aștepta pe coridor. Văzu un bărbat trecînd grăbit pe lîngă ea, se întoarse după el și îl urmări pînă ce intră în cabinet. Era medicul, se simți puțin vinovată de lipsa ei de răbdare, își zise însă că atît ea cît și acel medic vor cîștiga timp dacă ea nu-l mai reține cu această problemă rezolvată.

Coborînd scările, începu să prelucreze în minte datele culese. Își rememoră cifrele cu aceeași atenție cu care un țăran își numără banii. Era așa cum gîndise, se confirma totul matematic, dacă scădea din totalul fiolelor eliberate,

pe cele folosite de Petronela pentru mama ei, una în fiecare seară, rămîneau de două ori mai multe decît se aflau în prezent în cutia din noptiera bolnavei. Cu o seară înainte, cînd Petronela plecase la o vecină, intrase în camera bolnavei, aceasta dormea sub influența morfinei și putuse număra fiolele din cutie.

Mariana era mai mult decît încîntată. Plutea, era ca în transă, succesul îi dădea aripi, norocul părea că îi surîde. Autobuzul de întoarcere îi veni imediat și după ce se așeză, se uită la ceas și calculă că va ajunge numai cu o foarte mică întîrziere, chiar în cazul în care trebuie să aștepte celălalt autobuz, cel care o lăsa la poarta spitalului.

Totul i se părea ușor, era plină de bunăvoință, se sculă de pe scaun pentru a ceda locul unei alte femei mai în vîrstă, cînd mașina se aglomeră nu se supără, se strecură cu dificultate la coborîre, rîse chiar cînd geanta ei fu agățată de altă persoană. În stația din centru autobuzul era sosit, fugi și îl prinse exact înainte de a porni. Cînd este să-ți meargă bine, totul se potrivește după cum îți place, gîndi ea, înaintînd în vehicol fără să se supere cînd cineva îi luă înainte și ocupă locul pe care îl dorise ea.

— Bună dimineața, spuse o voce la urechea ei.

— Ah, tu erai Titus, bună dimineața.

Colegul ei, ținîndu-se de bară o măsura din cap pînă în picioare cu oarecare mirare.

— Ce te uiți așa la mine?

— Te-ai pus la mare ținută...

— Ți se pare...

— Ei, lasă, nu mă înșală pe mine ochii! Nu te-am mai văzut cu rochia asta, îți șade bine...

— Mulțumesc, ești întotdeauna foarte darnic cu complimentele. Ca să nu pierd nici eu ocazia trebuie să-ți mărturisesc plăcerea pe care o am cînd te privesc, puțini se pot lăuda cu aspectul tău atletic.

— Fac două ore de natație zilnic.

Mîneca scurtă a cămășii de vară dezvelea într-adevăr niște mușchi impresionanți. Mariana nu mințea, dacă nu ar fi fost foarte bine dispusă însă, s-ar fi făcut că nu observă.

— De ce nu ai venit cu mașina ta? îl mai întrebă ea.

— Am avut pană, n-am schimbat roata aseară cînd am sosit și acum de dimineață nu am mai avut timp.

— Astăzi este vizita la voi, nu-i așa? se interesă ea. De fapt vroia să-i spună ceva, indiferent ce, așa cum se întîmplă adesea cînd ești cu cineva într-un vehicol, te consideri obligat să vorbești, tăcerea pare jenantă, or ea era într-o stare de euforie, se simțea capabilă să fie bună și atentă cu toată lumea.

— Profesorul va fi în formă azi!

— De ce?, întrebă ea cu prefăcută curiozitate. Nu realizase de fapt că i se vorbește de soțul Malvinei. Spusese automat „de ce".

— Malvina s-a întors acasă, șopti Titus la urechea ei, ca și cum în autobuz ar mai fi fost și alte persoane care să se fi interesat de soarta Malvinei. Mariana primi informația liniștită. Nici un mușchi nu se clinti pe fața ei. Zise numai:

— Cînd s-a întors?

— Aseară! Florescu a găsit-o!

Coborîră din autobuz, un bărbat o lovi ușor pe Mariana, fără să vrea, cu o servietă peste picior.

— Ce barbar, spuse ea suficient de tare ca să fie auzită și de Titus și de cel ce o lovise. Buna ei dispoziție dispăruse ca prin farmec.

18

Doctorița Mariana Cristescu avea guturai. Venise cu o zi înainte încălzită și se repezise la frigider unde avea fructe și sucuri. Își preparase băutură cu multă gheață pe care o consumase după un duș, către seară deja o durea gîtul, iar de dimineață nu se putuse duce la clinică din cauza stării generale proaste, catarului nazal și amigdalitei. Nu avea nici medicamente, o aștepta pe Petronela să vină de la serviciu, s-o roage să-i cumpere. Își făcuse un ceai, dar îi fusese imposibil să suporte căldura, să transpire, înlăturase pătura imediat ce simțise că nu mai este în zona de confort a temperaturii și se resemnase să suporte cîteva ore neplăcute, omorînd timpul cu un roman.

Exact peste o săptămînă va avea loc examenul de sfîrșit de curs, cu toată bunăvoința nu putea totuși învăța nimic. Pierduse timpul cu probleme care n-o priveau, acum survenise acest guturai și pregătirea ei era departe de a fi bu-

nă. Va lua o notă mediocră, și-și va aminti mereu de felul cum își irosise zilele. Tot ce făcuse și gîndise nu dusese la nimic. Era o caraghioasă, acesta era calificativul exact, își închipuise că fără ea nu se rezolvă nimic, dar lucrurile se aranjaseră de la sine în făgașul lor. E drept că se orientase bine, intuise totul, dar ce folos? Mînată de idei mărețe, pierduse timp și atît.

Se sculă din pat să-și ia o nouă batistă, privi un moment pe fereastră și era gata să se culce din nou, cînd auzi ușa de la apartament deschizîndu-se și pași care se opriră în camera bolnavei. Ascultă vocile care se auzeau vorbind alături și gîndind că a venit Petronela ieși în coridor să n-o scape. În cazul în care a dat numai o fugă să vadă ce face bolnava, s-o roage să-i cumpere cel puțin niște tablete de vitamina C.

Petronela nu se grăbea să iasă din camera bolnavei, doctorița așteptă cu răbdare, nu avea altceva mai bun de făcut. În sfîrșit ușa se deschise și în prag apăru o femeie pe care Mariana n-o mai văzuse niciodată, care tresări violent cînd a zări pe doctoriță în fața ei.

Nu poate fi decît Malvina, gîndi Mariana, ea are cheie, corespunde ca vîrstă, pare foarte speriată deci a comis ceva nepermis. Remarcă eleganța discretă și oboseala pe care o degaja.

— Sînt doctorița Mariana Cristescu, chiriașa Petronelei, se prezentă ea.

— Nu știam că a dat camera... murmură abia auzit cealălaltă fără să spună la rîndul ei cine este.

— Sînteți soția profesorului Petrulian, bănuiesc, zise Mariana.

— Da, răspunse și parcă își mai reveni, auzind ea însăși cine este, prinsese curaj, reapărea treptat persoana importantă care era.

— Ați fost să o mai vedeți pe bolnavă?

Cealaltă dădu din cap afirmativ. Se lăsa cu greu antrenată într-o convorbire. Mariana simțea că dacă n-o ia tare cît este încă slabă și nesigură pe ea, riscă să nu mai facă nimic. Va redeveni aroganta femeie care era de obicei și va pleca cu fiolele pe care l-e luat. Doctorița era convinsă că în geanta ei se aflau cîteva din fiolele ce mai rămăseseră în cutie. Trebuie să intervin, gîndi ea, deși jurase cu cîteva ore mai înainte că nu se va mai amesteca în treburile altora.

— Sînteți amabilă să veniți puțin în bucătărie? Am un guturai grozav, Mariana își suflă nasul demonstrativ, v-aș ruga ceva, nu știu dacă să îndrăznesc...

De fapt Mariana vroia s-o atragă în bucătărie ca bolnava să nu audă ce vor discuta.

— Mă rog, spuse Malvina destul de politicos și o urmă în mica încăpere.

Se opriră față în față ca două armate dușmane înainte de luptă. Femeia mai vîrstnică aștepta, nu bănuia ce intenții are Mariana, se uita la ea cu ochi întrebători.

Doctorița o privi țintă, vroia să dea atacul, nu știa cum să înceapă, ezita, deodată zise ea însăși stupefiată:

— Dumneavoastră aveți un tabes nervos!

— Cum îndrăznești!

— Sînt medic...

— E o insultă...

— Este un diagnostic. Și încă unul foarte sigur. Ochii vă trădează!

Malvina plecă privirea și se așeză obosită pe un scaun la masa de bucătărie a Petronelei. Se instală și Mariana de cealaltă parte.

— Te rog să păstrezi secretul, nimeni nu știe...

— Cum se poate? Este așa de ușor de văzut, orice medic...

— Cu condiția să se uite cu atenție în ochii mei, am evitat acest lucru purtînd de obicei ochelari colorați. Azi i-am uitat...

— Bine dar, trebuie să faceți tratament, dacă nu spuneți...

— Nu fac nimic! Prefer să mor, nu vreau să știe familia mea. Am contractat boala în urmă cu cincisprezece ani la Paris. Am fost cu soțul meu la un congres. N-am vrut să mă mai întorc în țară, m-am îmbolnăvit, am făcut acolo un tratament incomplet, așa mi s-a spus, n-am dat importanță...

— Cînd v-ați dat seama că boala a mers înainte timp de cincisprezece ani? Cînd v-au apărut primele semne?

— Acum doi ani. Tot la Paris am fost la un medic. Știu ce mă așteaptă, sînt gata să plătesc, te-aș ruga să nu te amesteci!

— De aceea ați furat morfină?

Malvina tresări din nou. Rămase un timp tăcută, apoi dîndu-și seama după liniștea cu care o privea Mariana că nu mai este cazul să nege zise:

— Am crize la stomac, dureri groaznice...

— Știu, așa se întîmplă în această boală, spuse Mariana cu un ton blînd, dar cu morfina ce rezolvați?

Malvina ridică privirea spre ea și o fixă cu pupilele ei inegale. Spuse cu o voce obosită:

— Intenționam să termin cu viața. Cînd am venit aici, cred că ți-a spus Petronela că am stat aici, am vrut să-mi fac mai multe fiole odată și să închei cu toate. N-am avut tăria, după ce am făcut o fiolă am așteptat efectul, m-am simțit bine, apoi alta și...

— Dacă i-aș spune tovarășului profesor și v-ați trata, totul ar putea fi ameliorat...

— Ameliorat?

— Da, desigur, familia dumneavoastră ar face totul să vă salveze. Ați deveni pur și simplu alt om!

— Ești naivă...

Mariana se opri deconcertată. Vorbise ca pentru un bolnav și nu era obișnuită să i se răspundă în acest fel.

— De ce?, o întrebă nemulțumită de felul în care evolua convorbirea.

— Crezi că pentru soțul meu nu va fi o lovitură această mărturisire?

Mariana era stupefiată din nou. Nu se gîndise că profesorul însuși s-a contaminat, că această boală poate i-a fost transmisă și lui. Simți că o apucă amețeala gîndind la reacția lui în cazul în care află.

— Ce putem face?, spuse doctorița care se frămînta acum mai mult ca Malvina, părea doborîtă de neputință.

— Nimic, draga mea, eu sînt vinovată, voi plăti. Petrulian nu va ști nimic, este trecut de șaizeci de ani, ce va urma pentru el este greu de prevăzut, pînă acum nu s-a plîns de nimic.

— Poate că n-ați mai fost contagioasă cînd v-ați întors în țară...

— Sper... tocmai de aceea voi face totul ca să nu se știe.

Malvina se sculă de pe scaun și se ridică și doctorița. După această convorbire Mariana era mai afectată, cealaltă își reluase aerul ei obosit și indiferent. Doctorița simțea că nu mai are nici o putere asupra ei. Părăsiră bucătăria, Mariana gîndind că dacă nu o atrăgea acolo, unde era lumină, dacă rămîneau în micul coridor întunecos, niciodată nu ar fi dezlegat misterul Malvinei. Pură întîmplare, ca și guturaiul care o reținuse în casă în această dimineață.

O conduse pînă la ușa apartamentului. Se întoarse în camera ei pradă unei lupte, se războia cu o problemă greu de rezolvat. Ce avea ea de făcut? Trebuia să reia toată convorbirea cu Malvina, să judece și să ia o hotărîre. Știa acum totul, prevedea ce se va întîmpla. Era sau nu cazul să intervină? Putea salva o ființă omenească de la autodistrugere. Profesorul Petrulian va fi crunt lovit prin aflarea adevărului, dar este singurul care poate lua măsuri eficiente. Ea, Mariana nu se va aștepta la recunoștință din partea lui, de cîte ori o va vedea, profesorul se va simți prost, se va preface că nu observă, dar ce importanță mai poate avea acest lucru, cînd este vorba de viața cuiva.

Se ridică de pe pat, ieși din apartamentul Petronelei și sună la altă ușă pe același palier.

— Bună ziua, dacă îmi permiteți, aș da un telefon la clinică, sînt bolnavă și trebuie să anunț că lipsesc.

— Poftiți, îi răspunse femeia care deschisese.

Mariana intră în apartament și se duse direct în camera în care era telefonul, mai fusese aici, cunoștea drumul. Luă receptorul și privi spre ușă să vadă dacă a fost urmată de stăpîna casei. Era singură în cameră, avea noroc, cealălaltă femeie probabil avea ceva pe foc și nu putea părăsi bucătăria.

— Allo, spuse doctorița, cu tovarășul profesor Petrulian.

— La telefon, răspunse vocea celui chemat.

Mariana respiră adînc și începu:

— Sînt doctorița Mariana Cristescu, cursantă la dumneavoastră...

— Vă cunosc!

— Azi am avut guturai, n-am venit la clinică...

— Nu face nimic, stați liniștită...

— Nu pentru asta v-am deranjat... știți, eu stau la Petronela, infirmiera la care a locuit și soția dumneavoastră timp de două zile...

— Da, și?

— Azi, a fost din nou aici, a luat morfină de la...

— Mă rog, o să o dea înapoi, voi avea eu grijă...

— Nu este numai atît, tovarășe profesor...

— Ce mai este? spuse apăsînd pe fiecare cuvînt, evident iritat profesorul Petrulian.

— Soția dumneavoastră are un tabes nervos. A contractat boala în urmă cu cincisprezece ani la Paris. Acum nu vrea să se trateze. Se gîndește să se sinucidă! S-ar putea să încerce chiar azi! Are morfină!

— Ce poveste mai este și asta? De unde știi dumneata?

— Se poate diagnostica foarte ușor, este destul să-i priviți pupilele, a umblat cu ochelari colorați ca să nu observați dumneavoastră și fiul...

— Tovarășă Cristescu, nu mă îndoiesc de competența dumitale și nici de bunăvoința pe care o ai față de familia mea, dar te rog, fii amabilă și folosește aceste calități cînd ești solicitată, la locul dumitale de muncă. Ai înțeles?

— Da, tovarășe profesor, am înțeles!

Legătura se întrerupse, Mariana puse receptorul în furcă și plecă încet spre apartamentul Petronelei. Din bucătărie ieși capul gospodinei, o întrebă zîmbitoare:

— Ați vorbit?

— Da, mulțumesc!

Nu mai întîrzie la discuții, se întoarse cît putu de repede la ea în cameră, impunîndu-și să nu se mai gîndească la ce făcuse. Reacția profesorului nu o surprinsese, era exact aceea la care se aștepta. Își făcuse datoria, deși o repezise, profesorul nu va întîrzia să ia măsuri, era tot ce dorise. Evident s-ar fi simțit mai bine dacă i se spunea un cuvînt de recunoștință, dar în fond nu pentru aceasta intervenise atît de prompt. Acum se putea culca liniștită, destul cu frămîntările, povestea este rezolvată, cînd se va simți mai bine va învăța, se va pregăti pentru examen. Se întinse în pat. Ce voce aspră poate avea uneori profesorul, mai gîndi Mariana. Se explică frica Malvinei, ar trebui să mă tem și eu, numai că eu nu sînt Malvina. În două zile știu tot cursul pe de rost.

19

Erau orele douăsprezece și patruzeci de minute. Silvia Damian terminase lucrul în salon și se retrăsese în bibliotecă să răsfoiască o revistă proaspăt sosită din Anglia, cînd fu chemată la telefon.

Se ridică fără grabă știind că nu poate fi ceva important. Desigur Elena pleacă undeva și îi spune ce i-a pregătit pentru dejun și îi mai dă și instrucțiuni precise asupra ce mai trebuie făcut în lipsa ei: cumpărături, ceva plăți urgente, telefonul poate, în fine, știa că nu o poate refuza orice i-ar cere. Ridică receptorul și spuse „allo".

— Malvina Petrulian la telefon, auzi.

Într-o fracțiune de secundă Silvia își adună toate puterile. De mult aștepta o convorbire cu mama lui Florin, și-o imaginase în fel și chip această discuție. Iată că sosise timpul!

— Silvia Damian, reuși să articuleze.

— Draga mea — tonul era foarte dulce — ești drăguță să treci pe la mine acum, împreună cu Florin?

— Da... în ce problemă?

— Nu pot să spun la telefon! Veniți?

Tînăra doctoriță se uită automat la ceas. Peste un sfert de oră programul lor se termina, se puteau duce. Zise:

— Pe Florin l-ați înștiințat?

— Nu, anunță-l dumneata! Grăbiți-vă! Vă aștept!

Silvia nu mai fu în stare să mai spună nimic. Lăsă receptorul încet jos și rămase un moment gînditoare. Plecă apoi după Florin.

Îl găsi la laboratorul de radiologie examinînd un film și discutînd în contradicție cu un alt medic. Silvia îi ascultă dar nu fu în stare să priceapă despre ce vorbesc. Era foarte tulburată. O ocrotea întunericul din încăpere, care făcea imposibilă distingerea trăsăturilor feței ei, altfel ar fi observat-o toți și i-ar fi pus întrebările inevitabile.

— Florin, vreau să-ți spun ceva, zise ea la un moment dat.

Acesta lăsă jos radiografia pe care o ținea la negatoscop, veni la ea, o conduse într-un colț.

— Mi-a telefonat mama ta și ne cheamă pe amîndoi la ea, spuse Silvia precipitat.

— De ce?
— Nu mi-a spus!
Florin Petrulian rămase nemişcat, ea nu-i putea examina faţa să vadă ce expresie are, tăcerea lui o impresionă neplăcut. El nici nu încerca să dea o explicaţie acestei chemări, nu o încuraja, se temea şi el de ce putea fi mai rău.
— Bun, ne întîlnim la maşină, zise cu un ton hotărît, apoi se întoarse la radiografia lăsată pe birou, o luă şi ieşi repede pe uşă.
Silvia se duse şi ea să se îmbrace. Reacţia lui Florin nu-i plăcuse, dar i se părea că el era pregătit pentru o luptă. Ea, Silvia, însă nu va accepta nici un fel de discuţie. Va ceda chiar de la început, îi pare rău că nu i-a spus mamei lui la telefon ceva în sensul acesta. Trebuia să-i aducă la cunoştinţă ca din întîmplare că ea pleacă în curînd din Bucureşti, că prietenia ei cu Florin a fost ceva fără urmări.
Se îmbrăcă în rochie, se pieptănă cu gesturi automate, închise dulapul şi-şi puse cheile în geantă.
Florin o aştepta la maşina parcată într-un loc anume. Se urcară în tăcere, Silvia ar fi vrut să-i spună că nu este cazul să se certe cu mama lui, simţea că este furios. Îl lăsă să iasă din curtea spitalului, prevedea o discuţie aprinsă între ei doi, care nu putea fi purtată în timp ce manevra comenzile maşinii.
Pe bulevard circulaţia era foarte grea la acea oră. Silvia amînă din nou, îl vedea bine ce concentrat este şi în definitiv totul se putea rezolva înainte de a intra în casă, în cîteva cuvinte îl va lămuri că ea nu are nici o pretenţie. Nu i-a spus niciodată acest lucru, îi era silă de această asigurare dată întotdeauna de fetele care devin apoi cele mai revendicative. A evitat în tot timpul legăturii lor sistematic acest subiect. Cînd el a făcut cumva o aluzie la un viitor comun, ea s-a făcut că nu aude, a schimbat subiectul. Credea că a procedat corect. Pe mama lui nu a liniştit-o însă, altfel nu ar fi fost nevoie de această întîlnire.
Ajunseră în faţa casei Florin frînă brusc, Silvia se întoarse spre el şi îl reţinu să nu coboare imediat.
— Aş vrea să-ţi vorbesc!
— Spune, zise el pe un ton aproape răstit.
— Văd că eşti nervos, n-aş vrea să te cerţi cu mama ta pentru mine. Bănuiesc de ce ne cheamă...
— Şi ce vrei?

— Ai puţină răbdare să-ţi explic. Ştiam că totul se va termina într-o zi, a fost frumos, îţi mulţumesc...
Silvia se lupta să-şi menţină vocea cea de toate zilele, suna însă ciudat, nici ea nu şi-o recunoştea.
El privise tot timpul înainte, preocupat mai mult de ceva ce-şi spunea singur, decît de cuvintele ei. La ultimele, însă, deveni atent, se întoarse spre ea şi o privi în ochi.
— Hai să mergem, spuse hotărît şi deschise portiera.
Silvia îl aşteptă să închidă maşina şi împreună pătrunseră în curtea impunătoarei case. Merseră alături fără să-şi mai spună un cuvînt. Silvia îşi dăduse seama că nu o ascultă chiar dacă vorbeşte, se pregătea să fie elocventă cînd va veni rîndul ei să explice ce intenţii are.
În uşă îi întîmpină Malvina, zîmbitoare, amabilă, elegantă. Îi pofti la ea în cameră, spunînd că sînt mai puţin expuşi deranjului. Urcară la etaj, Silvia era nerăbdătoare să termine mai repede şi toate aceste preparative o iritau: grija Malvinei de a nu fi deranjaţi, ordinul dat unei fete să se aducă ceva de băut, felul cum ea, Malvina, îşi culegea ţigările şi bricheta să nu-i lipsească cumva acolo sus.
— Luaţi loc!
Silvia se aşeză aparent liniştită, Florin era însă furios de această înscenare, nu se aşeză, se duse la fereastră şi stătu cu spatele, aşteptînd.
— Dacă nu mă înşel, voi doi vă iubiţi, începu Malvina zîmbitoare.
— Spune ce vrei, de ce ne-ai chemat, fără ocolişuri!
Întreruperea lui Florin păru să o întristeze. Se vedea bine că îşi pregătise un mic discurs. Silvia care credea că are şi ea replica gata, fu nemulţumită că Florin mai încurcă lucrurile.
— Te rog, spuse ea către el.
— Vezi ce nepoliticos este fiul meu, se lamentă Malvina, dar cei doi nu schiţară nici un gest, aşteptau.
Intră o fată cu o tavă şi Malvina îi făcu semn să o pună pe o masă. După ce uşa se închise, zise.
— V-am chemat să vă dau binecuvîntarea mea. Ştiu că este demodat, că voi nu aşteptaţi aşa ceva, este o plăcere pe care mi-o ofer, să vă văd figurile fericite...
— Extraordinar!
Exclamaţia lui Florin şi întoarcerea lui bruscă către mama lui îi dădură timp Silviei să priceapă ce se întîmplă. Nu se putu abţine să nu întrebe, vroia o asigurare:

— Dumneavoastră nu vă opuneți?
— De ce să mă opun?
— Mamă, ne-ai dat niște emoții, spuse Florin, și se apropie de ea, îi luă mîna și i-o sărută.
Silvia se alătură lui Florin, Malvina cu un gest teatral le uni mîinile. Se sculă după aceea și aduse paharele cu băutură. Doctorița crezu că s-a dus cîtiva pași mai departe de ei ca să-și ascundă o lacrimă, în timp ce turnase băutura stătuse cu spatele la ei.
Desfăcuse o sticlă de șampanie, băură, o sărută pe Silvia. Aceasta emoționată se supunea ritualului, refuzînd să mai gîndească.
— Tatăl tău n-a venit încă, ce mai face la clinică la această oră?, întrebă Malvina.
— Nu l-am mai văzut de la ora zece, nu știu cu cine a plecat, răspunse Florin bine dispus.
— Nu vă mai rețin, vă puteți duce, îi eliberă Malvina și se așeză pe un fotoliu, clătinîndu-se puțin înainte de a fi instalată pe perna lui.
— Vă simțiți rău, sări Silvia.
— O amețeală, nu sînt obișnuită cu băutura. O privi cu atenție pe Silvia prin ochelarii ei fumurii și zîmbi.
— Mamă, poate să rămînă Silvia la noi la masă?
Malvina nu păru încîntată de propunerea lui Florin, tînăra doctoriță observă și interveni.
— Nu pot să rămîn Florin, mulțumesc. Am aflat că Mariana este bolnavă, trebuie să merg la ea, este prietena mea cea mai bună.
De fapt Silvia nu avea intenția să o viziteze pe Mariana; îi trebuia însă un pretext să o scoată pe Malvina din încurcătură.
— Te duc la Mariana și ne întoarcem, insistă el.
Silvia acceptă. Spera să-l convingă pe drum că nu așa se procedează. Ea a observat că mama lui nu dorea să o invite, le-a pus pe amîndouă în situație delicată. Ea nu era o persoană de care Malvina să se jeneze în cazul că nu avea pregătit un meniu festiv, altceva o determina pe aceasta să nu fie bucuroasă de propunerea fiului ei. Silvia dorea să se retragă cît mai repede, bunăvoința Malvinei se epuizase, gîndea ea, dar se văzu chemată la fotoliu și sărutată de aceasta și nu așa cum se obișnuiește între femei, mai mult simbolic, ci o sărutare maternă, care îi făcu bine Silviei. Îl luă pe Florin de mînă și îl trase din cameră.

— Du-mă la Mariana, te rog, îi spuse în timp ce coborau scările.
— Binențeles...
Instalați în mașină, Florin comentă evenimentul:
— E formidabilă mama, îi place teatrul. Știi că a fost actriță în tineretele ei; înainte de căsătorie?
— N-am știut... a fost foarte caldă însă cu mine, nu cred că nu era sinceră... aș fi simțit, oricît de bună artistă ar fi.
— Nu este rea, mai degrabă puțin copilăroasă. Noi așa o tratăm.
Florin foarte bine dispus, glumea. Silvia deși puțin preocupată de faptul că Malvina nu o invitase la dejun, era fericită, îi răspundea tot cu glume. Se fereau amîndoi să discute despre dragostea lor, era un subiect care nu era niciodată prezent în convorbirile lor. Chiar dacă sufletul îi era plin, Silvia afișase totdeauna preocupări pentru orice altceva afară de sentimentele lor. Considera ea că anumite lucruri nu pot fi spuse pe stradă. Din trista ei experiență cu Lulu învățase că nu trebuie să aibă martori niciodată cînd este slabă. Florin, din mîndrie bărbătească, proceda la fel.
Ajunseră la apartamentul Petronelei, în aparență calmi, amuzîndu-se să ghicească ușa, întrecîndu-se care să sune, ca doi copii. Așteptară dar nu li se păru mult. Florin se plimba pe coridor cu pași ca ai lui Chaplin. Silvia încerca și ea, cînd se auzi din apartament vocea Marianei întrebînd tare:
— Cine este?
— Noi, spuse Silvia rîzînd, oameni buni!
— Tu ești Silvia?
— Împreună cu Florin!
— Deschid imediat!
Mai așteptară cîteva minute și în sfîrșit apăru Mariana cu nasul roșu și ochii lăcrimînd. Spuse cu voce nazonată:
— Poftiți!
Nu era bucuroasă că-i vede. Ce idee! Să vină cu Florin la ea tocmai azi cînd este bolnavă, cînd în cameră este dezordine, cînd nu are nimic pregătit să-i servească! Și ce oră imposibilă și-au ales!
Intrară în camera Marianei, aceasta se așeză pe pat și arătînd în jur să-și caute și ei un loc, zise:
— Mă scuzați...

— Te scuzăm, o întrerupse Silvia, și nu stăm mult. Am venit să-ți spunem că mama lui Florin ne-a chemat la ea și ne-a dat binecuvîntarea.

— Cum adică? tresări Mariana.

— Așa cum ți-am spus... a fost foarte solemn momentul.

— Și acum ce face?, întrebă Mariana precipitat.

— Cine?

Silvia avea impresia că Mariana nu pricepe ce i se spune. Se așteptase să-i sară în gît, dar făcea o mutră acră, preocupată.

— De mama întrebați?, interveni Florin. Am lăsat-o acasă, așteaptă pe tata probabil cu masa. Nu știu unde a dispărut din clinică...

— Profesorul n-a fost acasă? întrebă Mariana cu mirare și ciudă.

Cei doi erau derutați, nu se așteptaseră la o astfel de primire și la această discuție. Florin nu-și explica interesul Marianei pentru mama lui, Silvia dedusese că Mariana nu se bucură de fericirea ei și o suspecta de invidie prost ascunsă sub aceste întrebări inutile.

— A fost sau nu profesorul acasă azi de dimineață?

— Nu, nu cred! răspunse Florin, deja indispus de această insistență.

— Duceți-vă repede acasă! Cît puteți de repede! Se întîmplă o nenorocire, mama dumneavoastră a luat de aici mai multe fiole de morfină și are intenția să se sinucidă...

— Mariana, glumești?

— Știați că este morfinomană? se adresă în continuare Mariana lui Florin ca și cum Silvia nu era în cameră.

— Știe și Silvia, răspunse cel întrebat.

— Aflați că mai are o boală! Tabes nervos! Contractat demult, acum cincisprezece ani la Paris. Nu vrea să vă spună! Nu vrea să se trateze! A folosit morfină, acum intenționează...

Cei doi rămăseseră cu ochii fixați asupra ei. Mariana surescitată nu mai continuă ideea, se răsti dintr-o dată la ei:

— N-ați auzit! Sînteți surzi? Se omoară! Plecați repede, dați un telefon de undeva, faceți ceva, nu stați și vă holbați la mine!

În timp ce vorbea îi veni o idee și suflîndu-și nasul se repezi la vecina cu telefonul.

Cînd se întoarse în camera ei, Silvia și Florin nu mai erau acolo. Mariana se întinse pe pat epuizată. Făcuse și acest lucru, interzis de profesor, alarmase pe cei din casa lui. Îi răspunsese la telefon Fineta, o rudă mai îndepărtată care le făcea menajul, o făcuse atentă că ea, doctorița Mariana Cristescu, a fost informată de Silvia și Florin că Malvina nu se simțise bine în cursul dimineții. O rugase pe Fineta să meargă în cameră la Malvina și dacă observă ceva să anunțe imediat pe doctorul Florescu. Se asigurase că Fineta are numărul lui de telefon și cu aceasta considerase că a făcut tot ce era în puterea ei să facă pentru a împiedica o nenorocire. Ce va zice profesorul de aceste intervenții ale ei, nu era greu de prevăzut. Faptele erau însă comise. Nu-i mai păsa de nota pe care o va obține, acum, cînd se convinsese că într-adevăr profesorul Petrulian știe să treacă peste cadavre, așa cum se exprimase cîndva Titus. Se referise atunci la indiferența profesorului față de soarta unor oameni străluciți profesional, care se pierdeau din lipsă de sprijin. Dar iată că faptele dovedeau că nu intervenea nici cînd era în joc viața propriei lui soții. Malvina prevăzuse acest lucru, știuse că reacția lui la dezvăluirea tristului adevăr despre boala ei, va fi ura. Nu s-a dus acasă alarmat, așa cum crezuse Mariana, cine știe pe unde își făcuse de lucru, ca s-o găsească moartă. Nu trebuie să-l condamn, fără să țin seama de circumstanțele atenuante, își zise doctorița. O detesta poate de mult, i-a iertat destule, azi s-au adăugat dintr-o dată groaza pentru propria soartă și rușinea. Și totuși, nimic nu-l îndreptățește să o condamne la moarte. Să sper că i-am dejucat planurile, gîndi Mariana, acoperindu-și ochii, pe care lumina puternică îi făcea să lăcrimeze.

20

Răceala o reținuse în casă încă două zile pe doctorița Mariana Cristescu. Se gîndise atît la Malvina și problemele familiei Petrulian, încît la un moment dat, survenise un fel de sațietate. O cuprinsese o oboseală și o indi-

ferență față de tot ce nu era guturaiul ei. În această stare zăcuse în pat două zile. Ca să-și omoare timpul citise materia făcută la curs, repetase de cîteva ori, recuperase toate orele pierdute. Examenul putea fi considerat pregătit.

În acest interval, nici o știre din clinică nu-i parvenise. Silvia nu o mai căutase, Petronela părea să nu știe nimic, sau se prefăcea numai, astfel că în ziua cînd se prezentă la clinică, Mariana primi veștile ca oricare persoană, care n-a avut nimic de a face cu ele. Titus îi povesti.

Malvina încercase să se sinucidă, o găsiseră în comă, fusese alertat Florescu, dusă la spital și acum se afla în afară de orice pericol. Profesorul Petrulian nu știuse absolut nimic, pînă după prînz; fusese în dimineața aceea chemat la un consult, trecuse apoi pe la un prieten bolnav, unde întîrziase mai mult. A fost foarte afectat de gestul Malvinei.

Se aflase cu această ocazie, că Malvina este morfinomană și că o infirmieră, o oarecare Petronela, pe care familia profesorului a ajutat-o foarte mult, după ce i-a murit tatăl, îi procura morfină. A furat o dată chiar din clinică și a fost mutată de profesor, avea însă pe mama ei bolnavă și lua din fiolele prescrise de medicul specialist oncolog.

Familia Petrulian păstrase secretul cît se putuse, o supravegheau pe Malvina mereu, dar fugise de acasă, o găsise Florescu și pînă la urmă făcuse acest gest necugetat.

Florescu fusese la înălțime, zi și noapte stătuse lîngă patul bolnavei pînă își revenise. Făcuse tratamentul cu mîna lui, îl gonise pe profesor care nu era bun de nimic, fiind foarte impresionat. Nimeni nu ar fi crezut că își iubește atît de mult soția. Fusese fără îndoială o femeie foarte frumoasă, acum se mai putea încă vedea acest lucru. O luase cu un copil fără tată, i-l crescuse ca pe propriul lui fiu, îi satisfăcuse toate capriciile, o iertase după ce îl părăsise la Paris, stătuse acolo un an și ceva și apoi se întorsese singură în țară, iar acum această tentativă dezonorantă...

Malvina va merge în curînd acasă, peste cîteva zile numai, dar profesorul Petrulian trebuia să plece; datoria îi chema peste granița la un consult. Examenul de sfîrșit de curs va fi dat cu un subaltern al lui.

Mariana Cristescu zîmbi la auzul ultimei vești. Nu ea se temuse de examen, nu ea fugea.

Mai—AUGUST 1978

CUPRINS

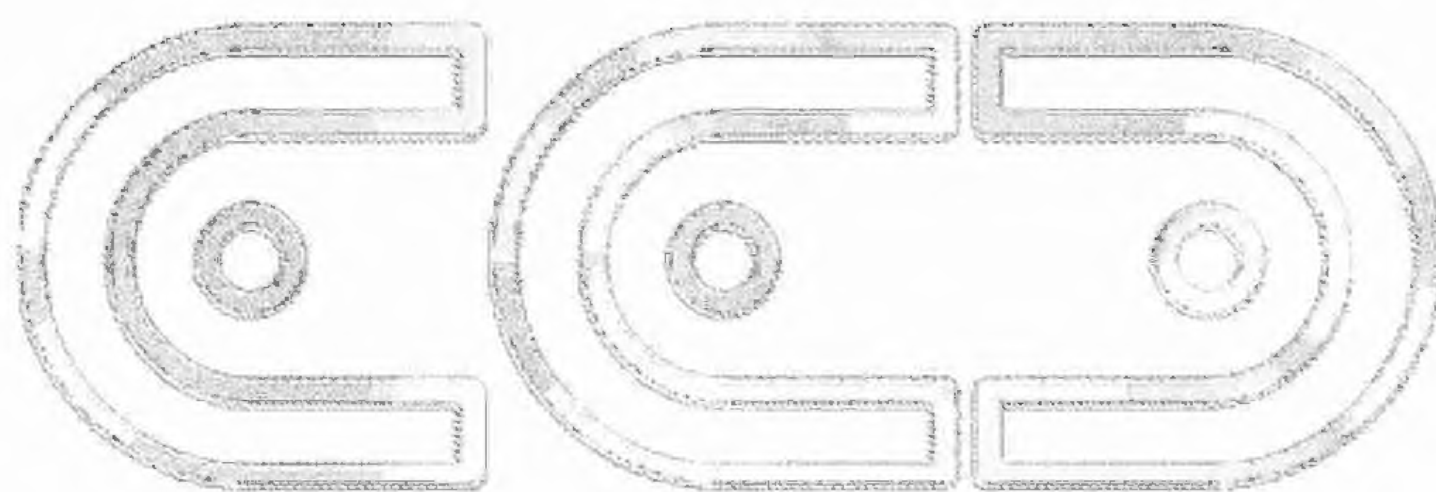
Lector: VASILE IGNA
Tehnoredactor: A. MOLNÁR

Apărut: 1984. Bun de tipar: 16.03.1984. Comanda nr.: 2459.
Coli de tipar: 15,75. Hîrtie: velină de 70 g/m². Format: 16/57×84.

Tiparul executat sub comanda nr. 87/1984,
la ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ CLUJ
Municipiul Cluj-Napoca
B-dul Lenin nr. 146.
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

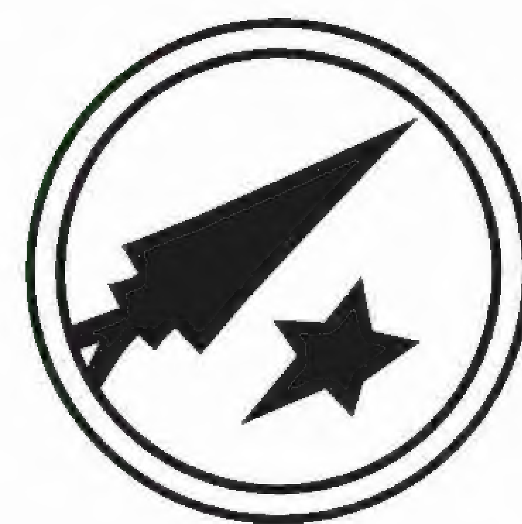

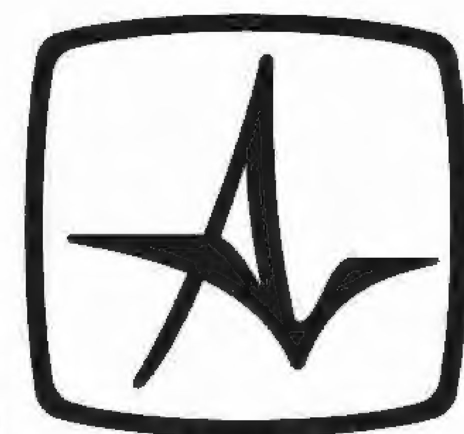
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

